

CĂLINA STROE

COORDONATORI:

RAMONA-ELENA MOCANU

Grai Don

**ANTOLOGIA
CONCURSULUI NAȚIONAL DE CREAȚIE
„VASILE ALECSANDRI”
BACĂU
ediția a VI-a, 2011-2012**

**Editura DOCUCENTER
BACĂU, 2012**

Director Proiect:

Prof. Vasile CAUTIȘ

Copertele volumului, afișul concursului și diplomele au fost concepute și realizate de:

Prof. Ramona Mocanu și elevii Cezar Ignat și Tudor Lupu, de la clasa a XI-a B

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Crai nou: antologia Concursului național de creație "Vasile Alecsandri": ediția a VI-a, 2011-2012 / coord.: Călina Stroe, Ramona-Elena Mocanu. – Bacău: Docucenter, 2012
ISBN 978-606-8246-90-1

- I. Concursul național de creație "Vasile Alecsandri" (6; 2012; Bacău)
- II. Stroe, Călina (coord.)
- II. Mocanu, Ramona (coord.)

821.135.1-822

Grăi Dou

ANTOLOGIA
CONCURSULUI NAȚIONAL DE CREAȚIE
„VASILE ALECSANDRI”
BACĂU
ediția a VI-a, 2011-2012

Coordonatorii Proiectului doresc să mulțumească sponsorilor ediției din acest an, a căror generoasă contribuție a condus la editarea și tipărirea prezentului volum și a diplomelor, la realizarea trofeelor și la finalizarea cu succes a concursului.

SPONSORI:

- SC AGROINDUSTRIALA SA Bacău
- SC GRAFIT INVEST SRL Bacău
- Consiliul Școlar al Elevilor Colegiului Național „Vasile Alecsandri” Bacău
- Raiffeisen Bank Bacău
- SC Denti-Service SRL (Cruceanu Laurențiu și Nicoleta)
- Librăria *GLISSANDO* Bacău
- SC INAN IMPEX SRL Bacău
- Prof. Alina Ionela Casian (Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău)
- Biblioteca Județeană „C. Sturdza” Bacău
- Revista de cultură și atitudine „PLUMB” și Asociația Culturală „Octavian Voicu” Bacău
- Revista de cultură „13 Plus” Bacău
- Uniunea Artiștilor Plastici, filiala Bacău
- Biblioteca „Cleopatra Tăutu” a Colegiului Național „Vasile Alecsandri” Bacău

PARTENERI:

Inspectoratul Școlar al Județului Bacău
Universitatea „Vasile Alecsandri” Bacău
Biblioteca Județeană „C. Sturdza” Bacău
Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău
Librăria *GLISSANDO* Bacău
Trustul de Presă *DEȘTEPTAREA* Bacău
Uniunea Artiștilor Plastici, filiala Bacău
Teatrul Municipal BACOVIA Bacău

*MOTTO: „Singurul lucru statornic e schimbarea”
(A. Schopenhauer)*

Și concursul de creație de anul acesta a confirmat, ca de fiecare dată, credința noastră, a organizatorilor, într-un acord intelectual cu „aristocratul gândirii filosofice, Arthur Schopenhauer” (T. Maiorescu) care spunea că: „Oamenii de rând caută numai să petreacă timpul, cei de talent, să-l întrebuințeze”.

Participanții la concursul nostru, din această ediție, s-au străduit să se plaseze „într-o direcție acut contemporană”, bazată pe parcursul unei creații conștiente și, uneori, temeinic edificate pe lectură diminuând astfel tendința corelării forțate cu ceea ce nicidecum nu se lasă corelat.

Tendențele „teribiliste”, de încifrare cu orice preț, s-au diminuat, ca și creațiile monovalente, șterse și resemnate ale unor creatori din anii trecuți.

Am remarcat, cu surprindere și plăcere, strădania multor concurenți de a-și trasa singuri „estetica” și destinul, de a renunța la comoditatea adoptării, cu orice preț, a modelelor și „modelelor” literare (atât cât le sunt familiare).

Suntem din ce în ce mai convinși că demersul nostru, în afara sensului său generos, oferă tinerilor din toată țara și nu numai șansa de a se descoperi, fără vanitate, în competiție cu alții, de a se strecura de roadele minții și sufletului altora, de a simți, poate, admirația altruistă față de cei mai buni.

Vă felicităm, cu sinceritate și încredere, pe toți și vă așteptăm, participanți statornici și motivați, la fiecare ediție viitoare a concursului nostru.

Prof. Elena Bostan

Feldioarean Ștefan Alexandru - Vâlcea

Ex-libris

Consiliul Național de Creație Literară

Vasile Alecsandri

LAUREAȚII CONCURSULUI

SECȚIUNEA CREAȚIE POEZIE

Premiul I

- Maximoaia Georgiana Camelia, Colegiul Național „Mihai Eminescu” Suceava, jud Suceava

Premiul al II-lea

- Grigore Cătălina-Elena, Colegiul Național „Nicolae Grigorescu” Câmpina, jud. Prahova

Premiul al III-lea

- Doboș Mădălina-Ioana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Dohot Bianca-Alexandra, Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă” Iași, jud. Iași
- Gicoveanu Oana-Maria, Grupul Școlar „Ștefan cel Mare și Sfânt” Vorona, jud. Botoșani

Mențiuni

- Girip Maria, Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu” Medgidia, jud. Constanța
- Găman Mihnea-Alexandru, Colegiul Național „Frații Buzești” Craiova, jud. Dolj
- Cancel Sorana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Cădă Anca Ioana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Dobrovicescu Sânziana-Cristina, Colegiul Național de Arte „Dinu Lipatti”, București

Premiul GLISSANDO

- Doboș Mădălina-Ioana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

Premiul Revistei PLUMB și al Asociației Culturale „Octavian Voicu” Bacău

- Dohot Bianca-Alexandra, Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă” Iași, jud. Iași

PROZĂ

Premiul I

- Dobrovicescu Sânziana-Cristina, Colegiul Național de Arte „Dinu Lipatti” București

Premiul al II-lea

- Mereuță Bogdan-Cătălin, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Galați, jud. Galați
- Gonțea Ioana Teodora, Colegiul Național „Andrei Șaguna” Brașov, jud. Brașov

Premiul al III-lea

- Cancel Sorana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Farcașiu Roxana Florentina, Liceul de Artă „Sabin Drăgoi” Arad, jud. Arad
- Sava Ioana, Colegiul Național „Costache Negruzzi” Iași, jud. Iași

Mențiune

- Bostan Ștefana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Cădă Anca Ioana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Vereș Daniela Georgeta, Liceul Teoretic „Aurel Lazăr” Oradea, jud. Bihor

Premiul GLISSANDO

- Cancel Sorana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

Premiul Revistei „13 PLUS”

- Cancel Sorana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

TEATRU

Premiul al II-lea

- Avram Cristi Iulian, Colegiul Național „Grigore Ghica” Dorohoi, jud. Botoșani
- Todor Felicia Maria, Colegiul Național „Lucian Blaga” Sebeș, jud. Alba

Premiul al III-lea

- Pintilie Irinel, Colegiul Național „Costache Negri”, Târgu-Ocna, jud. Bacău

Mențiune

- Dumitrescu Roxana-Mihaela, Colegiul Național „Ion C. Brătianu”, Mioveni, jud. Argeș

Jngureanu Ana Maria - Bacău

Cosmin Bărănceanu - Botosani

SECȚIUNEA ARTE VIZUALE EX-LIBRIS

LICEU

Premiul I

- **Bărănceanu Constantin**, Liceul de Artă „Ștefan Luchian” Botoșani, jud. Botoșani
- **Burcă Alexandra**, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- **Iacob Matei**, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Premiul al II-lea

- **Florică Delia Isidora**, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- **Leonte Andreea Roxana**, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

Premiul al III-lea

- **Pancu Samuel Alin**, Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă” Iași, jud. Iași
- **Sibișan Ioana Alexandra**, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Mențiuni

- **Aparaschivei Gabriel**, Colegiul Național „A.T. Laurian” Botoșani, jud. Botoșani
- **Cobuz Mădălin George**, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- **Feldiorean Ștefan Alexandru**, Grup Școlar „Preda Buzescu” Berbești, jud. Vâlcea

Premiul GLISSANDO

- **Burcă Alexandra**, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- **Iacob Matei**, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Premiul UAP Filiala Bacău

- **Cușniriu Mirela**, Liceul de Artă „Ștefan Luchian” Botoșani, jud. Botoșani

Premiul Bibliotecii Județene „C. Sturdza” Bacău

- **Florică Delia Isidora**, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Premiul Revistei PLUMB și al Asociației Culturale „Octavian Voicu” Bacău

- Țanțu Alexandru Daniel, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

Premiul Bibliotecii „Cleopatra Tăutu” a Colegiului Național „Vasile Alecsandri” Bacău

- Bulat Victor, Liceul de Artă „Ștefan Luchian” Botoșani, jud. Botoșani

GIMNAZIU

Premiul I

- Bobocea Erik, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Movilă Anca, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Rusu Ovidiu George, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Ungureanu Ana Maria, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Premiul al II-lea

- Dancă Roxana, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Lazăr Elisa, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Mihalcea Mălina, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Vîrnă Diana Adriana, Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă” Iași, jud. Iași

Premiul al III-lea

- Blaj Natalin, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Butacu Lorena, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Jianu Mihnea Theodor, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Tudorache Yasmina, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Mențiuni

- Botez Ștefana, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Călian Iuliana Elena, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Isaic Denisa, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Marian Patrisia, Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă” Iași, jud. Iași
- Panciu Mădălina, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Popa Andrada, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Premiul Bibliotecii „Cleopatra Tăutu” a Colegiului Național „Vasile Alecsandri” Bacău

- Popa Mara, Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

SECȚIUNEA TRADUCERI LIMBA ENGLEZĂ

Premiul I

- Stanciu Diana, Colegiul Național „Mihai Eminescu” Buzău, jud. Buzău

Premiul al II-lea

- Agapie Nicoleta, Colegiul Național „Mihai Eminescu” Buzău, jud. Buzău

Premiul al III-lea

- Cancel Sorana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

Mențiuni

- Doboș Mădălina-Ioana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Moraru Florentina Iuliana, Colegiul Național „Mihai Eminescu” Buzău, jud. Buzău
- Merticar Cristina, Colegiul Național „Mihai Eminescu” Buzău, jud. Buzău

LIMBA FRANCEZĂ

Premiul I

- Doboș Mădălina-Ioana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

Premiul al II-lea

- Popa Ana-Maria, Colegiul Național „Garabet Ibrăileanu” Iași, jud. Iași
- Oprea Ioana Georgiana, Grupul Școlar „Vasile Sav” Roman, jud. Neamț

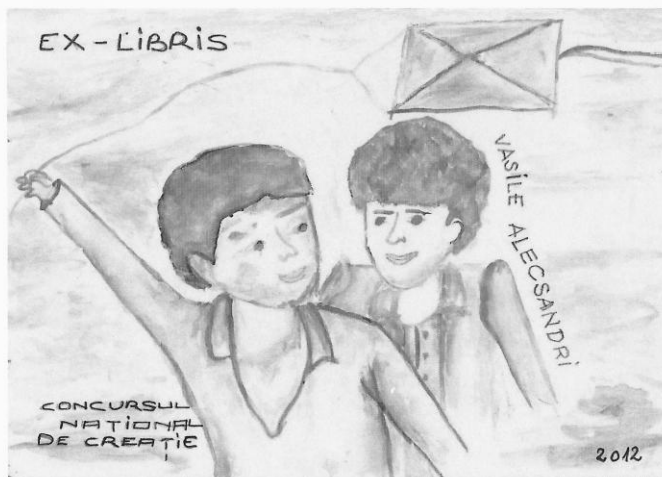
Premiul al III-lea

- Jderu Ionela Despina, Colegiul Național „Gheorghe Țițeica” Drobeta Turnu Severin, jud. Mehedinți

Mențiune

- Timoșencu Ioana, Colegiul „Mihai Eminescu” Bacău, jud. Bacău

Jianu Mihnea - Bacău

CONCURSUL NATIONAL DE CREATIE "VASILE ALECSANDRI"

Bobocea Erik - Bacău

JURIUL CONCURSULUI

SECȚIUNEA CREAȚIE LITERARĂ

• POEZIE

Ioan DĂNILĂ, prof. univ. dr., Universitatea „Vasile Alecsandri” Bacău
Nicolae MIHAI, poet, membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Bacău

Elena BOSTAN, prof., poetă și eseistă

Gabriela RADU, bibliotecar, Biblioteca Județeană „C. Sturdza” Bacău

Nicoleta IFTIMIU, prof., inspector școlar de specialitate în cadrul IȘJ Bacău

Simina CERNAT, studentă în cadrul SNSPA București, fostă laureată a concursului

• PROZĂ

Vasile SPIRIDON, prof. univ. dr., Universitatea „Vasile Alecsandri” Bacău, critic literar

Petre ISACHI, redactor-șef al Revistei 13 PLUS Bacău, prof., prozator, critic literar

Elena PÂRLOG, prof., redactor la Revista PLUMB Bacău și colaborator la Revista ATENEU Bacău, critic literar

Daniela Ifrim, bibliotecar, Biblioteca Județeană „C. Sturdza” Bacău

Marin PREDA, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, prozator

Laurențiu STROE, prof. dr., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, prozator

Anca IFRIM, studentă la Universitatea Westminster, Londra, Marea Britanie, fostă laureată a concursului

• TEATRU

Calistrat COSTIN, dramaturg și critic literar, membru al Uniunii Scriitorilor din România

Ioan STOICA, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Virginia STELEA, bibliotecar, Biblioteca Județeană „C. Sturdza” Bacău

Anca-Elena CONSTANTINESCU, prof., inspector școlar de specialitate în cadrul IȘJ Bacău

Radu VASILIU, actor, student la Facultatea de Teatru a Universității „George Enescu” Iași

SECȚIUNEA ARTE VIZUALE

• EX-LIBRIS

Ioan BURLACU, prof., Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, artist plastic, membru al UAP Bacău

Ovidiu MARCIUC, prof., Colegiul Național de Artă „George Apostu” Bacău, artist plastic, membru al UAP Bacău

Marius CRAIȚĂ-MÂNDRĂ, prof., Școala cu Clasele I-VIII „Spiru Haret” Bacău, artist plastic, membru al UAP Bacău

Lăcrămioara NEMEȘ, prof. dr., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, artist plastic, membru al UAP Bacău

Crina IFRIM, bibliotecar, șef Serviciu Relații cu Publicul, biblioteca Județeană „C. Sturdza” Bacău

Maria CREȚU, bibliotecar, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

SECȚIUNEA TRADUCERI

• LIMBA ENGLEZĂ

Florența POPA, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Ștefana BALAN, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Ramona-Elena GAVRILOAIA, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Mariana ANDONE, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

• LIMBA FRANCEZĂ

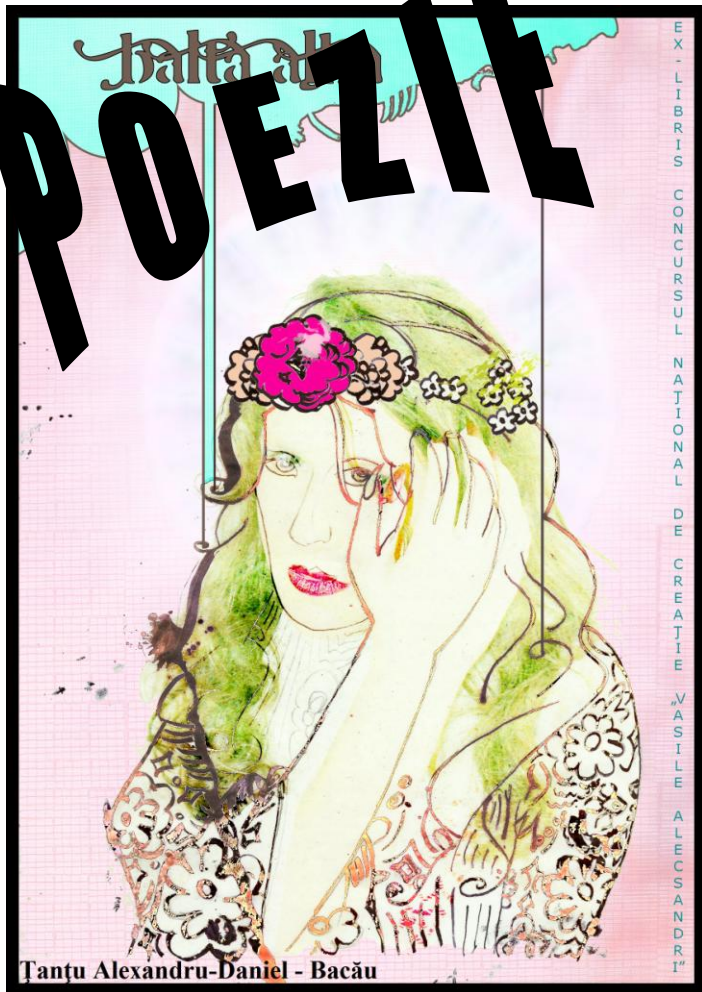
Adriana-Gertruda ROMEDEA, prof. univ. dr., Universitatea „Vasile Alecsandri” Bacău

Georgeta MARINESCU, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Ioan GRINȚESCU, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Aura Maria ARMINIA, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

POEZIE

Tanțu Alexandru-Daniel - Bacău

EX-LIBRIS
CONCURSUL
NAȚIONAL
DE
CREATIE
„VASILE
ALECSANDRI”

AFLOAREI DANIEL EUGEN – Iași

Cromatism cerebral

“Fugi mai repede ca roșul ce se
Ascunde în sângele tău.”

O umbră, increatul din culoare
Rătăcește prin sinapse goale, oare?
Și din gânduri face noapte... poate?
Nebunia strigă-n șoapte scăpate
Ode de moarte.
Strălucește-n leduri din sângerii parfumate:
Luciditate.
O luptă, stăpânirea de oase!

Scuipă sângele din anevrism,
Mult coșmar, de timp, de cerebral.
De nebunie curăță-mi
Dinamitele canceroase.
Luciditate, mama strâmbei realități
Cioplește-mi timpanul
Să nu mai aud culorile.

De ce îți scriu atâtea versuri?

“Dilemă existențială în simfonie de cuvinte”

Tu ești laimotivul viselor mele,
Ești nazistul inimii mele,
Tu ești glonte de corzilor vocale,
Mă dori tare,
Și pe retină, galbenă mare.

Tu ești atingerea ce și-o doresc degetele
mele.

Tu ești Venus, inundă-mă morbid
Căci în vis mult ai zăbovit.
Iar ești departe, deși ești aici.
Ești fruct oprit. Eros interzis.

Rupe-te

“Distanța se masoară-n timp”

Rupe-te din aripi de zână,
Și cântă-mi ode de speranță
Căci lumea renunță la viață
Rupe-te din inspirația grotescă
Requiem, cântă-mi mireasă,
Căci lumea renunță la viață
Rupe-te din raze de lună
Și fă-mi din stele infinit
Eu nu renunț la viață.
Din nou.

ANICĂI TEODOR-ADRIAN – Vorona, Botoșani

Autoscopie productivă: din examinarea sinelui, arătat apoi lumii din jur, iese o gamă de stări valabile pentru individ și, imediat, pentru lume. Într-adevăr, adolescența e oriori moarte ori nemurire: totul depinde de tăria ascunsă de a ne măsura cu ceilalți. Adevărul poate fi retoric sau nu...

IOAN DĂNILĂ

EU

Eu sunt viața ce se scurge
din clepsidra zeiască
prin firele de nisip
arămii ca mierea
spălate pe o pustie
plajă fără oameni
sau îndrăgostiți
ce privesc marea
legănată de vreo
2-3 sabilopozi
si-așteaptă să vină
furtuna cu toți
marinarii pierduți
la bordul timpului
vânat ca o fiară rea
ca un Minotaur hidos!...

Serenadă

Beția minciunilor roze
Mă sufocă foarte grav
Încât vreau să scap definitiv
De fericirea totuși însemnată
De a fi Eu zugrăvit pe chipul tău
Și mai mult de atât
Aștept să te trezească lipsa
Sentimentelor de zi cu zi
Din clipa rătăcirii noastre
Pe cărările rezumate de
Unele lucruri cum ar fi
Ivirea dimineților senine
Floarea ce-nflorește – n inima
Unei fete șăgalnice ca luna
Într-o dup-amiază albă
De minunate rugăciuni
(dă-mi un sms,
un beep, ceva...)

CÂDĂ IOANA – Bacău

Compoziția pare a fi obsesia poetei, cuprinsă de "miile de degete ale ierbii" și de aceea ne desfată în texte rotunde, întregi, unitare. Suntem, odată cu ea, inutila rimă aplicată unui vers dintr-o poezie condamnată la vesnică trunchiere.

IOAN DĂNILĂ

Acțiune și reacțiune

Sunt un perpetuum mobile
lăsat să oscileze pe-o masă de sticlă
stânga, dreapta, dreapta, stânga,
asta-i viața mea...
hai, oprește-mă c-un gest.
și dă-mi, dragul meu, un alt sens.

Ce sens ai putea da tu, dragul meu,
unui dispozitiv cu mersul prestabilit?
Niciunul.
Nu ai fost atent.
Și m-ai izbit.

Mai bine mă lăsați să mă pierd
în oscilarea mea latentă de zi cu zi.
Ai vrut doar să mă schimbi.
Un dispozitiv fără suflare, pe-o altă masă:
a ta.

Acum bucăți din mine zac pe podea.
Dragoste? Ghici ce: e mai bine așa!

Dorința

Aș vrea să fug de-acasă fără să mă uit înapoi, să-mi pierd cheile
ca să nu am cu ce să deschid ușile când voi fi tentată să mă întorc.
Aș vrea să-mi scap cheile, să le pierd, să cadă din buzunar pe-
ascuns,
să nu regret că mi-am rătăcit intenționat drumul spre casă.

Aș vrea să-mi cadă cheile din buzunarul perechii preferate de
Levi`s,
să alunece cu un zgomot surd, să fiu absolvită de vina rătăcirii lor,
să nu fiu tentată să mă întorc acasă și dintr-o mișcare să le prind în
palmă,
să nu mai existe cale de întoarcere...

Aș vrea să cadă într-o baltă însuflețită de duhuri reci, în nisipuri
mișcătoare,
sau măcar într-un lac fără fund în care și mie mi-ar plăcea să
plutesc...
să plutesc cu brațele inerte, cu ochii deschiși spre cer, să plutesc
sau...

Aș vrea să apăs pe clanță, să ies și să-mi întâlnesc viața, să fug pe
câmp
zeci de kilometri cu o viteză supraomenească, să-mi pierd unul din
teneșii verzi,
să-i iau șiretul și să mi-l leg strâns de încheietura mâinii stângi.
Celălalt își va aduce aminte cândva că a avut pereche...

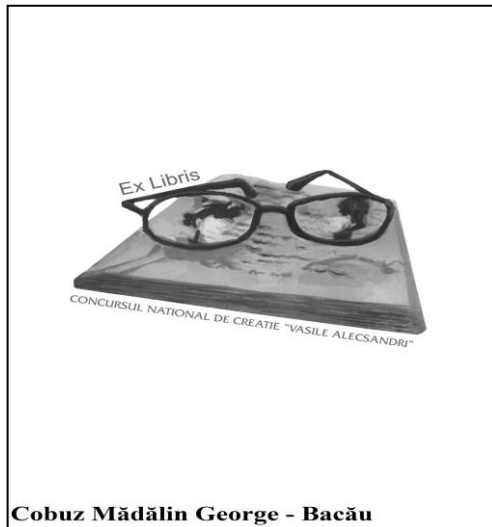
Șiretul verde îmi va străpunge adânc pielea și sângele va respira,
alergând și țâșnind nebunește.
Aș vrea să-l privesc cum se grăbește să topească verdele crud al
ierbii,
dansând, răscolindu-se, amestecându-se pe retina mea,
căci mă voi preface daltonistă.

Aș vrea să mă las pe spate, să simt atingerea zecilor de degete verzi
și tăioase,
să refuz să simt aroma primăverii inundându-mi nările,
să o gonesc pentru totdeauna din sufletul meu,
să nu regret că astăzi voi pierde prietenia cu anotimpurile.

Să închid ochii pentru vecie fără să iau cu mine o ultima imagine
a cerului lipsit de nori, respingând ultima gură de oxigen pe care
inima
mi-o va cere, căci mă voi lăsa cuprinsă de miile de degete ale
ierbii.
Pământul mă va chema înspre el.

Legământul pe care-l voi fi făcut cu pământul va fi veșnic.
Voi privi din adâncuri prin miceliile ciupercilor înșelătoare,
Voi privi căutărilor lor zadarnice,
Căci voi fi privirea din tenebre a naturii către lume.

CANCEL SORANA – Bacău

Cântec de leagăn

Roagă-te pentru somnul meu,
aruncă pătura lui peste mine
și șterge-mi petele de lumină de sub gene.

Toate pânzele jos,
corabia se retrage în portul subacvatic.
Soarele ar putea fi încă pe cer.

Nicio fericire în conștiință,
când știu prea multe despre ce nu știu
trimite-mă în noapte și în stele verzi.

“N-ai decât, n-ai decât”, cânt
în timp ce mă scufund fără să știu.
N-ai decât să fii.

Ferestrele: niciodată prea deschise,
nici nepăsarea prea dulce.
N-ai decât viață în tine.

Am transformat-o în vis,
pe drumul dintre ea și moarte
caut ușile somnului deschise.

N-ai decât să-mi închizi ochii,
altceva nu cer.
Din ei deja au început să plouă vise.

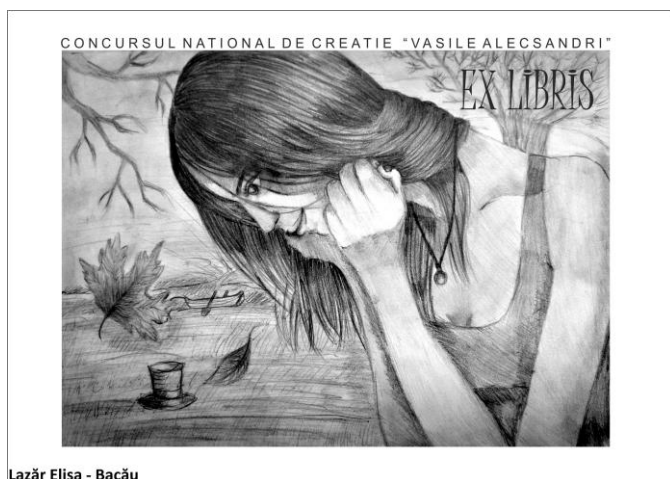
Id

de câte ori m-am depersonalizat, oare,
în neființa conștiinței reci de a fi aici
în uitarea incomodă a clipei de față
care, ironic, pare să înghită întreaga istorie

de câte ori mi s-au închis ușile percepției
Și am rămas așteptând să se deschidă-un geam
al unei transcendențe care-a rămas străină și
tremurând în frig de cealaltă parte

de câte ori am privit străinul din oglindă,
așteptând o confirmare a realității
care nu a venit niciodată, divină așteptare
de cinci ani în fața unui perete alb și gol

într-un alt univers, o altă Alice trece prin sticlă
fără să găsească regine de alb și de roșu
doar cioburi de identitate care înțepă prea tare
ca să le poată recompune într-un eu

CHIRNOAGĂ CLAUDIA – Comănești, Bacău

Trăiri

Au fost odată și vor rămâne...

Pagini nescrise, cu miros galben de bibliotecă...

Pentru noi am păstrat însă, alte file, noi

Însiruiți de scris,

Negre în gust, aroma de creionări

Pastelate ale chipului tău

Blond în valuri de mare

Curgând sub privirea-ți verde,

Liniștit...de dragostea mea.

M-am pierdut, toropită de împresurarea gândirii mele,

În visele încurcate de bătaii

De fluturi sărutându-ți buzele,

Arse de dorință.

Mă opresc, numa' pentru un ciob de vreme...

Adulmec, fără să vreau parfumul

Pielii tale ude, dar...

Nu spun nimic și-mi reiau plimbarea

Pe alei, știute, umblate de noi.

Ne ținem de mână, ne privim

Și ne pierdem undeva,

Avem lumea noastră

Cu un soare și-o jumătate de stea,

Căci restul din ele ți-am oferit ca biscuite,

La ceaiul tău din ceașca mea.

Râdem, căci știm, mereu vom perinda,

Ținându-ne de mână

Împreună în lumea lor,

A paginilor ce vor urma.

CUCU LORENA-GABRIELA – Bacău

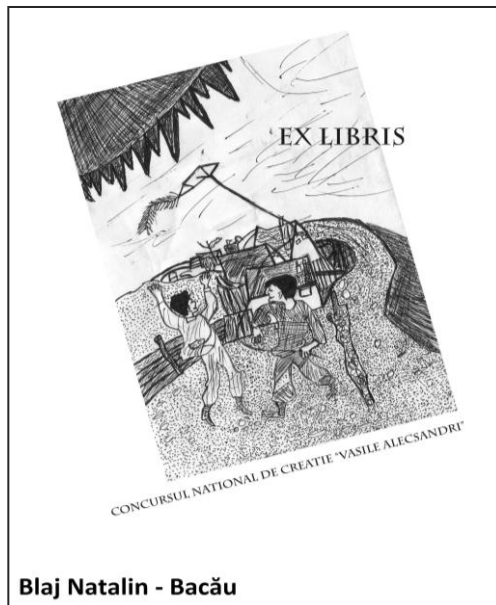
Primum movens

În pacea absolută, în liniștea mișcării,
Când timpul prinde neființă,
Și increatul se ascunde în visare,
Îmi pierd și-n suflet umbra disperării.

Când din impuls ne naștem toți,
Un prim motor s-așterne-n față,
Și întunericul lăuntric
Trece ușor în ac și ață.
Și-și coase-n cet drumul de-a lungul
Miilor de secole rămase,
Până la lăsarea zorilor de cărbune,
Când cosmosul se pierde-n ceață,
Devine întuneric-gheață.
Și timpul moare,
Ciclul vieții,
De ani și ani așteaptă-n pace,
Un capăt neajuns de lume,
Când tot e vechi,
Și nouă toate...

Antidot

Sub genele ostenite-mi ascund suspinul,
Iar lumina lumânării îşi arata veninul,
Când lumea asta goală mă lasă fără de haine,
În inima-i pustie de vremurile grele,
În care visătorii-s nebunii fără de nume,
Trecuţi în nemurire prin prisma visării.
Ceasornicul cel rece-şi bate ceasul nopţii,
Şi iară voi rămâne cu el al capul morţii,
Căci în final se sfarmă şi visul şi iubirea
Dar în răspuns rămâne amintirea.
Căci fără de urma, dulce, meschina, rece, toată,
Ca zborul frânt se stinge şi haosul animă,
Şi simt usor un iz de boală, copleşită
Al somnului simptom în chip de porţelan...

DOBOȘ MĂDĂLINA-IOANA – Bacău

Comprimate, "eternități de-o secundă", poemele ne determină să nu plătim prea mult pentru a deveni oameni. Perspectiva oceanelor întors și a labirintului este seducătoare.

IOAN DĂNILĂ

Interesante meditații lirice conturând o stare poetică originală. Discursul poetic este esențializat purtând pecetea unei atitudini contemplative, aproape litanică.

NICOLAE MIHAI

În tine reîncepe lumea

În tine reîncepe lumea,
Și buzele și ochii și mâinile,
Fire de iarba din care
muzele își beau nectarul,
Și trupul și părul,
Raze de lună pe care
Dansează abisuri,
Și inima și sufletul și viața,
Ocean nemărginit în care
Se clădește focul,
Lumea reîncepe în tine.

Oglinzi din porțelan

Prinde răsăritul în mâini
Și fă-l ceas,
Din care se scurg candelabre
Plimbând în mare
Oglinzi de porțelan.

Uită-te prin ele
Și uită-mă pe mine.
Aruncă amurgul
Care ne-a biencuvântat și
Ascultă marea cu oglinzi din porțelan.

Lasă ziua să pătrundă
Prin clepsidra fără trup,
Doar nisipul.
Marea tace, cu oglinzi din porțelan.

Dansul crinului sălbatic
Ca o muză,
Fără ceas și fără mare,
Ce s-ascunde prin oglinzi de porțelan

Neînțeleș

Păsări gândesc cu voce tare
Și oameni își cară grădinile în spate,
Lăsând valsul solitar al trandafirului
Să se legene,
Iar cu ochii
Și cu trupul
Să dezmierde nisipul timpul
Ce-și sărută ecoul ascuns
Din ceruri luminate
De amurgul lumânării.

Luna stinsă

Pe orbită calc râzând
să îți spun că nimeni nu mai vine:
ne strângem aripile către infinit
și ne depărtăm
căci am mituit o stea
cu iubirea noastră
să mă lase să m-așez
pe găurile din pustietate
< inspirându-mi noaptele de irealitate
între trupurile noastre zvelte. >
Eu să visez știind că doar

tu

îneecat în boli himere
colorat-

în sufletele noastre picură din vene
privirea nimănui
căci nimeni nu ne vede.
Sunt doar eu pe-un bulgăre de paie
înăsprita de conștientul subteran
că pe focul auriu din Lună
voi naște un prunc
creat din teamă-
deși voi visa să fiu doar

eu

omorâtă de dorințe
incoloră-

voi trece printr-un ac
ajungând la tine
nediluat de lumina acelei stele
care moare pâlând
căci fără
întunericul se stinge
și nu mai rămâne nici o rază...

Luna s-a răcit cu apă.
Tu unde ești?

Bulat Victor, Botosani

DOHOT BIANCA-ALEXANDRA – Iași

Traietorii lirice în care eul poetic construiește cu talent un univers infuzat cu iubiri și reverii de bună calitate. Animositatea juvenilă este surprinsă cu talent și naturalețe nonșalantă.

NICOLAE MIHAI

La vulnérabilité

Să-mi descătușezi inima de
Șerpilor ce-mi inundă suflul,
Năvălindu-se în mine.

Ochii derutat să mi-i săruți
După care, vrăbiile să le descălecăm,
Cu aripi din prea mult zel,
Spre arhanghel să zburăm.

Vișiniu

Furtună de zăcăminte
Ce-mi provoacă insomnie,
Împătimita diverselor
Specii ale
Florilor de tei,
Închid durerea în
Tulpină
Fară să îmi trebuiască
Chei.

Je suis malade

Bolnavă îmi mângâlesc deasupra venelor cuțite și pumnale
Bolnavă străbat și luna și soarele.
Căutând a cincisprezecea parte fărămă a mea, în tine.
Bolnavă ploaia îmi zgârie geamul și vrea la mine-n palmă.
Bolnavă eu, cu sufletul și mintea.
Unde mi-s pușca și cuțitul?
Unde mi-e păpușa spânzurată din din colivie?
Unde mi-or fi cugetul,puterea?
Unde mi-s aripile, fericirea?
Unde îmi ești, tu?
În ce colț de lume să te mai caut?
Pe ale căror maluri de oceane te-ai pierdut?
Pe ale cui corăbii te-odihnești?
Si oare, mai știi să mă iubești?

Passé glorieux

Călare cu tine pe vulturi,
Vara mâncam din aer, fluturi
Și sorbeam poeme,
Înstrăinați de dileme,
Fără temerile,
Oricărei greutate
Priveam copilărește
Dând din umeri.

GĂMAN MIHNEA ALEXANDRU – Craiova

O poezie cu nuanțe grave, ușor nostalgică, pe alocuri încărcată de meditativ, definește o voce surprinzător de sigură în ceea ce scrie. Este un dialog continuu al propriului talent cu timpul său.

NICOLAE MIHAI

Beatitudine

Praful din ochi e roua din stele,
Lumina zorilor e făclia tristeții,
Și lacrima devine focul din candelă,
Suverană e luna peste marea vieții.

Raze de soare se-nvârt prin tenebre,
Prin stihuri se stinge un gând.
Frânturi de lumi se rup în vertebre,
Condeiful se plimbă pe ultimul rând.

Fantomatic

Fantomatic e visul
Copilei din nori.
Fantomatic e plânsul
Corolei de flori.
Fantomatic e văzul
Privirii din zori.
Fantomatică-i lumea,
Ce-ți dă doar fiori.

Fantomatic e totul,
Și apa și focul,
Și ploaia și vântul,
Și gândul și cântul.

Fantomatică-i lumea
Desprinsă din vis,
Și floarea de iris,
Și fiorul nestins.

Suspîn

Durerea pierde în lumina-mi neagră,
Fantoma ceții mi se-aruncă-n drum,
Iar duhul mi se pierde în adâncuri
Și timpul iute se preschimbă-n fum.

Suspînă, fericire sură,
Credința arde-n cețuri și în fum.
Din negură se naște un parfum,
Glorios, al timpului trecut.

Iubirea strălucește oarbă printre stele,
Mocnește-n duhul disperării un parfum
Dar nu al timpului măreț, dar prea nebun,
Ci doar al fericirii sure.

Fantomă, iute în oglinzi te sparge,
Și-n loc de ciob devino fum,
Ce arde iarăși, de nebun,
Învăluit într-un parfum,
Al fericirii sure.

GICOVEANU ANA MARIA – Vorona, Botoșani

Să te inventariezi ca un ansamblu de piese interesante pentru tine mai întâi și apoi pentru alții, să te muți cu mintea în toposuri magice, ori să descompui un colind de dragul de a-i admira intimitatea, "tăcută, chemată, hulită", e un exercițiu complex și complicat, pe care doar un meditator autentic îl duce până la capăt.

IOAN DĂNILĂ

O poezie cu puține metafore, înfățișată într-o haină modernă, amplifică monocord tema iubirii. Autorul este sedus de fascinația simbolurilor, finisându-și cu talent resursele lirice

NICOLAE MIHAI

Colindă

Cerul albastru din zidire
Născut e în noapte de ianuarie
Ca într-o rugăciune albă
Aspră și ninsă colindă
Uitată, iubită, lăsată lumii
Moștenire surpată ca o chemare divină
Prin mine
Prin Fiul
Prin Tatăl
Prin tine...
Când omul ascultă cântarea bătrână
Ascunsă în frunze, în soare
În plânsset, în icoane...
Tăcută, chemată, hulită,
Albă unduire de șoapte deșarte
Înălțate lângă tâmpla celor vii
Din cimitire

E...Eminescu

mintea mea scrie scrie scrie...
poemul fără vârstă fără Nume
despre cum plouă plouă plouă
peste
Urbea
Poetului
într-o
albă zi
mereu
sfântă
de iarnă
cuminte
15 ianuarie la Botoșani
și nu ninge ninge ninge ninge
cu uitare peste Eminescu
peste
Ipotești
și nuferi
când
dang!
dang!
clopotul
Uspeniei
bătrâne
răsună Poezia și pridvorul
casei părințești și nu piere!
sstt!...naște veșnicia lumii!...

A Be Ce Dar

Viața
se măsoară
pe un fir
de ață
doar
dragostea
e suferința
mea întoarsă

Suferința
se învață
fără
nicio greșeală
numai
abecedarul
e o filă dificilă

Greșeala
e păcatul
iertat prin
cuminecătură
fiindcă
viața toată
e o divină
făcătură...

Singurătate

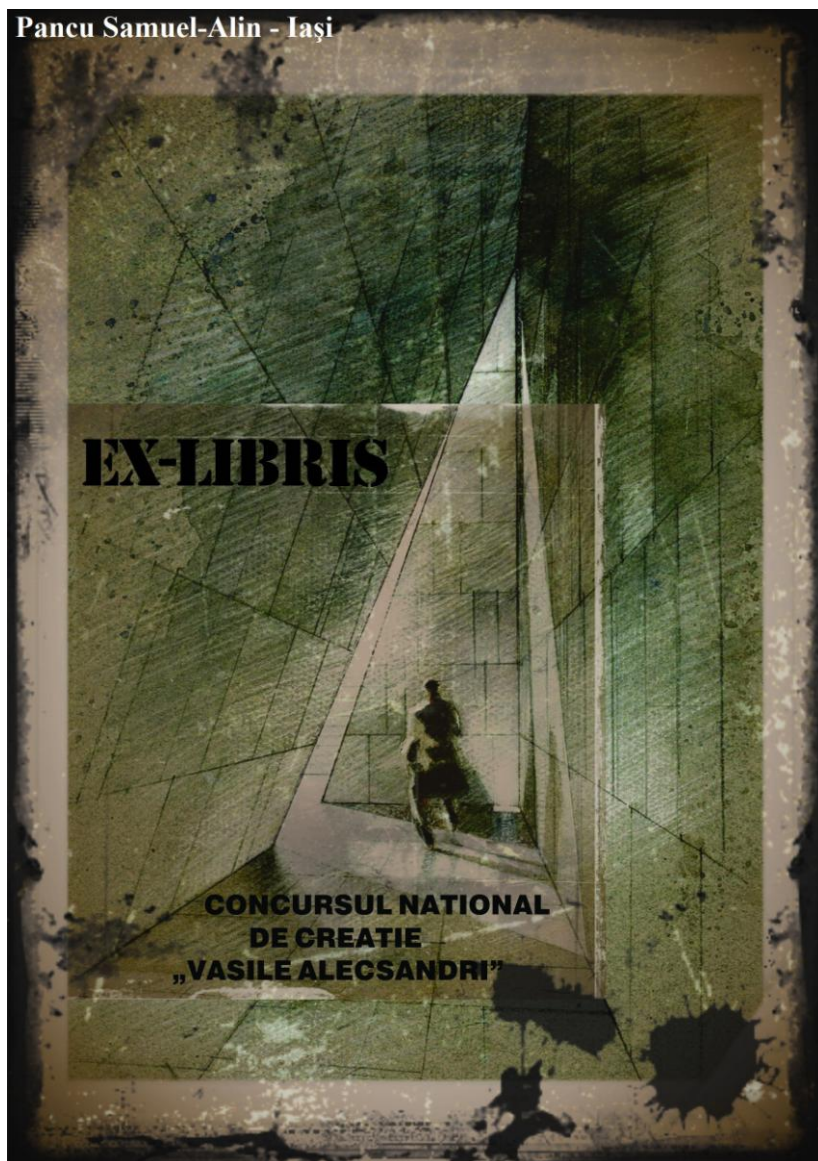
m-aplec peste marginile pământului
rotund ca o pâine biblică
se pot privi dincolo de ape
de oceanele cenușii învolburate
ale sufletului răsucit
mișcându-se înainte-înapoi
pe urmă înapoi-înainte
ca-ntru-un leagăn al copilăriei
al inocenței regăsite în zadar
în ritmul melodic
al creșterii firului de iarbă
din inima ta nătăngă,
dar nu văd decât o arcă
o mare golită de corăbii
și de alte negre ape

nu văd niciun regret remarcabil
al veacurilor salvate de Noe
nu capăt niciun răspuns
al întrebării târzii și grozave

nu pot pricepe când oare
se răstoarnă situații tăioase
cum se-ncheie un armistițiu
ba chiar două sau mai multe,
dar știi că eu în singurătate-mi
nu mă mai lupt cu nimeni
pentru că dincolo de zare
văd curați și-aprinși de foc
doar ochii tăi, iubite,

într-un răstimp de vreme...

Pancu Samuel-Alin - Iași

GIRIP MARIA – Constanța

Poezii, de regulă, scurte. Tema predilectă este iubirea care idealizează bărbatul. Domină motivul ochilor , alături de cel al soarelui. Discursul liric e, în esență, coerent, cu imagini interesante, dar apar și unele banalități de tipul: "Tu și lacul ce v-ați născut din gheață" , "Când știam că nu ai fost niciodată real..."

ELENA BOSTAN

Discursul liric este de factură meditativă, produs fiind de o retorică discretă și interiorizată. Emoția capătă contururi fragile. Este o tânguירwe lirică în care predominantă este sinceritatea autorului.

NICOLAE MIHAI

Iubirea mea

Inima-mi irațională alerga din suflet în suflet
Si coapse albe răsăreau în fiecare răs de-al tău
Si te iubeam căci un verde cunoscuseră
Ochii mei
Nu știau cum să te piardă
Fiindcă palmele mele îți ingenucheaseră plecarea
Si buzele crispau tăcerea.

Si când imi va fi dor,
Alene sub pleoape atinge-voi cu lacrimi
Amintirea răsului
Și verdele-ți pierdut printre cearceafuri.

Albastru

Privești absent ...
Tu și lacul ce sunteți așa tăcuți
Tu și lacul ce v-ați născut din gheață
Tu și lacul în care nu știu să înot
Tu cel căruia îi caut pași pe apă

Imi lipsesc ochii tăi, în marea lor
Imi lăsam eu visele spre a pluti...
Mereu îmi ziceai să nu mă tem de noaptea'n care
Ai să-ți inchizi ochii pentru mine
de seara'n care vălul întunecat aducea cuvinte înneceate
de lacrimile mele.
Era cerul însângerat de un singur apus, cel al amintirilor încă
nenăscute.

Imi lipsesc ochii tăi, erau prea albaștri
și i-am pierdut in ceruri...

Imi lipsesc și încă îi caut,ai lăsat urme de pene
și nu știu dacă ai fost inger ...

Memorii

Ți-ai lăsat urme de pași pe drumul cu flori...
Florile de cireș ale adolescenței mele.
Acum vântul le-a făcut covor, pentru pașii tăi egoiști.,
Pentru pași ai căror tălpi am fost și buze și mătase,
Pași pentru care lacrimile mele curgeau
să nu te frigă pământul...

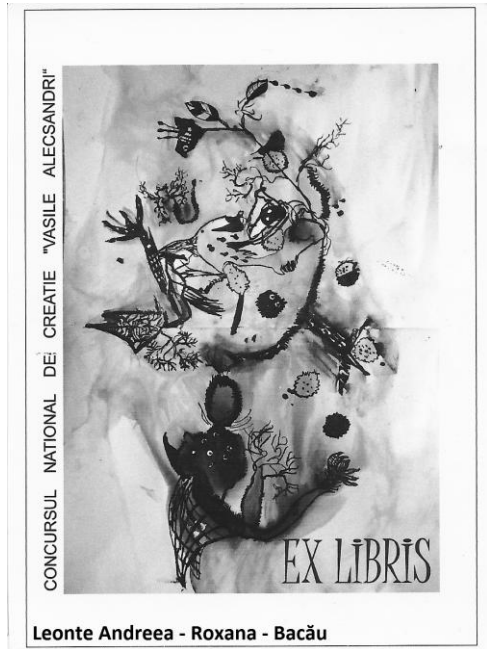
Vise

Mâinile tale erau tăcute în diminețile
Reci de ianuarie, soarele răsărea peste ochii tăi
Vedeai ziua ca pe un nou început, tu nu știai că ziua
Ucidea toate visele mele cu tine?
Și în ce așternuturi sărate mă trezeam
Când știam că nu ai fost niciodată real...

Dovadă

Ninge sub umbra anilor
Și cerul de mătase albă e tot mai greu
Ne ninge pe suflet, și rămân în urma gheții
Răni sărate pline de noroi.

Deschideam ochii să te văd în zarea visului meu
Dar fulgi îmi săgetau
privirea
În iarna sufletului meu ,
tu ai rămas om
Om de zăpadă rece și fără
suflu...

GRIGORE CĂTĂLINA-ELENA – Prahova

Are știința construcției discursului liric. Metaforele sunt interesante, deși puțin cam fetide. Apetența spre grotesc e, uneori exacerbată dar interesantă. Se observă lecturi din postmoderniști și un limbaj ușor agresiv și categoric.

ELENA BOSTAN

Bântuit de vise și obsesii, autoarea sondează cu talent resorturile abisale ale cuvântului. Discursul poetic încearcă să depășească hotarul dintre copilărie și adolescență. Autoarea convinge prin tematica imaginativă și țesătura rafinată a textului.

NICOLAE MIHAI

Absențe

nici o afinitate nu mă mai leagă de vre-o existență,
sub pântecul gol
absențele s-au împerecheat haotic, masochismul
măsurat cu degetul
le face să pară fire de ață roșie cusute în versuri.

mă rog ție,
ultimul nimic rămas necoagulat,
să-mi dai o sfoară, o speranță, o sapă sau
măcar o așchie
de care să-mi agăț neștiința.
a nins mult prea mult, durerea e la ea acasă...
fie și inconștient,
mișcă-ți voința în trupul increat
și scoată-mă din mlaștina asta moale și albă.

retrospectivă

la jumătatea poemului voi face trei pași în spate
și voi trage o gură mare de aer.

peste globul lichefiat al privirii
îmaginea s-a întins într-o cataractă mizeră,
curgătoare de vise și obsesii prin labirintul osos al cărnii.
în curând
sfârșitul versului va mușca ultima literă de coadă și
sirena se va pune pe picioare,
proaspăt născută din urechea acului
va alerga la râu să-și spele mațele de spuzeala pântecului.

Poem II

ăsta e
alt poem cules dintre bălării.

ploaia din vis
s-a strâns în jghebul ochiului și acum face pe deșteapta,
crede că se poate numi lacrimă
dintr-o pocnitură
pentru ca apoi să se lungească peste durere în dâre de sare.

poemul ăsta și-a scos sabia și a-nceput să creșteze
lungimea de undă, are un picior mai mic și
schiopătează de un dinte,
sufletul său a scăpat de cel mai delicat punct –
un miros de canalizare a răbufnit
din bucata de carne plutind ca un buric
scos din strânsoarea burții.

Acolo e la fel ca aici

arunc

cu mâna stângă peste umărul drept
toate problemele.

valiza prăfuită mă strigă pe numele mic
de sub bibliotecă, scot șobolanii făcători de culcușuri
în ungherele camerei portabile
și îi dau arvună pentru un bilet dus-întors

acolo e la fel ca aici

singura deosebire e că pot să-mi clădesc o stivă de vise
într-un marsupiu deșănțat,
pot să mor de câte ori îmi pofteste carnea,
pot să mă știu bandulieră și
să-mi las plăcerile răgușite să-și scoată rânjetul
prin pielea afânată

aici, ca și acolo,
se va găsi careva să-mi planteze negură
în albia umerilor.

MARINESCU MARIA FELICIA –

Sfântul Gheorghe, Covasna

Meschina grație

Noroi, răutate, un început de ură ordinară,
Aș călca și pe cadavre pentru tine.
Nu mai ești și nu mai sunt cum eram odinioară.
Nu mai avem scânteii din aurii lumine.

Și te iubesc în fel meschin și urâcios,
Iar iubirea-mi nu-i de felu-i pur.
S-a alterat de toate ce-o conjur
Mai ai o firmitură de fericire de pe jos.

Sunt om, și-n fire-mi stă să calc mai strâmb
Până-nvăț a merge drept, fără oprire.
Sunt om de mă-mpiedic de fiecare dâmb,
Când răutatea-ți mă duce-n amăgire.

Și te iubesc în fel meschin și urâcios,
Și mă-mpiedic și cad
Și mă julesc la nas..

Îți văd oglinzile închipuite
Și mărgelile cum curg înainte de-un dâmb.
Te iubesc în fel meschin și urâcios
Și mă-mpieticesc mereu ca un tălâmb.

Și simt cum savurezi tot răul vrut, înecăcios,
Fără să vezi că tu te-mpiedici tot mai tare.
Greșești, nu-ți pasă, și nu e de mirare.
Te iubesc în fel meschin și urâcios

Recreere târzie!

Noi trăim în orașul care-a renunțat la inhibiții.
Și-ți zic doar de trotuarul verde cu albastru,
De oamenii cu juma' de creier, ce nu cred în superstiții
Și făr' de-educație, cu-n creier comilastru.
Coborâm poezia în stradă,
Și arată ca Johnny Depp în tinerețe,
Noi nu vrem o avangardă retrogradă.
Și pașim înainte cu minimă delicatețe.
Un orologiu cântă sfântul nostru rock'n'roll,
Printre bulele turcoaz în loc de ploaie,
Mâncăm gratis la colț de stradă profiterol
Și-i ilegal să n-ai mereu la tine-o umbrelaie.
În caz de vrei să te-aperi de-o tristețe
Din orașul vecin temporar aciuată.

Noi n-avem biserici, ne rugăm unii la alții,
Nici bani, obiecte violet, ori zdrăngănele.
Cântăm ca nebunii, că e legal pentru-aclamații
Și pedalăm o bicicletă lungă din acadele.

Umblăm în papuci de step, indubitabil ortopedici
Să nu ne-mpiedicăm de stâlpii cu lumină azurie.
Avem blugi strâmți culoarea mării ca pentru bezmetici
Și mirosim frumos, c-orașu-i o imensă drogherie.

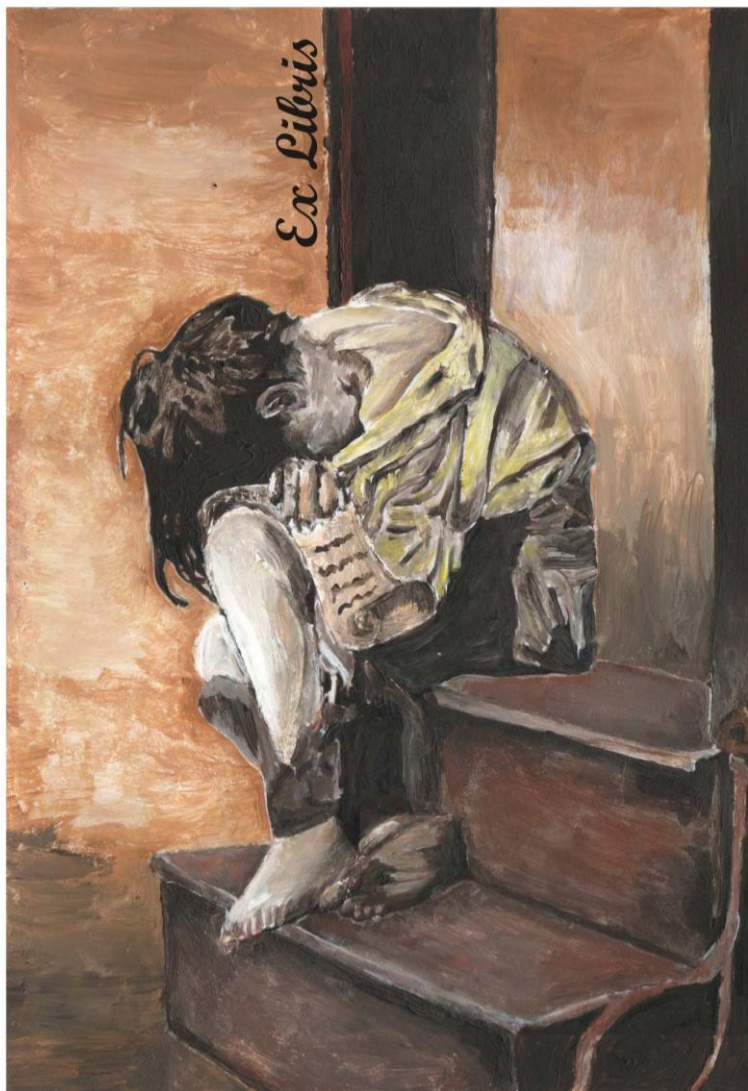
Plutim pe străzile în valuri străvezii de alabastru
Și vedem viața doar prin ochelarii cruzi de soare.
Dacă tu spui că traiul ăsta-i un dezastru,
Află că aici nimeni, nicioând, nicum nu moare...

Sibișan Ioana Alexandra - Bacău

C
O
N
C
U
R
S
U
L
N
A
T
I
O
N
A
L
D
E
C
R
E
A
T
I
E

"Vasile Alecsandri"

CONCURSUL NATIONAL DE CREATIE "VASILE ALECSANDRI"

Burcă Alexandra Ioana – Bacău

MAXIMOAI A CAMELIA – Suceava

Talent consolidat. Tributar modelului nichitastănescian, abordează atât tehnici moderne cât și versul tradițional (ca prozodie), dar modern în resurse poetice. Comparațiile sunt proaspete: "Ei se aruncau în apă ca fluturii", metaforele– interesante. Are lecturi diverse, asimilate bine, dezvoltă uneori o ironie fină.

ELENA BOSTAN

Compuneri, recompuneri, descompuneri de cuvinte și idei. Jonglerie cu vorbele, de cele mai multe ori reușite, cu plăcerea scamatorului de a ne arăta un obiect din bucățile care-l alcătuiesc. Ne amăgește iremediabil...

IOAN DĂNILĂ

Reflexii încântătoare, reconfortante, decupate din stări interioare care își cenzurează la maxim posibilitățile de expresie. În căutarea propriei identități autoarea adoptă, în principal pe un fond intelectualizat, spațiul liric al introvertitului.

NICOLAE MIHAI

De-a „Balta-Albă”

Ei se aruncau în apă ca fluturii,
dând din aripă, dând din gură,
rupând, fiecare, din apă câte-o frântură.

Ba nu.

Fiecare ciob de baltă își alegea câte-un om,
fiecare om își alegea câte-o boală de care suferea,
în funcție de imunitate: mai blândă sau mai grea;
minunea îi vindeca
și tot așa...

Mulți se vindecau de prostie
lăsându-l pe Dumnezeu să fie...

*

Apa creștea înăuntrul lor până la inimă,
dincolo de creier, apa devenise o idee;
idee orientată cu capul în jos,
gândită-ntr-o parte,
gândită pe dos.

*

Balta-Albă se retrăgea în oameni
ca o mână-ntr-un trup,
ca o oaie-ntr-un lup.
Ea se retrăgea în oamenii de orice viță:
Balta-Albă devenise pestriță.

*

Toți strigau odată cu mine:
-Mă înec în mare, în marea de oameni,
uite-mă vindecat de Paris și de lume
și de toate lucrurile bune.

Asta da minune!

*

Oamenii se vindecau
inhalând apa pe gură și pe nară.
Cum era la gust Balta-Albă?
Amară!

Dunărea

*”Cred că nu e nici unul din d-voastră care să nu fi făcut voiajul Dunării și să nu se fi mirat ca mine de sălbatica frumusețe a malurilor acestui râu”
(„Balta-Albă”-Vasile Alecsandri)*

I

Noi stăm pe punte și privim.
Sunt mulți și fiecare privește în altă limbă.
Cine știe? În loc de apă, ei pot vedea cer.
Cine știe? În loc de căldură, ei pot simți ger...

Lângă mine, un om care privea toate acestea
se făcuse transparent;
îl locuia de ceva vreme un sentiment
pe care nu-l putea simți
dar nici să-l ocolească nu putea.

L-am întrebat: „Ai rău de Dunăre?”
Iar el a zâmbit
ca și cum ar fi cântat
la un pian imaginat;
și dinții lui ca niște clape
au sunat:
du
nă
re,
note muzicale
sau litere...!?

„Da, am rău de Dunăre”, mi-a răspuns,
un rău care, simțit, are alt sens:
vorbesc de sensul acela senzual,
aproape fatal...

Uite: de exemplu,
când am fost în deltă

am avut rău de păsări și de peisaje;
atunci ochiul meu s-a lovit
de ceva foarte tare
și când zic „tare”
nu mă refer la duritate,
ci la culoare...”

II

„Există mai multe frumuseți care dor:
frumusețea făpturii divine,
frumusețea timpului care vine
și
frumusețea care nu-ți aparține...”
(a spus filosoful,
notându-și fiecare pasăre
în gând.)

III

„Vezi tu, zise atunci englezul,
în limba sa mototolită,
Dunărea, ca orice apă curgătoare,
nu este, ea numai ni se pare;
ea curge sub tălpile țării
direct în tâmpla mării...”

IV

Dacă ai sta să alegi Dunărea de Mare,
picătură cu picătură,
(Ce-i asta: Mare? Nu, Dunăre!
Dar asta ce-i: Dunăre? Nu, Mare!)
ai vedea, numaidecât, că
Marea Neagră nu-i decât o gașcă
de Dunări.

„Când se va umple Marea Neagră,”
spuse neamțul,
„cu toate Dunările care vor curge din Munții noștri,
când Munții noștri vor fi terminat de născut apa asta curgătoare,
atunci, noi ne vom face fluvii,
ca să nu rămână necursă
Dunărea, ca și viața noastră...”

V

Dunărea!

dună de nisip albastru,
dună curgând,
mereu luând formă,
mereu dispărând,
cu trupul aici
și-acolo era...
... dună rea!

Soldații

Noi suntem soldații zilei de mâine;
timpule, iartă-ne că te-am pus la punct;
noi gândim cu un creier de pâine
și vedem cu un singur ochi de unt.

Noi suntem soldații zilei de azi,
nouă ne trebuie bani, nu minte.
Noi încălzim sentimentele la aragaz
și lupta noastră se dă în cuvinte..

*

Noi suntem soldații zilei de mâine,
grija e sabia noastră.

Noi luptăm pentru pâine.

Ex Libris

Rusu Ovidiu George – Bacău

Telegrame

Cher ami,
Sosit ieri; mers dispozitiv cu roți, tras de cai;
aruncat zece metri în aer, făcut zob.
Nu supărat, făcut parte din plan;
așa oameni primiți aici, așa tradiție.

...

Lăsat în urmă. Căzut butoi cu melancolie;
vrut țara mea; vrut degeaba...
mers pe jos ca prostul. Întâlnit om;
vorbit franceză. Bun om. Bun.
Apreciaț la mine, zis la mine „neamțo dracoli”.
Bine primit. Dat la mine nimic.

...

Mâncat, nu. Hrănit ochi peisaje. Săturat!
Dormit în cort. Pat fără picioare. Adică jos.
Fost bine, țânțarii mușcat la mine...
Nu plâns, tăcut mâlc.
Eu singur săpat groapa la mine,
eu vrut Valahia! Așa-mi trebuie!

...

Dimineață pornit la drum.
Balta-Albă. Găsit femei – haine, nu.
Plăcut! Plăcut! Plăcut!
Niciodată plecat Paris.
Aici, casa mea!

Ghicitoare

Într-o zi, planeta Pământ se plictisise
de atâta sărit într-un picior în jurul axei sale
și-a zis, cu glasul ei de planetă albastră:

- Mă voi da de-a dura spre soare,
în Univers, sub privirile stelar
mă voi da de-a dura!

Și cum stătea Pământul ghemuit,
a venit Dumnezeu în formă de triumfi
cu un singur ochi în mijloc
și a spus, clipind des,
cu subînțeleș:

- Rumeș-Învârticuș,
ghici ce țară am spus?

El spusese o țară în vânt,
căci vântul, pe-atunci, era, de fapt, gând...

...

- România ai spus! Știu că ai spus România!
soarele, în jurul căruia mă dau de-a dura,
niciodată n-a ars mai frumos
și chipul Tău, Doamne,
niciodată n-a fost mai luminos...
România ai spus. Ura!

...

Ai ghicit, strigau toate lucrurile care erau,
ai ghicit, strigau toate lucrurile care atunci se nășteau,
în fine, ai ghicit, strigau toate lucrurile care nu vor fi niciodată

și toate țările Pământului au ghicit!
Numai România n-a auzit...

MURGULEȚ SONIA ADRIANA – București

Pe autoarea versurilor de față (o colecționară înfocată de săruturi) o îndârjește să se caute pe sine și să se măsoare cu toate concurențele din lume . de aici până la păcatul original drumul e senin, chiar și sub ploaia de autoreproșuri.

IOAN DĂNILĂ

Matrimonial

În casa noastră
Pereții s-au scorojit de dorul tău
și mă amenință că vor cădea
dacă nu te readuc.
Ferestrele transpun doar ploaie,
deși afară mereu e cald;
mi-au promis că se sparg
dacă nu vei mai privii prin ele.
Patului i s-au rupt două arcuri,
dar până și ele s-au rupt în pereche.
Parchetul e șubred și îmi e teamă
să nu te împiedici dacă te întorci.
Scările sunt din ce în ce mai puține,
Pământul e din ce în ce mai aproape.
Dacă vrei să mă mai vizitezi vreodată,
N-o face.
M-am mutat.

Adam și Eva

Suntem creați amândoi
După chipul și asemănarea
Cuiva.
Acel cineva ne-a dat o poruncă
Pe care noi nu am auzit-o .
Ne-am iubit și am mușcat
Din pasiune.
Eram plini de puritate,
Iar acum suntem dușmanii
Copiilor copiilor noștri.

Sărutul-iubire

Eu port săruturi.
Ele mă urăsc, făcându-mi mereu
gura să sângereze până la epuizare.
Am o colecție de perechi de buze.
Pe unele le recunosc după formă,
Pe altele după atingere.
Pe cele la care țin cel mai mult
le recunosc după pasiune.
Fiecare pereche o atribui câte unui străin
ce-a vrut să mă ajute
să îmi perfecționez colecția.
Fiecare dintre ei credea că o deține
pe cea mai rară dintre toate.
Niciunul nu a avut-o defapt.
De-asta,ca o colecționară înfocată,
Sper să găsesc perechea de buze
ce-mi mai lipsește pentru a-mi completa fericirea.
Pe urmă n-am să mai adun săruturi.
Am să-l iubesc pe cel mai rar dintre toate.
Sărutul-iubire.

PAVEL ELIZA – Câmpina, Prahova

Romanțios, grațios și neinduplecat pare a fi tonul selectat (era să zic "setat", ca în Alter ego, fără accente). Voluptatea jocului în ploaia iertătoare de păcate, vagile ecouri minulesciene și sugestiile imagisticii colorează un peisaj liric promițător.

IOAN DĂNILĂ

Suntem doar niște călători

Mai știi când ne țineam de mână,
Și tu strigai că ploaia se termină peste noi?
Alergam pe norii putrezi și goi,
Suflați cu parfumul tău, murdărit de noroi.

Simțeam cum se scurge timpul
Pe hainele mele murdare și ude,
Cum se-ntețea aroma vântului,
În armonia glasurilor noastre.

Veneam la tine, întinzând mai întâi o mână,
Cu care mă sprijineam de cer,
Substituind magia, prefăcând-o-n falnică lună,
Privind de aproape cu o urmă de mister.

Până să-mi dau seama ce se întâmplă cu mine,
Am ajuns la tine, coborând din cer,
Închipuindu-mi podul de trecere până la tine,
Prefăcut în raze de lună și aer.

Noți amăgitoare

S-au terminat nopțile amăgitoare
Când mă –nvăluiau cu melodiile lente,
Scriind adesea versuri în surdină,
Visând la zile fără amar și vină.

S-au terminat și zilele în care,
Simțeam parfumul vremurilor trecătoare,
Aspirând un val rece și dulce,
Trecând pe lângă oameni cu chipuri angelice.

Țigara se consumă și scrumul cade-n cer,
Murdărind culoarea albastră,cu o urmă de mister.
Vântul suflă scrumul pe pământ
Și totul se sfârșește ca un vis urât.

Florică Delia Isidora - Bacău

PINTILIE IRINEL – Târgu-Ocna, Bacău

Lecturile (poezia populară, "Rugă pentru părinți") se cer convertite în desen propriu. Cine ar mai crede că Luna poate susține un spectacol ori ca "eroi au fost, eroi sunt încă" decât în relație cu sursa?

IOAN DĂNILĂ

Sonată nopții

Se lasă-ntunericul, se ridică cortina,
În negura nopții se adună stele
Să vadă un mândru spectacol agale
Ce-l poate susține doar Luna.

O rază a Lunii străpunge obscurul
Cum Dante străpunse Infernul
Balet e de stele și scena e cerul
Și Luna-i a scenei soprană.

Și ies sub strălucirea-i măiastră
Animalele nopții; întunericu-i slovă,
Iar ea printre aștri prenovă
Se simte mai altfel, albastră.

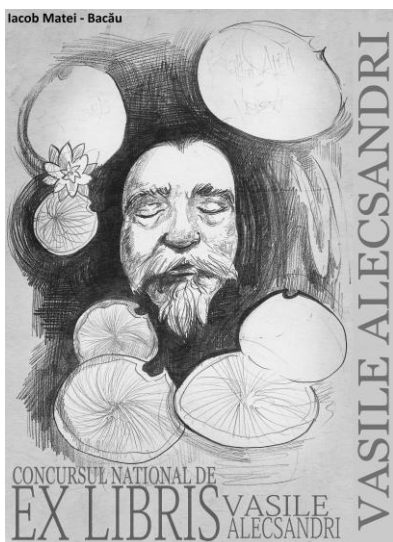
Și scena e mare, artiștii sunt mulți
Și ei tot Luna-i e mamă.
În versuri își cântă durerea,
Iubirea nu este o gamă.

-În Univers, copil al lui Venus

Se află mulțime de aștri ,
Din toți tu ești oare
Culoarea caldă printre albaștri?

O chinuie vise pe mândra copilă
Și zboruri are în suflet
Singurătatea e ca o torpilă
precum noaptea-i destul de senilă .

Din lipsă de grație a rolului parte
În lume grozav se adună dizgrție
Și Luna își schimbă furtunos aparte
Senina sonată în conflagrație.

Se-ncheie totul subit
Din părți se-adună lumină
în lume preafrumosul iubit
să ucidă întuneric este rob.

Cercul tenebrelor

În lume sunt praf și pulberi macabre,
Schelete în dans, amor în frenezie,
Populația merge în marșuri funebre,
Moartea pășește în a ei fantezie.

Praf și pulberi macabre; lugubră
viața de om pe pământ
ne-aduce a avarismului febră
sau simpla formă de guvernământ?

Și oamenii sunt acum schelete
în lume-i o tristețe sinistră
Toți dobândesc fără regrete
Iubire, încredere doar la canistră.

În marșuri populația merge, funebru
ipocriții se-nchina la două fețe:
cap sau pajură; atât de celebru
să fie cel căruia îi zicem altețe?

Moartea te-ndeamna la sinestezie
pe catafalc ți-așterni oseminte
te uiți spre ceruri, epigonic
ți-aștepți sfârșitul cuminte.

Nebănuite sunt căile Domnului
nu fi netot când ești nesfârșit
îngroapă-ți, ascunde povara
a ceea ce ți-a fost ursit.

SANDU OANA – București

Dulcegării

Te invit la o ceașcă de cafea..
Nu la mine că e multă gălăgie și se-ntrec în ascultare
Nici la tine unde ticăitul ceasului se-ncumetă să tacă,
Ci jos pe bulevard, la masuța cu umbrele parcă,
Când revederea zorilor și ciocnirea norilor se vor înălța.
De vrei să te-ncrezi în uitare, ne vom amuza,
Mereu, atunci și acum privind spre viitor,
Smeriți, frivoli și liberi ca niște amatori.
Șoapta nespusă, zâmbetul ascuns, minutul de împrumut,
Farmecul tipic al machiajului căzut.
Surprind toate acestea și le zidesc în suflet
Ca o taină de mine știută, secretul nostru derută.
Dar uitați în extazul pierdut, nu vom vedea
Privirile voastre, spasmele și greselile noastre,
Restul uitat, pe teșgheaua bătrânului ingrat.
Ne ridicăm încet, zgâriînd piatra cu piciorul
Și lăsând în spate însoțitorul, mă întorc îngândurată
Am uitat ceva.. te invit la o ceașca de cafea,
“Dar de fapt n-am uitat.”

Zecimale

Din zece petale căzute mereu,
Doar nouă ating noroiul infam
Și opt sunt călcate-n pași de ateu,
Cu șapte șireturi legate pășeam,
În șase rânduri săltam în cupeu.

Cinci în talpa-mi vânăță simțeam,
Cum patru zadarnic mor în clișeu,
Și trei se zbat în minute, știam..
Căci doi nebuni ironic zâmbeau,
Când unu muștrat dansând smerit,
Plângeam.

SOLOMON ANDREEA – Pucioasa, Dâmbovița

Despre morții inecați in apă vie se poate scrie ori un roman, ori un ciclu de pozii. Autoarea, "înălțuită de iluzii perfecte", se aruncă in neant și ne invită să o urmăm. Nu avem tăria saltului in gol, dar ne place săo ascultam cuvântând "aici și oriunde" ori "hic et nunc."

IOAN DĂNILĂ

...Eritis sicut Deus scientes bonum et malum.

Nu mă lăsa să iau decizii
Să mă îngrop printre promisiuni
Pe care nu le pot spune.
Nu vreau să mă simt din nou
Înălțuită de iluzii perfecte
Să trăiesc din nimic.
Știu că pot să exist deschisă
Să mă cunoști
Dar să nu mă afli niciodată.
Voi fi pretutindeni
Pentru un moment
Mă voi vedea stăpâna lor
Mereu mă voi întoarce
Nu voi regreta decât sfârșitul
Dar atunci va începe din nou ploaia
Vei dori să mă abandonezi
Să mă lași în dezechilibru
Să uiți că îți sunt energie
Dar și tu te vei întoarce
În lipsa mea vei fi nimeni
O imagine distorsionată

*

Și atunci umbra s-a despărțit

De Nebunul din perete
Și a plecat, călătorind spre Lumină.

*

Iar eu am rămas, privind
Ce a mai rămas destrămat.

Fragmente de liniște

Mă arunc în amintirea ta
Îmi este imposibil să mă întorc
Dar încă sunt aici
Și sufletu-mi departe.
Închid ochii și mă sting în privirea ta
Te simt aproape deși gândul îți e aiurea
Și nici tu nu știi de ești viu sau mort
...Iar noaptea era atât de lungă

*

- *Cine ești tu,
Ultimă clipă a infinitului?*
- *Doar așteaptă să cadă cortina.*

*

Cuvânt mut în pagini interzise
M-ai uitat din nicăieri
Aici și oriunde
Pe cerul ce scrie cu sânge stele.

Rătăcind pe străzi aiurea
Te-am întâlnit din nou
Și am rămas.

...minus realitate

Asta e lumea celor morți
Ce cred că s-au născut din apă vie
E un dans...
Ești obligat să-l înveți
Același pas ce se repetă până la sfârșit
Nu ai de ales
Altă lume ei nu îți arată
Și nu ai voie să te descoperi
O singură privire pentru un infinit de sentimente
Concentrate într-o picătură
Un ochi ce stă închis demult
Arată orbilor nimicul.
E sânge de genii
Cadavre de idei
Și-un preot ce le cântă spre veșnica lor pomenire
Într-un cimitir
Trei cruci de lemn stau mărturie
Celor care s-au născut morți și au înviat
Lumina lor e veșnică dar norodul e un întreg vid
De măști și de oglinzi sparte ce se recompun
După cum li se dictează
Nu vede istoria, nu învață
Și se stinge

E un copil ce poartă o robă neagră
Aprinde-o lumânare
La cei fără' de lumină
Nu știe pentru ce se roagă
Dar își dorește Culori
Și Astre
Și Zile
Și Aer

Dar știe ca asta e lumea celor morți
Ce s-au înecat în apă vie

STANCIUC ANA – Suceava

Câmp ideatic stabil, validat de o obișnuință veche a rememoratorului. Întoarcerea în trecut e binefăcătoare : liant între cei ce încă sunt și cei ce își află izvorul de putere în materia de viață profundă, chiar cu riscul dezagregării.

IOAN DĂNILĂ

Când cerul plânge

Când cerul plânge
ploaia îi acoperă trupul
cu o plapumă de apă
și-atunci picăturile zboară
se iau de mână
își caută ochii pe după draperiile de aer
se uită-n oglindă
și se-ntreabă care e mai frumoasă.

Când cerul plânge,
plânge totul.

Dar câteodată
se mai găsește câte-un pescăruș
căruia i se face milă
și-i mai aduce
câte-o batistă
să-și ștergă ochii de aburi
(aburi albaștri)
și să pornească
la drum.

La gura sobei

e întuneric
e noapte
mi-e frică să nu-l prind pe Dumnezeu cu mâna.

când copiii ascultă povești
și bătrânii reînvie războiul și foamea
(căutându-și în foc amintirile)
când afară-i furtună//când copilul se revoltă
împotriva copilului din el//
se răătăcesc viețile trecute
printre copacii căzuți la marginea drumului.

fiecare bucată de lemn
e un destin nescris, nespus, netrăit//pe care fără să vrem
îl rostim ca pe o rugăciune//într-un miez albastru de noapte
când îngerii acoperă cerul
când umbrele ies din morminte
când oamenii au uitat să mai fie
ceea ce sunt.

e un fel de poveste fără cuprins
spusă la gura sobei, într-un timp de ne-timp
de glasuri fără voce//inflexibile și pierdute printre
cei ce au murit și-au fost îngropați//e un fel de
amintire a unei existențe trecute
pe care seară de seară, bătrânii o reînvie
la umbra unui foc al tăcerii.

Filosofică

născută în întuneric, data și locul nașterii necunoscute
greutate cât lacrimile de-o viață
înălțime inexistentă
așa m-am născut eu un copil alb într-o lume de monștrii
o lume plină de mucegai putreziciuni și cadavre fără
niciun fel de identitate copii fără ochi dezbrăcați tremurând
care caută pânțele celui ce i-a născut caută de fapt căldură
hrană adăpost împotriva păianjenilor de piele
//păianjenii de piele te fac să te doară
te fac să-ți amintești că odată erai
știi multe lucruri despre moarte
și-ți râd în barbă când le cazi în plasă//
pe holuri cadavre și alți oameni-cadavre
sau oameni care nu mai sunt oameni
e-un fel de scenă a lumii finale e-un fel de a trăi altfel
când toți porii ți se deschid și simți inimile călcate în picioare
îți spui mai am până mor totul e moarte dar eu încă sunt
și vezi cum totul se stinge totul se pierde în neant
ți-e frică...mi-e frică
semeni cu mine hai să ieșim
să ne cunoaștem mai bine.

ȚANȚU ALEXANDRU DANIEL – Bacău

Reproșuri, supărări, ranchiune cu ecouri din basmele copilăriei, ori metalimbaje inspirate de trupa "Taxi" cu al său "Te iu...". Toate îl copleșesc pe temerarul de pe Lipscani. Ceva mai multă strunire a versului l-ar fi adus mai aproape de noi, bieții cititori, negângavi totuși.

IOAN DĂNILĂ

Doliu pentru tăcere

Biet e peștele,
În undiță-atârând,
Redus subit la amuțire când
Dorințe vru să-ndeplinească.

Bietul fiu fugit
În cameră-asudând
De toate visele ce-astăzi, plângând,
Ți le-a înghițit tăcut.

Biată fiică adormită-n plâns,
În mireasmă de pomadă,
În pragul ușii-unui balcon,
Un' o-așteaptă-acum iubitul.

Favente linguis

Biată e statuia,
Michaelangelo nesăbuit,
Să-ncerce-a-ți stoarce
Vocea
Dintr-o piatră de râu.

Țanțu Alexandru-Daniel - Bacău

EX-LIBRIS CONCURSUL NAȚIONAL DE CREAȚIE „VASILE ALECSANDRI”

Inimă,
În munți oi aștepta,
Ori vârf de piramidă,
În Paris, în miez de iarnă,
Să o iert, descătușez
De tăcerea sa
Nesuferită.

Biet sunt eu la ușa ta,
Făr' răspuns de după ea,
Căci știu c-asta nu-i tăcere,
E-asuprire, e durere;
Te-aud, te-aud scrâșnind
În Zborul Rândunicii,
Dar eu, gemând pe Banca Tigrului,
Pe muchia lobotomiei?

Asta nu-i tăcere.

Morți, tăcuți sunt
Peștele, fiul și fiica,
Bolovanul, Michaelangelo,
Când dorul lor nu-i mai ascultă,
Nu răspunde,
Nu deschide,

Nu iubește.

Beau pentru un Ponei

(bere)

Tu, ponei afurisit,
Umbli mândru pe Lipscani,
La o bere, cu colegii,
Oameni culți,
Să te mărească,
Psihologi,
Să te strunească,

(vodcă)

‘timp ce eu mă-nec în rime
Albe, seci,
Rimbaudiene,
Și m-alin c-un dor de fugă,
Dor de buze moi în vodcă.

Poticni-mi-aș copituța
De a ta privire-shock,
La
des-
că-
le-
ca-
tul
meu
de pe motorul
Vreunui vagabond degenerat.

Ca-ntr-o menghină te-aș frânge,
Pe sub roți scrâșnind te-aș trece,
Să știi astfel pe veci c-altul
Nu te-ar mai iubi vreodată.

Stop. (pahar și minte golite)

Of...
Cu toată consilierea
Prietenilor tai de, de, din bere,
Nic nu s-a lipit de tine
Cum de mine
De la, de la,
De la vagabonzii mei cei mediocri,
Misérables, folles de banlieue,
Toți încă aflați
Sub consum d'amour extatique
Și minciună
ti-
ta-
ni-
că!

(bere, vodcă și absint pe gât)
Mais... Je t'aime.
Ponei afurisit,
Abia aștept să te măresc,
Să te strunesc,
Întru veșnica psihologie,
Și-obsesiune 'namorată.

VEREȘ DANIELA GEORGETA – Oradea, Bihor

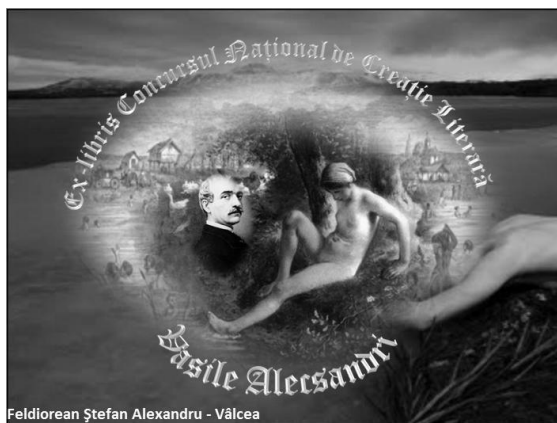
TITLURILE DOMNULUI ALECSANDRI

În *Serile la Mircești*, pe la *Sfârșit de toamnă*,
Pe când *Iarna* se pregătea *Gerul* și *Viscolul* s-aștearnă,
Gândul îți sare brusc la *Vestitorii primăverii*,
Ah, *Concertul în luncă* a rămas doar sclavul amintirii!

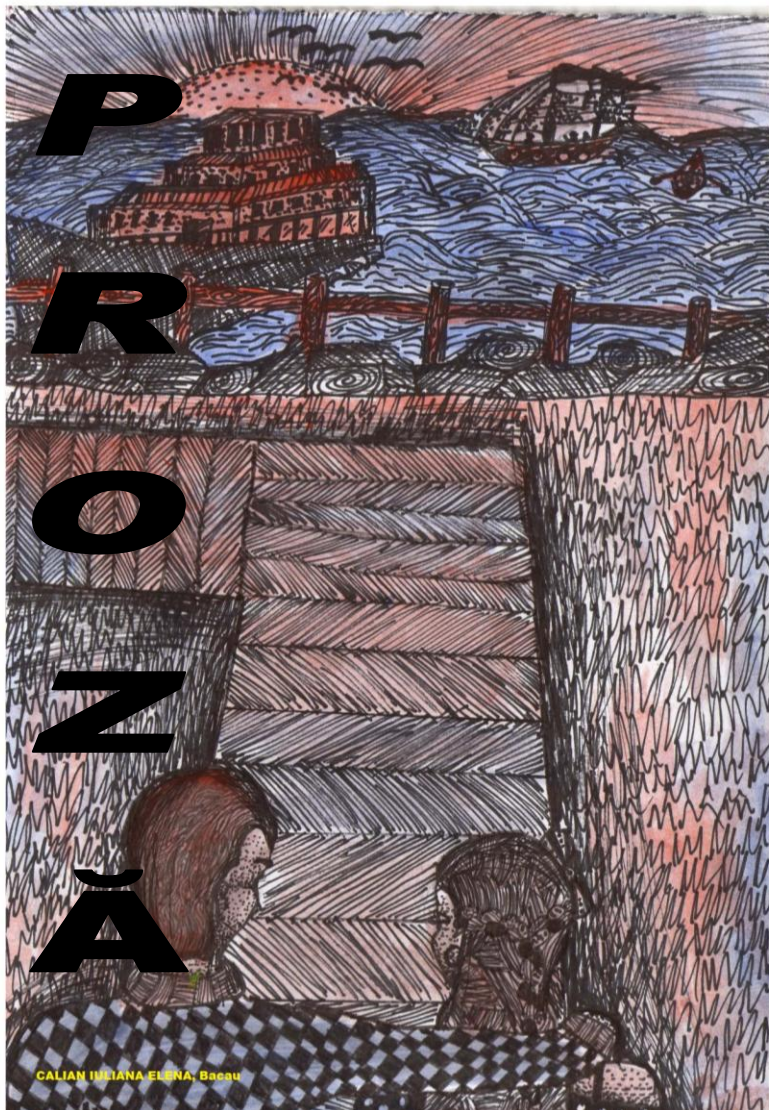
Spre *Miezul iernii* nostalgia te face să-ți amintești *Tunetul*
Care aduce stropi binecuvântați peste tot *Bărăganul*,
Îți aduci aminte de *Dimineața liniștită*, de *Florile înmiresmate*,
Dar și de soarele care *Plugurile* și *Sămănătorii* pe câmp îi scoate?

Te gândești la *Ieri și astăzi*, *Ștefan-Vodă*, *Bucovina*,
Multe veacuri au trecut peste *Eroii de la Plevna*,
Iar *Balcanul* și *Carpatul* frați de-aceeași seamă sunt,
Cânticul gîntei latine, *Hora de la Grivița*, ei pe toate le-au văzut.

Revenind din reverie vezi doar *Balta* înghețată,
Iar *Sfârșitul iernei* parcă nu mai vine niciodată.
Malul Siretului veșmânt alb de omăt poartă,
Și *Visul ferice*-i spulberat de înfrigurata iarnă...

Ex Libris

BOSTAN ȘTEFANA – Bacău

„Niciodată – se pare – destinul nu se supune puterii omenești, deși omul se vrea un învingător. Autorul procedează la un fel de «captatio benevolentiae», prin transfigurarea unei melancolii specific romantice, în care amărăciunea, gustul de cenușă, întunecarea, rațiunea artistului, pasiunea cărții, sacrificiul, iubirea, cecitatea trimit la o mitologie cu rădăcini borgesiene. Retorica este conformă cu viziunea eului auctorial.”

PETRE ISACHI

„Lucrare frumoasă și luminoasă, în ciuda notei dominante, tristă. Autorul reușește să stăpânească tehnica introspecției și o scoate la lumină sub forma unui interviu. Ceea ce este puțin forțat e felul în care se ajunge la mărturisire, incipitul textului anunțând o primă întâlnire cu profesorul.”

ELENA PÂRLOG

„Discursul narativ se bazează în principal pe construcția personajului, care, deși este seducător în anumite privințe, are scăpări în identitate.”

ANCA IFRIM

Când primăvara sosește prea târziu

*„Cras amet qui numquam amavit
Quique amavit cras amet”.¹
John Fowles, *Magicianul**

*„... Acele buchete de flori care pornesc în căutarea unei inimi și nu
găsesc decât o vază.”
Romain Gary*

Iată-mă în centrul vechi al orașului. Străzile se bifurcă una după alta iar eu le parcurg cu o emoție reținută. Știu că la numărul

---

¹ Măine să iubească cel care n-a iubit niciodată și cel care a iubit să iubească mâine. (lat.)

67 este o casă veche cu mansardă. Soarta acestei clădiri a fost puțin diferită. Nu a ajuns un morman de praf, ci a rezistat planurilor excentrice ale edililor, ajungând un soldat de plumb printre blocurile gri. Blocurile de aici sunt atât de gri, încât par mai triste și decât oamenii.

Revin la casa cu mansardă. Știu deja unde să urc. Profesoara mi-a dat toate indicațiile și tot ea mi-a facilitat această întâlnire. Nu am mai cunoscut un violonist până acum, dar cred că astăzi voi învăța o adevărată lecție de viață. Din câte am înțeles, acest om a fost un violonist renumit, care a predat și în cadrul Conservatorului. Ca toate sufletele mari, s-a întâmplat ca acest om să-și piardă vederea într-un incendiu izbucnit la Operă, acum câțiva ani. Îl cheamă Igor (nu Stravinski), ci Serafinescu. Am aflat mai târziu că mama sa a fost o româncă stabilită la Paris, iar tatăl lui, un pianist nevoit să acordeze pianе pentru a putea trăi. S-au întâlnit și, în ciuda opozițiilor ambelor familii, s-au căsătorit. De aici, povestea este previzibilă. Având un tată talentat și o mamă cu educație aleasă, micul Igor a îmbrățișat muzica la fel de natural precum adierea îmbrățișează florile primăvara.

*

– Am plecat de jos, dar să știi că tot aveam o casă mai bună decât dărâmtura asta! Aici, iarna, un curent infernal, vântul intră prin toate crăpăturile, e un frig, ca-n Siberia. Am ajuns ca acum douăzeci de ani. Evoluăm, dar de fapt ne învârtim în cerc. Țasta-i adevărul! Adevărat e și faptul că nu m-am acomodat cu situația mea afurisită!

Am ridicat privirea din colțul unde stăruise până atunci. Fața lui Igor era de o liniște absolută. Ochi, deși lipsiți de lumină, erau cea mai sigură poartă către sufletul său. Avea o paloare înțeleaptă a trăsăturilor, iar mâinile păreau fragile, pentru că nu atingeau nimic din ce ar fi putut să le rănească. „Are vârsta tatei sau cel mult este cu doi, trei ani mai mare”, gândii. Dar nu am avut timp să îmi dovedesc afirmația, deoarece interlocutorul meu reîncepu să vorbească. Nu știu de ce, dar simțeam o strângere de inimă încercând să-l privesc în ochi atunci când vorbea.

– În concluzie, sunt doar un orb nenorocit! Oamenii care au încercat să mă consoleze spuneau că, atunci când îți pierzi

vederea biologică, vezi cu sufletul. Păi, să-ți spun eu ceva: când aici (și arată spre fruntea sa) e întuneric, nu vezi nimic, nici dacă îți face cu mâna! Țsta este adevărul. Poate să aibă omul sufletul luminos ca soarele, dar pentru mine nu face nici cât o para chioară. La urma urmei, orice suferință te face un mare egoist. De aceea, eu nu mă bucur pentru alții și par mizantrop. Poate eram așa sau poate că mizantropia vine la pachet cu orbirea. Ei spun că sunt hain, egoist sau mai știu eu cum. Poate că am și eu tristețile mele.

Acum un an, mi s-a născut nepoțica. Nu pot să o văd, iar mama ei nu o aduce să mă vadă. Fiică-mea m-a uitat de tot. Până la urmă, m-am deprins să nu am nevoie de ea. Toată viața mi-a reproșat că nu i-am fost alături. Și acum, când nu mai pot să plec nicăieri, ea e cea care nu e lângă mine... Vezi balconul ăsta? De multe ori m-am gândit că dincolo de el e lumea mare, de care mie mi-e dor. Astea au fost cele mai optimiste gânduri. Spun asta, pentru că la început părea simplu să mă țin de peretele unde e biblioteca, să dau de spătarul fotoliului de postav verde și după aceea să o închei cu totul. Acum n-aș mai gândi așa. E amuzant că am început a doua mea viață pe picior greșit. Am avut mintea tare și acum, uite, aștept să celebrez primul meu deceniu de singurătate lăuntrică.

Sunt și câteva părți bune. De exemplu, când ești orb, nu mai vezi privirile răutăcioase, malițioase și câte și mai câte. Oamenii bolnavi nu mai luptă să păstreze aparențele... Vrei, te rog, să-mi aduci niște apă?

M-am dus așadar să îi aduc un pahar cu apă și în urma mea a început să plutească în aer Capriciul cu numărul 24 al lui Paganini. Trebuie să mărturisesc că în viața mea nu am mai auzit aceasta partitură cântată atât de sfâșietor. Igor nici nu a simțit când m-am întors. Sau așa am crezut eu...

– De ce mergi atât de încet? Ți-e frică să nu-mi deranjezi scârțâiala? Paganini e doar un capriciu pentru mine. Compozitorul care mi-a sădit iubirea pentru vioară a fost Vivaldi. Când eram mic, eram un copil destul de precoce și mai mereu singur. Ei bine, nu am mai fost singur din clipa în care am ascultat la patefon „Vara” *Presto* a lui Vivaldi. La începutul melodiei am fost indignat de rapiditatea notelor, eu fiind învățat cu melodiile ușoare

pe care le învățam la școală. După câteva secunde am realizat că acest Vivaldi ar fi putut simți ceea ce simțeam și eu, așa că în mintea mea se declanșase o imagine minunată: eu, un copil cu o vioară mică și multe vise, stăteam pe o scenă mare alături de un domn îmbrăcat în roșu și cu păr lung și alb, care cânta divin la vioară. În plenarul visului nu m-am așteptat la finalul sfâșietor în urma căruia eu și cu Vivaldi eram deja mentor și învățăcel, uniți printr-o punte în timp, deschisă de muzică. „De ce îți place atât de mult?”, mă întreba câteodată tata. Eu îi răspundeam: „Pentru că el mă înțelege cu adevărat!”.

Știi, când eram tânăr, tata îmi spunea mereu să mă fac avocat sau să aleg o meserie „serioasă”, el avea deja experiența sărăciei și a sacrificiului și era normal să își dorească ce e mai bun pentru copilul său. Eu nu am vrut niciodată să fac ceva serios. Și nicicând nu mi-a plăcut să port costum, dar, vezi tu, întâlnirea cu arta e ca o armată a sufletului. Se mai cade să te preocupi de propriul corp, când te dedici artei? Desigur, muzica e cu mult mai neimportantă decât toate problemele lumii. Vreau să spun că muzica nu e singura rațiune, dar e neapărat să existe. Și uite așa uiți de oboseală, uiți de foame, intri la concert epuizat și după spectacol ești sătul.

Cât am trăit, trup și suflet m-am dedicat muzicii. Am uitat adesea că pe lângă această ființă invizibilă, muzica, mai aveam și o familie care mă iubea. Adevărul e că nu poți conviețui și cu arta, și cu tine însuși. Când cânti, nu mai ești tu, ești doar un instrument universal care leagă cerul de pământ. Să aduci muzica din sferele divine aici, pe pământ, e foarte copleșitor. Acum, când trăiesc doar cu sufletul, muzica m-a uitat pe mine. Viața, în esență, e simplă, oamenii o fac complicată.

*

– Știi, am iubit și eu odată. Eram încă tânăr și lucram la Operă de vreo trei ani. Am luat postul prin audiere și țin să spun că pe atunci totul era corect. Aveam în jur de treizeci de ani. Sophie era balerină în corpul de balet al Operei. Ne-am întâlnit întâmplător, la o repetiție unde eu am crezut că e regizoarea. Mai târziu, am aflat că ne angajasem în același an și în aceeași lună. După un an de iubire pe fugă, printre repetiții, spectacole și audii,

ne-am căsătorit. După doi ani, a apărut și Emilia, fiica mea. Viața noastră împreună mi se părea tot ce poate fi mai frumos pe lume. Până într-o zi...

Eram la repetiții pentru integrala Vivaldi, când cabiniera a dat buzna pe scenă spunându-mi că Sophie nu se simte bine. Am dat fuga spre cabine, și acolo mi-am găsit soția care avea o problemă de respirație. Am trimis după un doctor care a calmat criza și a chemat-o pe Sophie la un consult a doua zi... În final, s-a dovedit că din cauza condițiilor grele de muncă, a dedicării, a curentului și umezelii, dar și din cauza fragilității ei, soția mea a dezvoltat o boală de plămâni care a fost mai rapidă decât ne așteptam și, în final, a dus la moartea ei.

E crunt, atât pot să spun. Sunt sentimente pentru care nu s-au inventat cuvinte. Tristețe? Prea puțin spus. Numai un nebun ar putea înțelege ce am simțit eu atunci. Pierdusem o femeie pe care o ținusem în brațe și căreia îi datoram cele mai luminoase zile ale vieții mele. Femeia care, uitându-se la mine într-o zi ploioasă de septembrie, mi-a spus cu părul șiroid de apă: „Uite ce zi frumoasă! Ce dacă plouă? Uită-te la mine, Igor, la mine! Dacă îți ofer sufletul meu, ai să-l pierzi, nu-i așa?”.

O parte din mine s-a dus... S-o uit? Cum? Mi-e imposibil! Să știi că nu am avut o durere egoistă. M-am gândit că și fata mea a rămas fără mamă și o auzeam plângând și spunându-i păpușii: „Nu plânge! Am rămas cu tata și el are grijă de noi, dar să știi că s-au dus zilele cu soare!”.

Nu am mai iubit niciodată. Niciodată...

*

– Am auzit de mulți oameni care, după ce au pierdut pe cineva drag, au pierdut și încrederea în Dumnezeu. La mine nu s-a întâmplat așa, fiindcă am avut noroc. Este adevărat că și eu am avut momentele mele de neîncredere, de prejudecată și de revoltă. Mă gândeam că, dacă Dumnezeu e atotputernic, atunci e nefiresc să permită atâtea nedreptăți pe lume. Adică, dacă cei dragi sunt predispuși nedreptăților firii, ar trebui ca noi să avem măcar puterea de a le ușura suferința. Nu înțelegeam de ce suferă numai cei buni și tineri sau de ce li se greșește celor nevinovați. Câteodată e atât de ușor să îți dai seama că nu ești nemuritor. Și când realizezi

asta, simți o mare compasiune față de ceilalți oameni și nu mai poți fi indiferent. Știind și conștientizând că viața noastră nu e, de fapt, a noastră, ci este un dar pe care, la final, trebuie să-l merităm.

Înainte să îmi pierd vederea, am fost întreat de către conducerea spitalului de copii de aici, dacă aș dori să țin un recital pentru o grupă de zece copii suferinzi. M-am mirat că într-un spital atât de mare pot fi atâția copii. „De ce numai zece?”, am întreat. Mi s-a răspuns că aceștia sunt copiii care nu se mai pot vindeca, deoarece boala a săpat prea adânc în sufletul și trupul lor. Am acceptat, gândindu-mă că la recital vor participa o mână de copii cu fețe triste, deznădăjduite și fără nicio umbră de viață. Ei bine, nici că m-am putut înșela mai mult. Recitalul a avut loc în sala de ședințe a spitalului. Pe scaune, liniștiți și vizibil emoționați, erau câțiva copii de diferite vârste, însă cred că niciunul nu depășise unsprezece ani. Inițial, alesesem niște melodii vesele, dar m-am gândit că acești copii au fost tratați de viață ca niște adulți, și atunci și eu îi voi trata ca pe niște egali. Se pare că au simțit acest lucru, deoarece, la final, au început să aplaude, ba chiar, cei care puteau, s-au ridicat în picioare... de aici și până la prietenia cu ei a fost doar un pas.

Nu știu de ce, dar personalul spitalului se aștepta ca eu să plec și de aceea toți au fost mirați când le-am spus că aș vrea să îi cunosc pe copii. Au fost de acord. Ar fi greu să încep să îți povestesc tot ce mi-au spus. Erau copii ai căror părinți nu îi mai vizitau, fiind prea speriați de boală, părinți care nu înțelegeau că fiii sau fiicele lor sunt aceiași copii și că au nevoie de la fel de multă iubire. Unii nu înțelegeau ce a mers rău la operație și era trist să vezi cum, la opt, zece ani, luau asupra lor vina nereușitei și simțeau deznădejdea adulților. Paradoxul este acesta: copiii nu simt spitalul ca pe o povară. Ei își modelează viața după reacțiile trupului. De aceea, au o poftă de viață uriașă. Însă nu este pofta aceea disperată de supraviețuire, ci o dorință lăuntrică de viață cu tot ce înseamnă ea, inclusiv moarte. Dostoievski spunea că moartea unui copil te face să nu mai crezi în Dumnezeu. Eu cred că arată o altă față a Lui. Pentru a putea sădi înțelepciune, un lucru atât de mare, în niște suflete mici, asta chiar că e o minune. Un proverb spunea așa: „Privește lumea în fiecare zi ca și când ai vedea-o pentru întâia

oară”. Țasta e marele secret al vieții, să percepi viața în fiecare zi diferit. Chiar dacă nu o vezi. Viața e prea scurtă ca să trăiești fiecare zi în același fel.

*

– Am avut, pe lângă muzică, o altă pasiune: cărțile. Le știu pe de rost locul în bibliotecă. Doar că acum nu le mai pot citi. Dostoievski e verde, Shakespeare e roșu, la fel și Cehov, iar Wilde e alb. Chiar, ai citit povestea „Privighetoarea și trandafirul”? Dacă nu, e neapărat. Wilde te proiectează într-o lume a gingășiei sufletești, a speranței, dar și a izbăvirii ce răzbate din suferință. Lumea acestei povești este cea a omului fără vârstă. Poveștile lui Oscar Wilde ne învață că prin existența fiecăruia dintre noi se poate aduce un strop de fericire în lume. În ziua de azi, iubirea nu mai e la fel de prețuită. Și e mare păcat. Dacă Shakespeare s-ar mai naște o dată, ar rămâne fără „Romeo și Julieta”, fără “Hamlet” și câte și mai câte. În „Privighetoarea și trandafirul” e total opusul lumii de azi. Privighetoarea, fără a se gândi o singură secundă la viața ei, este gata de martiraj în numele iubirii. Mai există oare ființe capabile de așa ceva? Mai putem crede astăzi, așa cum a crezut și Wilde?

*

Igor s-a oprit o clipă pentru a-și șterge o lacrimă ce alunecase stingheră pe obrazul său.

– Atât de mult aș vrea să pot să văd lumea de dincolo de pereții ăștia. Cine ar avea răbdare să se plimbe cu un orb bătrân ca mine?

– Eu am răbdare. Vă duc eu. Ne vom plimba prin oraș, eu vă voi spune toate câte s-au schimbat, iar dumneavoastră îmi veți povesti tot ce a fost. Ați jinduit atât de mult după lume, încât lumea pare să vă fi uitat pe dumneavoastră. Curaj!

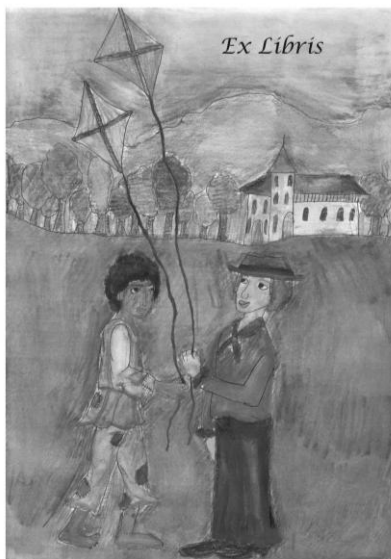
– Merit eu atâta încercătură? Mai bine nu. Și la urma urmei, nu sunteți obligată să faceți ceva pentru mine. A fost plăcerea mea să am cu cine vorbi.

– Domnule, ați spus că vă place Shakespeare. Atunci unde e eroica replică „regatul meu pentru un cal”, unde vă este curajul? Astăzi, în câteva ore, mi-ați arătat cum e, de fapt, viața și cât de demn, de frumos și de sincer o poți trăi. Mi-ați dăruit atât de multe:

speranță, bucurie de viață, sunteți un exemplu de umanitate. Vă datorez această plimbare!

*

Strada era aproape pustie. Asfaltul arunca reflexii efemere. Soarele mângâia orașul cu blocurile sale gri, cu oamenii triști și cu viața moțâind învelită de timp. Prin fața anticariatului trec două persoane. Una dintre ele e un bătrân ce merge încet, cu un baston alături. Cealaltă e o tânără ce merge la braț cu bătrânul. Soarele de primăvară intensifică pardesiile celor doi și le adâncește trăsăturile. Bătrânul are lacrimi în ochi. De departe, pe strada luminată de soare, par doi îngeri pe cale să facă o călătorie: unul spre viață, iar celălalt spre nemurire, împreună, ca doi tovarăși uniți de o punte deschisă de timp.

CONCURSUL NAȚIONAL DE CREAȚIE "VASILE ALECSANDRI"

Popa Mara - Bacău

CĂDĂ ANCA IOANA – Bacău

„Locuim ca și Katia, eroina textului, într-o poveste, în care, în procesul receptării, fictivizăm prin extraniere / insolitare iubirea noastră de ieri, de mâine, de totdeauna... Ne ajută și titlul, care nu intermediază, ci se autoenunță, rămâne ca un vârf de munte, un reper funcțional, altfel spus, ca un metatext.”

PETRE ISACHI

MATRIOȘKA **(pagini din jurnalul Katiei)**

„Dragul meu, Dimitri,

Te voi iubi mereu.

Nu-ți voi reproșa nimic. M-am zbuciumat îndelung. Am decis. Mă voi separa veșnic de amintirea ta, îți voi acorda libertatea pe care nu ai cerut-o niciodată și pe care, totuși, ai ales-o în locul iubirii mele.

Te voi salva de la a-mi vedea chipul și, prin urmare, de orice posibilă remușcare care te-ar putea mohorî.

În schimbul acestor lucruri, te rog... promite-mi, sau mai bine spus, promite-ți ție că nu vei regreta niciodată alegerea făcută, căci va fi prea târziu.

*A ta,
Katia.”*

Citi încă o dată scurta scrisoare pentru care îi trebuiseră două zile lungi să o compună. Două zile în care foi galben de titan, imprimate cu parfumul ei, inundaseră podeaua camerei de zi; în care degetele subțiri fuseseră nemilos înecate în pigmentul cernelii, într-o încercare neizbutită de a-și lua rămas bun de la cel pe care-l iubise cu adevărat. În zadar; înțelesese că pentru despărțiri nu se vor găsi niciodată cuvintele potrivite.

Sărută scrisoarea și lacrimile i se prelinseră peste micile litere de mână, diluându-le albastrul. O împături în două, apoi o așeză înapoi în plicul pe care îl împinse sub ușa casei lui Dimitri. Avea să o găsească curând, căci într-un ceas trebuia să fie înapoi la tribunal, unde se făcuse deja cunoscut ca cel mai tânăr angajat, deși practica avocatura de numai doi ani. Acest gând o făcu pe Katia să se gândească la cât de mult muncise pentru asta Dimitri al ei. Îi fusese tot timpul alături, năzuințele lui fiind ale ei deopotrivă; nopțile lui nedormite din cauza celui nenorocit de avocat sub autoritatea căruia Dimitri își executase stagiatura și care îi făcuse atâtea necazuri, pentru că îi vedea sclipirea pe care el nu o avuse niciodată... nopțile lui nedormite fuseseră nedormite și pentru ea deopotrivă. Știuse dintotdeauna că Dimitri al ei va reuși în tot ceea ce-și propusese și că ea va fi acolo să-l sprijine. Dimitri ai ei? Nu. Dimitri al ei nu mai era al ei.

Își plecă privirea, oftând; își luă mânușile de piele care-i înfășurau perfect degetele subțiri, acum înghețate. Coborî cu frenezie scările proaspăt curățate de zăpadă, străbătu aleea casei și ieși pe porțița înghețată. Aceasta se izbi de trei ori până să se închidă, cu scârțâituri prelungi, care rezonară până în adâncul inimii sale. Închise ochii ca pentru a se feri de ceva inevitabil. Știu în momentul acela, mai mult ca niciodată, că totul se sfârșise. Grăbi pașii ca pentru a se feri de acest gând.

Dar strada pustie și deja întunecată pe care mergea nu o ajuta deloc. Pentru ea, întunericul era echivalent cu durerea pe care o simțea, era același în care se pierdea în fiecare seara, încercând să adoarmă.

Odată ce ajunse la capătul străzii ce dădea spre strada principală, răsuflă ușurată. Aici oamenii nu amortiseră încă, ci, dimpotrivă, era o agitație nemaipomenită. „Mai avem câțiva brăduți, câțiva brăduți. Cumpărați brăduți pentru seara de Crăciun!” Nu mai rămăseseră decât cei cu foarte puține crengi,ocoliți până atunci și care cel mai probabil aveau să rămână necumpărați, spre descumpănirea vânzătorilor.

Katia zâmbi văzând copiii agățați de vârful brazilor trași de tați prin zăpadă. Gospodinele duceau acasă coșuri pline. Toată

piața mirosea a turtă dulce, fumul se răspândea până în înaltul văzduhului, strecurându-se din hornurile caselor luminate.

– Minunat Ajun de Crăciun, nu-i așa, domnișoară? i se adresa un negustor robust și cu o barbă lungă, foarte îngrijită.

– Da, într-adevăr, răspunse ea.

– Poate ați dori ceva pentru masa de Crăciun?

Imediat Katia înțelese ceva ce până atunci era evident: a doua zi era Crăciunul. Pentru prima oară în patru ani nu urma să-l sărbătorească alături de Dimitri.

– Știți, eu voi călători de Crăciun.

– Minunat, dar asta nu înseamnă că-l veți uita, cel puțin nu în sufletul dumneavoastră! Crăciun fericit!

– De asemenea..., spuse ea cu privirea plecată, strigând apoi... Birjar!

O frumoasă trăsură cu doi cai negri opri în fața Katiei. Birjarul coborî cu un salt vioi, făcu o plecăciune și deschise ușa trăsurii. Interiorul era căptușit cu o frumoasă catifea de culoare arămie.

– Mulțumesc, aș vrea să merg la gară.

– Vom ajunge într-o clipă, domniță.

Cu aceleași mișcări energice, birjarul se urcă înapoi și dădu bice cailor, care spintecară în goana lor aerul greu și rece de iarnă. În mai puțin de câteva minute, Katia era în fața gării împânzite de călătorii care, spre deosebire de ea, urmau să fie primiți în curând în sânul familiilor, pentru a sărbători un Crăciun minunat. Pe retina Katiei jucau zecile de îmbrățișări dintre copiii nu demult rătăciți prin lume și părinții care i-au așteptat acasă, strigătele de bucurie, paltoanele colorate, imensele bagaje pline cu cadouri care urmau să-și găsească locul sub brazii împodobiți. Toate acestea contrastau cu frigul din sufletul ei, cu paloarea obrazilor, cu micuța geantă de voiaj în care nici nu mai ținea minte ce pusese.

„Pentru cursa de Moscova – Toți călătorii să poftescă în vagoane”, se auzi glasul controlorului îmbrăcat într-o uniformă albastră, spălăcită.

Fără să mai privească în urmă, Katia urcă scărița scrijelită a trenului. Făcu acest lucru cu nu prea mare dificultate, de vreme ce foarte puțini călători se îndreptau spre Moscova. Își căută locul

în compartiment – 13 – zâmbi amar, nu era vreme pentru superstiții, de vreme ce nu putea exista ghinion mai mare decât acela de a fi părăsit cu o săptămână înainte de Crăciun. „Da, nu poate exista ceva mai teribil de atât...” Katia ocupă locul de lângă geam; îl șterse de aburi și observă că afară ninge cu fulgi mari. Iarna era anotimpul ei preferat. Peisajul îi aduse aminte de copilărie, de casa bunicii Babushka, unde obișnuia să-și petreacă vacanțele alături de verișoarele ei dragi. Avea să le revadă în curând...

Un lornion căzut o trezi din visare. Aproape că nu observă că mai erau și alte trei persoane în compartiment.

– Îmi cer iertare, e al meu, spuse bărbatul între două vârste din fața ei. Pesemne că am adormit în timp ce citeam...

Katia își închipui că trebuia să fie vreun profesor, judecând după înfățișarea respectabilă. Costum impecabil, purtări ce denotau bonomie... Alături de ea mai era o bătrână care împlotea un pulover minuscul. Boneta pe care o purta și mina blândă nu o făcu să se gândească la nicio altă posibilitate în afară de aceea că era o bunică ce călătorea pentru a-și vedea nepoții.

Ultima persoană din compartiment era un tânăr așezat chiar în colțul drept. Era chipeș și carismatic, cu o vestimentație modernă, fără a părea însă un dandy. Cel mai probabil o studiasse până atunci. Cu o nepricepută subtilitate de vreme ce ea era conștientă de acest lucru, chiar dacă modestia cu care fusese crescută nu o lăsa să recunoască.

Căci, în ciuda faptului că inteligența nativă o determina să nu se lăse afectată de acest lucru, pentru Katia era un fapt normal să întoarcă privirile. Era ceva în prezența ei de o deosebită inocență, de un încântător mister. Iar privirea... privirea ascunsă după buclele negre era un amestec de curiozitate, tristețe și împotrivire către tot ceea ce era nou...

– Mă și mir că merg trenurile pe-un așa îngheț, spuse bătrâna, fără să-și ridice privirea de la lucrul său. Cu așa călători nestatornici ca noi... Trebuie să fii ori bătrân cu copiii stabiliți în Moscova și care nu-și pot părăsi serviciul nici de Crăciun, ori chemat din Moscova pentru un caz grav așa, ca domnul doctor aici de față, și îndreptă acul de împletit spre cel care adormise din nou.

Ori trebuie să fii tânăr și îndrăgostit, nu-i așa, tânără domniță? și-și întoarse privirea caldă spre Katia.

– Se poate... dar nu neapărat.

– Așa eram și eu cu Ivan al meu... ce vremuri...

De ce tot ce o înconjură trebuia să-i aducă aminte de cel de care-și promisese să uite? Preferă să închidă ochii și să încerce să adoarmă, poate măcar așa bătrâna care, în fond, nu avea de unde să-i cunoască neliniștea sufletească, ar fi încetat prin vorbe să-i învie amintirile... Dar nu trebui să încerce, căci oboseala de peste zi și din celelalte îi frânse toate secvențele din memorie și Katia adormi cu capul sprijinit de geamul rece, cu sunetul șinelor trepidând până în cele mai ascunse vise ale sale, până când...

– Bună dimineața și un Crăciun fericit! anunță controlorul. Puteți servi micul dejun în compartimentul destinat sălii de mese. Poftă bună!

Katia își servi ceaiul în compartimentul-sală de masă. Purta o nouă pieptănătură și o nouă rochie flapper cu guler de blană. Colegul de compartiment, tânărul pe care nu și-l aminti trezindu-se, se apropie de ea.

– Bună dimineața, aș putea să mă așez?

– A... da, desigur. Luați loc.

Vocea Katiei trădă faptul că fusese luată prin surprindere. Tânărul purta și el un nou costum bleumarin, iar în mână cu degete micuțe (la fel ca ale lui Dimitri, gândi Katia) ținea un ceas de aur cu lanț. Obrazul îi era perfect bărbierit, la fel și părul era îngrijit, ieșind în șuvițe brunete de sub pălărie. „Afabilitate și maniere alese, prin urmare”.

– V-am observat de ieri. Și, îmi cer iertare dacă am fost necuviincios, spuse lăsând privirea către ceașca de ceai, împodobită cu simboluri chinezești. Sunt Alexei.

– Katia.

– Cred că știi, s-a anunțat mai devreme, suntem blocați pentru câțva timp aici. Șinele de tren sunt înzăpezite, iar înapoi nu ne putem întoarce.

– De aceea au oprit trenul... Ce frumos a nins, spuse Katia privind pe geam. Țurțurii iviți la marginea geamului contrastau cu căldura aburului de la ceașca cu ceai pe care o ținea în mână.

Nu-mi pare rău. Mi-ar plăcea să mai stau aici și să privesc doar. Știi? Ca și când ai fi la o expoziție. Simți tot ce a vrut să exprime pictorul dacă ești suficient de priceput, însă tu ești ferit de orice tulburare sufletească. Așa și eu, mă bucur de fiecare adiere a vântului printre fulgii de zăpadă, însă nu mi-e frig, mi-e numai bine...

– Hmm, asta poate depinde.

Acest răspuns o făcu pe Katia să-și întoarcă privirea până atunci ațintită la peisajul înzăpezit.

– Ai dreptate, însă ceea ce ai descris tu e o senzație indirectă. E ca și cum ai sta în fața unui portret zâmbitor, însă tu ești pradă celei mai nesuferite depresii. Nu se schimbă nimic, alergi după ceva care oricum nu-ți este de niciun folos.

– Dar am precizat, dacă ești destul de priceput.

– Eu prefer să strâng în pumn un bulgăre proaspăt care mai apoi să se topească la atingerea pielii, prefer să mă hrănesc cu realitatea tangibilă mai mult decât cu o reprezentare a ei...

„Asta spune oricine n-a fost răpus de decepții...”, gândi Katia, însă se mulțumi să răspundă c-un zâmbet.

– Mă voi întoarce în compartiment, adăugă ea. Mi-a făcut plăcere.

– O deosebită plăcere, răspuse el.

După ce făcu câțiva pași, își aminti...

– Crăciun fericit, domnule Alexei!

– Deopotrivă, chiar uitasem. Se pare că ne-am blocat și temporal, nu numai spațial, râse el.

Katia observă cum tânărul își aprinse o țigară pe care o rotea neîncetat între degetul mare și arătător. Câtă carismă, într-adevăr!

La ora prânzului trenul nu fusese încă dezăpezit. Toți călătorii erau pregătiți pentru dejun. Compartimentul vuia de nemulțumire și frustrare. „Am ratat deja prânzul de Crăciun în familie...” „Ce ghinion să se întâmple așa ceva tocmai în ziua de Crăciun...” se amestecau vocile pasagerilor.

Katia era și ea îngrijorată. Ivanna și Masha, verișoarele ei mult iubite, cărora le vestise de ceva timp sosirea, o așteptau în Moscova. Promiseseră cu mult timp în urmă ca măcar Crăciunul

să-l petreacă împreună. Și cât de mult le iubea, căci nu-i erau verișoare, ci mai curând surori, judecând după cum s-au înțeles în copilărie și adolescență. Erau mereu împreună, ca trei vlăstari ai unui copac care, oricât ar crește și s-ar depărta de trunchi, nu uită niciodată de unde au plecat. Ivanna abia împlinise optsprezece ani și studia pianul la Colegiul de Arte din Moscova. Masha era în primul an la Liceul de Fete. Cât aștepta să le cuprindă în brațe pe făturile acelea energice și să povestească împreună ce năzbătii făceau la seratele mamelor lor.

– Bine ai venit din nou, domniță Katia! Nu ai dori să-mi ții companie?

Nici nu îl observă pe Alexei, care acum îi oferi scaunul de lângă el.

– Toată lumea e într-o teribilă frenezie... Când nu ai pe nimeni să te aștepte în gară, ești mai liniștit. Dar presupun că nici așa nu e bine... spuse el gânditor, zâmbind amar.

– Cum așa? Nu te așteaptă chiar nimeni?

– Bănuiesc că îți mai aduci aminte ce spunea doamna din compartimentul nostru. Trebuie să fii ori... ori tânăr și îndrăgostit. Ei bine, nu e chiar așa. Pe mine mă așteaptă regimentul. Am primit chiar săptămâna trecută înștiințarea. Îți poți imagina suferința mamei căreia i-a fost smuls de lângă ea băiatul absolvent, și chiar de Crăciun, haha. Aceasta e vârsta la care toți trebuie să ne demonstrăm nouă înșine ceva. Eu vreau să mă întorc bărbat.

– Și țara?

– Niciodată nu am fost naționalist. Dar, vezi tu, de vreme ce eu vreau să mă întorc teafăr, țara nu are cum să sufere de pe urma dorinței mele, spuse zâmbind din nou, dezvăluindu-și caninii perfecți.

Continuă:

– Dar spune-mi, tu în ce categorie intri din cele menționate de doamna noastră respectabilă?

– Eu...

– Sau nici categoria ta n-a fost menționată? Te înțeleg. E uimitor cum în spatele fiecărei călătorii trebuie să existe un motiv. Ori ne îndreptăm spre ceva, ori fugim de ceva. Aș vrea să călătoresc o dată fără să știu unde mă îndrept, fără să-mi fac

planuri, fără să fug de lucruri din trecut. Dar presupun că asta ar însemna să mă reneg pe mine însumi, căci mi-este adânc înrădăcinat în ființă să plănuiesc orice detaliu.

– Oricine își poate lua un mic concediu de la a gândi despre ziua de mâine. Cred că o facem și inconștient. E un fel de mecanism de apărare al organismului împotriva surescitării. Ce poate însemna o zi următoare? O zi, un „astăzi” în care vom demonstra ceva, în care vom face o schimbare, vom aduce la cunoștință, vom pune în aplicare ce am învățat ieri, vom ierta. Dar, pe de altă parte, o nouă zi poate fi echivalentă reactualizării celor mai dureroase amintiri din trecut. O călătorie fără destinație, ziua la sfârșitul căreia nu ne vom gândi dacă am reușit să facem ce ne-am propus ieri... exact de ce are nevoie un suflet pentru a se vindeca.

– Extraordinar!

Și amândoi zâmbiră.

– Spune-mi, ești și tu un astfel de călător fără reper?

Katia zâmbi, dezvăluindu-și dinții perfecți, ca un șiraj de mărgele. Ce mult și-ar fi dorit să fi fost așa...

– Nu. Eu fug. Și mă îndrept.

– Două motive bine întemeiate. De la sine înțeles că nu fugi de ceva prielnic, însă către ce te îndrepti?

– Mă îndrept spre înțelegere. Și armonie.

– Nimănui nu i-ar strica câte puțin din fiecare. Alături de dragoste, bineînțeles.

Chipul Katiei îngheță într-o grimasă, iar apoi, controlându-se, spuse:

– Ei bine, unii ar putea la fel de bine fugi de dragoste.

– Încotro te-ai putea îndrepta în fuga contra iubirii? Către una nouă, cel mai probabil...

– Sau, poate, doar către armonie și înțelegere...

Nu știa sigur, dar bănuia. Acest tânăr de o volubilitate care nu îi displăcea, ci dimpotrivă, ori reușise să o citească foarte bine, ori doar dădea această impresie. Uimitor era cum nu se mai gândise la Dimitri, cel puțin nu pentru câteva ore. Așadar, chiar fusese posibil ca un nou chip, un simplu subiect de discuție să o ancoreze din ghearele abominabilelor amintiri înapoi în prezent? S-ar fi părut că da... Și chiar în clipa aceea, trenul începu să se miște pe

șinele până nu demult înghețate. Privirile celor doi se topiră într-un zâmbet.

Nu peste mult timp se lăsă înserarea. Luna trimețea scilipiri minunate zăpezii, care se reflectau până în cele mai îndepărtate vise ale Katiei. Dimineața, când se trezi, Alexei nu mai era acolo. Nici prezent la micul-dejun. „Ce repede se duce uitarea... Ce repede cazi din nou în agonie...” Se așeză la aceeași masă la care obișnuiau să vorbească. În șervetul brodat cu flori albastre, alături de ceșcuța cu ceai, găsi un bilet...

„Dragă Katia,

Nu m-am îndurat să te trezesc. Am fost nevoit să cobor mai devreme. Îngăduie-mi să-ți mărturisesc că ai transformat ceea ce credeam că va fi o călătorie anostă cu trenul în cele mai pline de mister clipe. Nu ți-am spus până acum ceva ce mă fascinează... Știi păpușile matrioska, nu? Încerci întotdeauna să îndepărtezi toate piesele, de altfel minunate și ele, doar pentru a o putea descoperi pe cea centrală. Mai mult decât atât, toate piesele exterioare par a pregăti ceva spectaculos. Tu, dragă Katia, ești ca o Matrioska. Plină de mister, însă piesa ta centrală, Katia, cea care le unifică pe toate celelalte, e sufletul tău: încântător, plin de enigme și amintiri.

Te voi căuta în Moscova...

*Cu drag,
Alexei*

Era ceva în aceste vorbe încântătoare, în scrisul de mână minuscul, în amintirea vorbelor tânărului acum soldat, ceva ce o făcea să-și recapete puțin din speranța că tinerețea ei călcată în picioare de o decepție avea să se întoarcă; că primul pas pe care-l va face afară din acest tren și în gara din Moscova va fi acela al uitării. Înțelegere, armonie, Ivanna, Masha... sufletul său, piesa centrală, avea să fie din nou acasă, din nou capabil să reunească celelalte piese... o Matrioska – o Katia completă.

21 g

De ce să fi vrut să se întoarcă acasă, când aici era așa de bine?

Visul ei se împlinise... să fie singură la 18 ani pe plaja din Vamă, să fie singură... Dar și singurătatea aceasta avea ceva nelalocul ei. Își cuprinse genunchii cu amândouă brațele, într-o încercare disperată de a alunga dorul de casă. De altfel, de ce plecase oare? Să fi fost de vină părinții, care își pasau vina unul altuia de fiecare dată când o vedeau atât de neputincioasă, fără niciun plan de viitor, privind în golul acela teribil în care risca să cadă în orice moment?

Să fi fost de vină *el*, pe care mama sa îl învinuia în sinea ei pentru tot? „*Mama ta nu m-a putut suporta niciodată...*”, vocea lui îi mângâia timpanele de parcă ar fi fost acolo. De când nu-l mai văzuse, se obișnuise să-i audă vocea în cele mai neașteptate momente, în cele mai ciudate situații, de parcă era din nou acolo, ținând-o de mână, șoptindu-i, sfătuind-o, răspunzându-i la cele mai stupide întrebări, pe care nu îndrăznea niciodată să le pună cu voce tare. La început, credea că o luase razna. Bunica ei, de ce murise atât de tânără oare? Mereu știuse că îi va călca pe urme, dar nu se așteptase să se întâmple atât de devreme. Apoi înțelese că nu era decât un mecanism al subconștientului ei. Pur și simplu nu putea să-l uite, căci atunci chiar că s-ar fi sfârșit totul. Era ca și cum avea nevoie de vocea lui ca să supraviețuiască. Așa cum un om normal are nevoie de oxigen. „*Hahaha, vrei să zici că tu nu ești normală?*”

Să fi fost de vină *el*, singurul băiat pe care-l iubise cu adevărat? Cel care o părăsise într-un moment atât de nepotrivit? Niciun moment nu e însă potrivit pentru a spune cuiva „Adio...”, iar ea știa asta. Mai știa foarte bine încă un lucru: că vina nu fusese decât a ei. „*Nu e timp de regrete, îți aduci aminte că asta spuneam mereu?*”, se auzi din nou vocea lui. Cel mai tare se enerva când voia să fie singură, cu adevărat singură, și îi auzea vocea completându-i gândurile, presărând printre vorbe câte o ușoară ironie. Câteodată, chiar nu avea nevoie de completări. Nici ea, nici gândurile ei. Și atunci îi auzea vocea și se simțea din nou goală pe

dinăuntru. Alteori, ar fi dat orice să-l audă. Și tocmai în acele dăți vocea lui nu se mai făcea auzită, iar ea ajungea să se convingă că până atunci nu fusese decât o închipuire, ca mai apoi să o audă din nou. Era o adevărată nebulă, căci el nu mai era aici, iar vocea nu punea în funcțiune decât o hologramă a ceea ce fusese. Măcar atât... măcar atât.

Avea însă dreptate... aici, pe plaja din Vamă, nu era vremea pentru regrete. Nicidecum pentru asta.

Astfel încerca Tea să se păcălească în timp ce-și îngropa picioarele albe în nisip. O țigară palidă îi alunecă printre degetele străvezii ale mâinii drepte. Scrumul se strecură ușor prin mozaicul de scoici. La o nouă afundare a picioarelor subțiri în nisip, Tea simți cum pielea îi este atinsă de ceva ascuțit: o bucată de sticlă verde, cel mai probabil de bere. O curăță de nisip, apoi privi marea prin ea. Valurile căpătaseră o nuanță verde, beată. Sângele se strecură obraznic din rană, depăși granița cu corpul și se amestecă nerăbdător cu nisipul. Curând, un nou val spală tot... plaja cu nisipul, scrumul, sticla cu urmele de buze ale celui care a băut-o cândva, rana cu sângele... Țigara se arse până la filtru, pe măsură ce Tea sorbea din ea fumul ucigaș, strecurându-l nepăsătoare în fiecare alveolă pulmonară, ca mai apoi să-l curețe cu fiecare gură de aer pe care o fura din briza sărată a mării.

Nici chiar valurile nu-i puteau spăla sufletul? Și unde era vocea lui să o liniștească, să-i spună că nu are nevoie de mare să o curețe de regrete, să o mintă. Ca și altădată, nu era aici. „Să-mi mai spună mie că nu e loc de regrete...”, se neliniștea ea. Căci regretele o loveau de pretutindeni. Cu scrumul otrăvitor, cu tăișul scoicilor, cu țipătul pelicanilor, cu stropii valurilor. De pretutindeni.

– Tea, Teaaaaaaa... Tea, în sfârșit! spuse o voce cunoscută.

Ea însă nu se întoarce, se obișnuise cu ideea că toate vocile pe care le auzea erau doar în capul ei. Nu și de data aceasta. Băiatul striga din ce în ce mai tare, pe măsură ce alerga spre ea, lăsând urme mari de teneși în nisip.

– Tea, fată nebună, întoarce-te, ce naiba?!

„Matei...”, șopti ea cu fața încă spre mare. Căci cine altcineva putea s-o numească „fată nebună”? Se ridică în picioare,

desculță pe nisip, cu rochia-i verde fluturând, întorcându-se cu o mișcare grăbită către Matei, prietenul ei de demult, pe care nu credea că-l va mai vedea vreodată... Ochiul ei verzi și mari nu clipeau, mâna sa dreaptă atinse obrazul închis la culoare al băiatului, în încercarea de a alunga orice îndoială că ce se afla în fața ei nu era decât o închipuire. Era real, totul era real. Matei îi așeză fetei breteaua ce-i căzuse de pe umăr, dezvelindu-i clavicula pronunțată și străvezie. Totul era aieva.

– Tea, fată nebună, cum ai ajuns aici?

– Cu trenul... Am plecat cu 10 lei în buzunar. Cum m-ai găsit?

– Tea... chiar ai uitat tot? Nu tu mi-ai spus că dacă ar fi să pleci vreodată de-acasă, primul loc unde-ai veni să-ți limpezești mintea ar fi Vama?

– Da, dar a trecut atâta timp de atunci...

Vocea ei era încă stinsă, căci trecuse ceva timp de când purtase o conversație normală.

– Tea... de ce ai plecat? spuse el, lăsându-și capul în pământ.

– Eu am plecat?! vocea își relua tonalitatea de altădată.

– Nu te grăbi, știu ce vrei să-mi spui.

– Nu contează, ți-o spun oricum. M-ai lăsat când aveam cea mai mare nevoie de tine. M-ai lăsat dintr-o ambiție puerilă. Așadar, nu eu sunt cea care a plecat, cu toate că sunt la 600 de km de casă. Eu te întreb altceva. De ce te-ai întors?

– Nu puteam să te las, Tea... să te mai las. Te-ai rătăcit...

– Nu mai am nevoie de tine. Întoarce-te! Sau plec eu.

Matei rămase neclintit. Tea însă începu să alerge. Fugea de el, fugea de teama care o cuprinsese când îl privise în ochi. Nu știa însă că teama nu mai alerga după ea ca să o ajungă din urmă. Căci era de mult instalată în fiecare colțișor din ea, alimentându-se clipă de clipă cu rezerve din energia ei. Teama, îndoiala, acestea îi mâncaseră identitatea puțin câte puțin... „Îmi vine să urlu! Nu mai suport!”, îi striga subconștientul. Teama o făcuse să audă voci în încăperi goale, să ezite, să vadă, ori de câte ori închidea ochii, imaginile pe care încerca să le uite. „Ori de câte ori genele de sus le întâlnesc pe cele de jos, permiți întunericului să te ademenească.

Căci cu fiecare 60 de secunde de întuneric pierzi o viață de lumină”, îi urla subconștientul. Tea nu mai era Tea. Tea cea adevărată fusese de mult strivită, lăsată să se piardă printre sughițuri de plâns și spasme de durere. Pielea crestată de biciul neiertător al regretelor, răni nevindecate pe un trup străveziu, scheletic. Căci aceasta era Tea de acum. Briza îi lipea rochia de corp, părând că trece prin ea. Verdele amestecându-se cu albul pielii și roșul părului... Urme micuțe de tălpi pe nisipul tăios. O fantasmă alergând de trecut pe plaja din Vamă...

„Să te prindă imbecilul ăla dacă poate, hahahaha!”, auzi din nou vocea lui. „Fugi, micuța mea Tea, fugi! Fugi, ca și cum aș fi eu la capătul plajei. Fugi, ca și cum ar trebui să fii prima care trebuie să atingă linia de finish. Fugi, ca și cum aș fi eu aș fi premiul. Să nu te prindă, roșcata mea fericită...”

„Fug, fericirea mea. Dar să faci bine ca asta să fie ultima mea cursă...”, șopti ea printre lacrimi, în timp ce brațele subțiri se balansau într-un avânt nebunesc...

Cu un an și ceva în urmă...

Tea stătea pe banca din parc. Un septembrie ploios, la fel ca și în ceilalți ani. Se înfășură și mai bine în paltonul bej și-și rearanjă eșarfa dată de trei ori în jurul gâtului. Își aminti de băiatul cu care era de o săptămână și o căldura interioară îi topi frigul din oase. Simțise ceva pentru *el* încă din prima clipă când îl văzuse la cupolă, unde se adunau de obicei. Înalt, șaten, ochi mari și sinceri, cămașă în carouri... Însă nu-l iubi pentru toate astea, nici pentru ușurința cu care-și mișca mâna pe corzile chitării, ci pentru sufletul lui, dragostea pentru oameni, încrederea pe care o acorda necondiționat.

– Hei, Tea. Știam că te găsec aici, copilă nebună, spuse Matei, așezându-se lângă ea.

– Bună, prietene. Ai țigări?

– Una.

– 50-50?

– Sigur. Dar jucăm după regulile mele. Câte un secret cu fiecare fum pe care-l luăm.

– De acord.

Erau prieteni și niciodată nu se plictisiseră împreună. Matei aprinse țigara cu o brichetă verde. Gazul era pe jumătate terminat (sau pe jumătate plin).

– Azi sunt fericit, spuse el, luând primul fum.

– Azi sunt fericită, continuă ea, bucurându-se de al doilea fum.

– M-am îndrăgostit de o fată. E prima dată când simt asta, sunt sigur. E ceva atât de intens... spuse plimbându-și fumul pe trahee până în plămâni, apoi descotorosindu-se de el sub forma unor cercuri perfecte.

– M-am îndrăgostit de un băiat. Nu e ca celelalte dăți, acum nu mă îndoiesc de nimic. Și da, e atât de intens..., zise odată ce fumul i se strecura printre dinții imperfecti, jucăuși.

– Tea, nici nu-ți dai seama cât de bine o cunoști pe fata asta. Sau poate că o cunosc eu mai bine decât tine...

– Matei, cunoști foarte bine băiatul de care îți spun...

– Eu cred că o iubesc de mai mult timp. Azi mi-am recunoscut mie însumi, în sfârșit, spuse privind-o în ochi. „Spune-i, spune-i, idiotule, de ce te temi? E clar că despre tine e vorba. Veți fi fericiți împreună, sunteți făcuți unul pentru altul! Dar dacă... Dacă ce, idiotule? Spune-i până nu e prea târziu! Dacă nu sunt eu cel despre care vorbește? Imposibil! Dacă...”, în mintea lui se dădea un război groaznic. Inima pompa sânge în vene încontinuu. Își simțea venele zvâcnind sub piele, uită să-și alunge fumul de pe limbă.

– E prietenul tău cel mai bun, Matei! Suntem împreună de o săptămână. Nu ești fericit pentru mine? zise ea, nemaiputându-și controla fericirea.

Matei nu se mai mișca, pleoapele rămaseră inerte, maxilarul încheștat.

– Tu ești fata pe care o iubesc de un an.

Aruncă țigara fumată pe jumătate, se ridică de pe bancă și porni în direcția opusă.

Tea se ridică, dar nu îndrăzni să pornească după el. „Matei!”, dar cuvântul îi rămase nearticulat pe buzele mari. „Ce-am făcut? Am distrus o prietenie, am distrus-o fără să vreau. L-am

distrus...” și lacrimi mari, murdare de mascara i se roteau pe obraji perfecti.

Cu un an în urmă...

Tea șterse picurii de ploaie de pe banca pe care o numea „a ei”. Alt palton o îmbrăca, unul verde și mai gros, altă eșarfă îi acoperea gâtul, ascunzându-i jumătate din părul roșu, printre șuvițele căruia se strecurau la intervale inegale de timp frunze uscate din teiul sub care stătea. Se gândea întruna la cearta pe care o avusese cu părinții. Fusese groaznică, într-atât cât s-o facă să se simtă rău mult timp. Pur și simplu nu puteau să fie de acord cu *el*. Chiar dacă pe ea o făcea fericită... Nu observă că Matei venea înspre ea.

– Hei, pot să mă așez, nu-i așa?

– Sigur, spuse ea puțin surprinsă să-l vadă.

Matei își lăsase părul să crească. Acum, șuvițe ondulate îi rătăceau pe frunte.

– Îmi place cum îți stă. Cum ți-a venit ideea?

– Ai fi știut dacă ne-am fi văzut mai des. Ce spun eu, în ultimele două luni nici nu te-ai apropiat de mine.

Tea nu răspunse, ci doar lăsă capul în jos.

– Te întrebi de ce am venit aici, probabil.

– Nu-mi vorbi așa...

– Vorbesc cum vreau. Și ca să-ți răspund la întrebarea pe care nu îndrăznești să o pui, am venit să-mi iau „adio”.

– Unde ai intrat?

– Cluj. Plec mâine.

– Dar de ce „Adio”? Ne vom mai vedea.

– Nu, asta nu se va mai întâmpla. Am stat mult și m-am gândit. Ultimele două luni, de fapt. Și am venit azi să vorbim. Ți-ai bătut joc de mine într-un mod admirabil.

– Nu... ripostă ea, dar fără succes.

– Nu mă întrerupe. M-am gândit mult la asta. Ai fost mereu o provocare pentru mine. Mereu mai inteligentă, încercam să te ajung. Mă făceai să mă simt bine. Știam că ești altfel. Puteam să jur. Am început să te iubesc cu mult timp înainte să-ți spun. Am trecut peste faptul că nu mă iubeai la fel. De altfel, de unde era tu

să știi ce simțeam? Încercasem să maschez cât mai bine. Până când ți-am spus. Îmi doream să fii fericită cu *el*, în asemenea hal țineam la tine. Am continuat să-ți vorbesc, am încercat să te ajut de fiecare dată când nu erai în apele tale. M-ai ignorat total. Mă lăsați să vorbesc singur. Nu mi-ai răspuns la niciun telefon. Ai avut grijă să te ții cât mai la distanță. Bravo, fetiço, ai reușit!

– Lasă-mă... să-ți explic.

– Sper să fie destul de bună explicația ta.

– Nu va fi. Nu voi vorbi coerent, căci zeci de gânduri mi se amestecă în cap... Matei, nu știam cum să te protejez. Nu mă întrerupe, zise ea ca răspuns la zâmbetul lui batjocoritor. Știam cât suferi când mă vedeai cu *el*. Am încercat să te țin la distanță, să nu distrug tot. Sau poate că deja am făcut-o. Nu suportam să văd de fiecare dată chipul acela dezamăgit pe care l-am văzut și acum 2 luni. Nu mai puteam...

– Mai exact, ai încercat să te protejezi pe tine. Să nu te mai simți vinovată. Fată naivă, nici nu aveai pentru ce. Am continuat să-ți vorbesc, voiam să fim prieteni. Îmi dădeai o palmă cu fiecare respingere, m-ai pus la pământ și m-ai călcat pe piept. Nu ești diferită, Tea. Ești la fel ca toți. Eu nu mai pot, nu mai vreau să te pun la loc când vei fi răvășită. Nu mă meriți.

– Nu vorbi așa, te rog, nu acum, când am nevoie să mă asculte cineva... spuse printre lacrimi.

– Eu nu mai sunt dispus să te ascult. Eu m-am ridicat singur, dar mai puternic. Sunt curios cine o să te ridice pe tine acum. Noi doi am terminat-o.

– Nu...

Matei plecă, lăsând-o să plângă singură. O fată pe-o bancă în parc, suspinând în miez de septembrie. Unde era *el* acum?

Cu trei luni în urmă...

– La radioooooo, vreau să ajung la rrrradioooo, s-audă toată lumea cine-s eu, cu-adevăraaaaaaaat! striga *el* acoperind până și melodia de la radio.

Tea era în dreapta și îl privea cum conducea. Abia își luase carnetul, iar mașina o furase de la taică-su. Geamul de la portieră era deschis până la jumate, vântul strecurându-i-se prin mâneca

tricoului cu dungi. Doar mâna stângă era pe volan, pe cealaltă o ținea ea.

El dădu volumul la minim.

– Tea, nu crezi că asta e fericirea adevărată?

– Dacă asta e fericirea aş vrea să fiu mereu pe locul din dreapta lângă tine, iubitul meu, fără să ştim unde mergem, fără să ştim.

– Tea, asta e fericirea! O simt, mă îmbăt cu ea. Fericirea mea e cu tine sau, mai bine spus, tu ești fericirea mea. Nu mă văd conducând fără tine, căci tu ești frâna mea, nu mă văd pășind fără tine, căci tu ești reperul meu, nu mă văd respirând fără tine, căci îmi ești aer, nu concep viața fără tine, căci ești viața mea. Te iubesc, te iubesc de o mie de ori, fericirea mea!

– Cu tine vreau să adorm ca să mă trezesc diminețile tot cu tine, cu tine vreau să râd, să plâng, să iert, să mor, ție îți dau viața mea. Te iubesc de un milion de ori!

– De-ar fi să mor acum, să știi că am fost fericit. Te-aș aștepta oriunde aş fi.

– Aș veni după tine numaidecât, dragul meu. Aș veni după tine...

– Și să nu uiți niciodată, dragostea mea, fără regrete...

– Fără regr...

Pierde controlul volanului. Țipăt. Pod. Piloni. Mașina cade. Dragoste. Se sfărâmă în mii de bucățele. Se ridică la cer. Întocmai ca sufletul unui om. Întocmai ca sufletul lui. Delir.

Cu o lună în urmă...

„Fără regrete, exact cum ți-am spus. Vino după mine. Urmează-mă. Nu mă lăsa singur. Nu mă lăsa singur.” Somn. „... Fiecare om își poartă destinul său fără ca altul să-și poată lua vreo responsabilitate, întocmai cum în suferință ești singur...”

Bip-bip-bip-bip-bip-bip-bip stop. Aparatele care o ținuseră în viață până atunci erau inutile acum. Se trezi din visare. Se afla într-o cameră albă, luminoasă, dar neprimitoare. Mirosul de spital i se afundă curând în nări. Îl urăse dintotdeauna. Pe pervaz erau două vase cu flori artificiale. Le urăse dintotdeauna. Nicio luminiță de la aparatele care o înconjura nu mai era aprinsă.

Lângă patul său era un scaun pe spătarul căruia era un pulover împletit. Îl recunoscuse îndată, era al mamei ei. Pe scaun mai era ceva. O carte deschisă la mijloc. „Despre traume și consecințele lor”. Imediat înțelese. Urma să cunoască îndeaproape consecințele. Un urlat de durere i se strecură din suflet. Care suflet? Care suflet? Căci dacă nu mai era *el*, nici ea nu mai era. De ce nu murise și ea? De ce se trezise? De ce nu fusese totul un coșmar, ca în copilărie, când o cană de lapte cald ar fi liniștit-o? De ce n-o lăsaseră să doarmă, să moară? Realitatea crudă în care fusese din nou propulsată nu era pentru ea. Nimic nu mai avea sens acum. Pesemne că aparatele nu făcuseră decât să-i resusciteze corpul, căci sufletul era mort. Sau, mai bine zis, captiv într-o cușcă umană. Trebuia să-l lase să zboare la *el*. Cum?

Acum...

Matei o ajunse din urmă. Era slăbită, oricum. Nu mai rezista să alerge prea mult timp. O cuprinse în brațe și o simți lipsită de vlagă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Tea, ești atât de slabă. Nu te mai las să pleci. Mă auzi?

„*Nu mai fugi, Tea. O să aibă grijă de tine. Ești slăbită.*”

– Nu mă mai lăsa. Te rog, te rog, nu mă părăsi din nou.

– Nu te-am părăsit niciodată, de fapt. Nici măcar atunci. Am stat cu tine tot timpul. Ți-am citit din „Revelațiile durerii”. Mai puțin când te-ai trezit. Atunci m-am retras. Nu cred că o să înțelegi. Îmi pare rău, trebuia să fi rămas, oftă.

– Acum să nu mă lași.

Se așezară pe nisip, iar ea se culcă pe pieptul lui. Era o noapte cu stele, fără lună. Tea părea că trage de ceva invizibil, venit din cer.

– Ce faci? întrebă Matei amuzat.

– Îmi imaginez cum ar fi să cadă o funie din cer. Eu aș urca. Tu nu?

– Fără să știu unde ar duce?

– Eu știu deja. Mă duce la *el*.

– O, dragă Tea, dă-mi mie toată suferința ta. Dar deja mi-ai dat-o. Cu fiecare zvâcnire a trupului, a mâinii stângi pe care ți-am ținut-o tot timpul cât ai fost în spital. Sufăr, Tea.

– Eu nu mai sunt nimic. Sunt o umbră. O fâșie de hârtie, alb de titan, ce ține captiv un suflet dornic să zboare. Știi ce spuneam mai demult, eu cu dragostea mea...? Spuneam că împreună avem 42 de grame. Și știi de ce, Matei? Pentru că sufletul omului are 21 de grame. Nu știai asta, nu-i așa? De asta-ți spun că în spatele corpului acestuia bolnăvicios, atât de ușor de strivit pe care-l vezi, stă sufletul meu. 21 de grame. Eu și sufletul meu, nu mai suntem unul și același, ca altădată. Suntem independenți unul de altul. Știi doar că i-am făcut mult rău despărțindu-l de perechea sa. Sufletele-pereche nu trebuie să stea separate. Ia spre exemplu scoicile acestea două. Nici măcar valurile nu le-au despărțit. Sufletul meu însă e pe pământ. Al lui, în cer. Cum să fac să le aduc din nou împreună? Aș urca pe funia aceea, căci altfel nu văd cum.

– Tea, cred că dacă ți-aș atârna sufletul de un balon cu heliu, s-ar înălța la cer extrem de ușor. Dar dacă, dragă Tea, sufletul tău e mai greu de-atât? Abundă în dragoste și dragostea cântărește mult mai mult.

Plânseră împreună, până ce adormiră îmbrățișați. Două scoici triste.

Matei se trezi în zori. Era singur. Într-unul din teniși găsi un bilet. În curând își aminti elegantul scris de mână al Teei:

„Nici nu știi cât de ușor se înalță la cer 21 de grame de suflet. I-am promis că-l voi urma. Adio!”

„Acum, eu sunt cel părăsit, gol, ca o sticlă rătăcită pe plajă.” Se cuprinse cu amândouă brațele într-o încercare eșuată de a-și ascunde disperarea, de a alunga singurătatea. Tea își luase zborul, știa asta. Dar de data asta nu mai era de găsit. O scoică singură, pe plaja din Vamă...

Ex Libris

CONCURSUL NATIONAL DE CREATIE "VASILE ALECSANDRI"

Mihalcea Mălina - Bacău

CANCEL SORANA – Bacău

„Diavolul – adevăratul Artist, Freud și visele, Raiul, personalitatea multiplă, mitul creației sunt tot atâtea teme ce impun o proză reflexivă, dilematică, ce se adresează cititorului inițiat. Oricum, pentru cei doi prieteni, studenți, curioși, reflexivi..., «la vida es sueño» (viața este un vis)... Ce nu înțeleg ei, de ce-l visează pe Tartini... cum sună «sonata diavolului»...”

PETRE ISACHI

„O lucrare foarte frumoasă, cu o stăpânire foarte bună a celor două planuri, real și fantastic. Trecerea din realitate în vis se realizează lin, susținând echivocul textului. Chiar mi-a plăcut.”

ELENA PÂRLOG

„O construcție progresivă, și a personajului, și a narațiunii. În anumite puncte, pare că nu are sens și că s-a rupt firul, dar până la final firele se leagă. Numeroasele referințe culturale de naturi diferite presupun un cititor educat. Este interesant faptul că parte din lectură transpune în viața reală: clipul de pe Youtube are într-adevăr imaginea ilustrată în aceste rânduri, ceea ce rezonază cu tema lucrării.”

ANCA IFRIM

„Chitara, trenul, budinca, Freud... – pot constitui un punct de pornire pentru creșterea calității textului.”

LAURENȚIU STROE

Trezirea

*„All that we see or seem
Is but a dream within a dream.”*

Edgar Allan Poe

Chitara ritmică, al cărei sunet mă ducea cu gândul la roțile unui tren alunecând sacadat pe șine, izbucni în forma soneriei de la telefon exact când visul meu atinsese un maximum nivel de interes. Am deschis ochii înjurând în gând și, o secundă mai târziu, o porție de budincă de portocale și un Freud interpretându-mi visul, visul în care se afla chiar el, erau singurele lucruri pe care le mai aminteam. Banal.

M-am întors cu fața la camera minusculă de cămin și am dat cu ochii de colegul meu de cameră, care medita în spațiul restrâns dintre paturile noastre, situate de o parte și de alta a încăperii. C – de când prietena lui îi spusese că numele lui adevărat nu i se potrivea, insista să îi spunem cu toții doar C – stătea cu spatele drept, perfect nemișcat, cu picioarele încrucișate pe covorul vechi și respira profund, cu ochii închiși. El e cel care îmi spune mereu că lumea ar fi un loc ceva mai bun, dacă oamenii ar face un mic efort conștient să respire cum trebuie. Ar trebui să-l cred pe cuvânt și, la cât de mult se încrede el însuși în ceea ce spune, nici nu ar fi prea greu.

Razele soarelui îi luminau chipul, iar trăsăturile lui erau, în sfârșit, complet relaxate. Era singurul moment în care nu afișa nicio expresie; meditănd, era atât de neutru, încât aproape că puteai privi prin el. În restul timpului era fie ușor încruntat, fie curios. Da, curiozitatea îi era o emblemă, dar fiindcă o afișase încă din primul moment în care ne cunoscuserăm, îmi era greu să spun dacă era autentică sau, la fel ca multe dintre trăsăturile lui de personalitate, inventată.

C: creație, construcție. Creator. Își inventase o multitudine de măști care să-i învelească adevăratul caracter și le folosea după nicio regulă aparentă, alta decât propria dispoziție. Ceilalți îl considerau o operă de artă, un teatru în mișcare. Îmi mărturisise că asta îi și fusese dorința. Nu reușise niciodată să creeze arta la care visase, așa că se transformase în ea, un tablou viu și vorbitor, exact ca în romanele fantasy.

Am rămas în pat câteva minute în plus, ca să nu-l deranjez, deși cel mai probabil, soneria îi întrerupsese deja concentrarea. Când l-am auzit ridicându-se, am deschis ochii. Își începu ritualul de dimineață cu gesturile calme, perfect răbdătoare pe care le afișa după fiecare meditație. Eram sigur că ele, cel puțin, nu erau înscenate.

M-am ridicat din pat și conversația noastră despre nimicuri a decurs ca de obicei, doar că detașarea lui plină de serenitate era evidentă. Știam că urma să fie departe de lumea reală o vreme și, oricât de perfect ar fi fost obișnuitul lui spectacol de aparențe, era o ușurare să mă aflu în preajma adevăratului C pentru un timp.

– L-am visat pe Tartini, își aminti el brusc, făcând ochii mari, cu o naivitate înăscută, la care eram unul dintre puținii care aveau prilejul să asiste.

– Cine? am întrebat eu, văzându-mi de treabă cu aranjarea foilor de curs.

– Tartini, compozitorul, explică el calm. În orice alt moment, s-ar fi enervat pentru că nu știam despre cine vorbește, dar acum se afla într-un loc sigur și inaccesibil micilor inconveniențe de zi cu zi. Cel care a visat că a făcut un pact cu diavolul pentru sufletul lui. Mulțumit de termenii pactului și de modul în care demonul îl slujea, Tartini i-a dat într-o zi vioara lui, curios să afle dacă poate cânta; acesta a dovedit o măiestrie extraordinară, care întrecea tot ce auzise compozitorul până atunci. Se spune că acea melodie fusese interzisă în Rai. Când s-a trezit din vis, Tartini a încercat să o reproducă – așa s-a născut sonata lui, „Trilul Diavolului”. Bineînțeles, compozitorul nu a reușit să-l întrecă pe diavol în măiestrie; el însuși a spus că, dacă ar fi să compare cele două opere, ceea ce compusese el era inferior cântecului diavolului într-atât, încât, dacă muzica nu i-ar fi fost necesară ca pasiune și ca sursă de venit, ar fi renunțat complet la cariera lui.

– Mi se pare de înțeles. Presupunând că diavolul chiar există, nimeni n-ar putea să-l înfrângă într-o întrecere.

– Da, așa e, iar asta e considerată a fi greșeala lui Tartini. A încercat să îl întrecă pe diavol în loc să se depășească pe el însuși. În visul meu, eu eram Tartini și visam, la rândul meu, ce a visat el cel adevărat. M-am trezit din vis și am încercat să reproduc sonata la vioara mea. Era o vioară Stradivarius; Tartini a avut visul în 1713, iar prima vioară făcută de Antonio Stradivari a intrat în posesia lui abia în 1715, dacă așa fi știut asta înainte, mi-aș fi dat seama că visez. Oricum, când am început să cânt, nu am reușit să produc decât sunete distorsionate, înnebunitoare, ca un cor de voci din Infern... a fost groaznic, își reaminti el cu un mic tremur. Apoi m-am trezit.

– Eu am visat că Freud îmi interpreta visele. O să-ți programez o consultație? am glumit eu.

– Nu, n-am nevoie, răspunse el cu cea mai mare seriozitate. Cred că a fost o prelungire a visului din vis, sunetele infernale ale viorii îmi aminteau de întâlnirea cu diavolul. Ca lanțul să fie continuat, ar trebui ca visul-cadru să se prelungească în realitate, cumva, apoi...

Clipi des.

– Apoi ar trebui să mă trezesc din nou, din viață – adică din vis – și...

– Nu începe iarăși cu viața-ca-vis, știi că e imposibil. Folosește-ți ra-ți-u-nea, am spus eu, atingându-mi tâmpla cu degetul arătător, în mod demonstrativ, după care am plecat la cursul de hermeneutică la care deja întârzasem, lăsându-l pe C încă perplex în privința visului pe care îl avusese.

Aberațiile lui erau fascinante, chiar erau, dar eu aveam o realitate palpabilă la care să mă întorc. C mă numise „empirist” și știu că asta fusese o insultă din partea lui, dar pur și simplu nu puteam nega realitatea imediată, lucrurile pe care puteam să le ating și despre care puteam să spun: da, asta există. Viața nu e un vis din care să te poți trezi, e deja stare perfectă de trezire.

Totuși, în seara aceea, am ascultat „Trilul Diavolului”. Imaginea de fundal a clipului de pe youtube îl înfățișa pe Tartini întins pe un pat, înconjurat de nori, cu diavolul lângă el, cântându-i la vioară. Oare norii simbolizau visul sau Raiul? Fusese sonata aprobată de Dumnezeu sau avea adevărul să fie negat de presupusa perfecțiune până în timpuri fără sfârșit? Fusese Tartini revizitat de diavol chiar înainte de momentul morții sale, ca un memento al faptului că nu avea să se ridice niciodată la nivelul lui? Tot ce puteam spune e că acesta crease o capodoperă – armonia viorii, alternanța momentelor în care sunetul ei mă ducea cu gândul la trilul păsărilor cu clipele în care furia sa părea de-a dreptul desprinsă din iad, întreaga melodie îmi transmitea un echilibru al forțelor – naturii, poate? – greu de egalat. Am ascultat hipnotizat, pierzându-mă în sunetele care curgeau, se suprapuneau și se succedau într-un ritm fără cusur și am apreciat măiestria compozitorului, în ciuda nepriceperii mele în domeniul muzical.

Îl simțeam pe C zâmbind în spatele meu, știa că nu sunt prea multe lucruri care să mă captiveze într-atât.

Dacă Tartini crease asta, mă întreb cum suna sonata diavolului. Divin, poate. Nu aparțineau, oare, toate lucrurile frumoase Raiului? Depinde ce înțelege Dumnezeu prin frumusețe, dar după cum spune și Kant, valoarea estetică a unui lucru nu ar trebui să depindă de bine, de adevăr și nici de aspecte politice, cum ar fi opoziția dintre Dumnezeu și Diavol. Mai mult decât să-l întreacă pe cel din urmă, Tartini ar fi trebuit să-l convingă pe Dumnezeu că se înșela interzicând sonata în Rai doar datorită negativismului său împotriva Lui. Un bun lider știe să-și aprecieze și inamicii.

Încep să gândesc ca C. Nu e bine, nu e bine deloc. Privesc legendele ca și cum ar fi reale și visele ca și cum ar da naștere unor lucruri concrete, de parcă n-ar fi inutil să mă gândesc la existența sau la non-existența unor entități la care, chiar dacă aș vrea, n-aș putea ajunge niciodată. Ce pierdere de timp...

...e ora asta. Nu că nu aș fi interesat de filosofia presocratică, nu, în niciun caz nu e vorba de asta, problema e că a trecut un sfert de oră și profesorul încă nu e aici. Nu obișnuiește să întârzie, mă întreb ce i s-a întâmplat. Recitesc fragmente din curs; pitagoreismul e fascinant. Pitagoreicii credeau că numerele sunt esența tuturor lucrurilor, iar filosofia lor se baza pe teoria numerelor și a armoniei. Matematica era înrudită cu muzica: aceeași ordine perfectă. Numere, note; șiruri, scări muzicale. Mulțimea vidă, pauzele? Muzică. Vioară. Tartini. Gândul la el mă obsedează de câteva zile și se pare că orice aș face, sfârșesc prin a reflecta la visul lui.

Departa de ordinea ascetică a Raiului, Diavolul e adevăratul artist.

Îmi așez capul pe bancă, și zumzetul vocilor din jurul meu se transformă în zgomot de fundal, o masă sonoră omogenă și neglijabilă. Gândurile îmi amortesc și conștientul îmi alunecă, într-un moment imperceptibil, într-un somn liniștit.

Când mă trezesc în lumina blândă a dimineții de vară, care inundă încăperea umplând-o de proștețime, sentimentul visului straniu pe care l-am avut încă îmi curge prin vene. Privesc vioara care se odihnește în suportul ei, pe biroul din lemn de mahon. Da,

îmi amintesc ce am visat, pentru că are legătură cu profesia și cu pasiunea mea și pentru că urechilor mele nu le-a fost dat să audă un sunet mai minunat până acum. Mă ridic din pat și ating suprafața lucioasă a viorii, iar sunetul nepământean al melodiei pe care mi-a cântat-o diavolul însuși îmi răsună în urechi.

Trebuie să-l depășesc, la fel cum el m-a depășit pe mine. Ce vis neobișnuit! Și ce melodie desprinsă de orice lucru familiar, pământesc! Dacă aș putea să o reproduc, dacă aș putea recompune sonata diavolului cu exactitate, până la ultima notă și până la ultima tresărire pe care o provoacă îmbinarea măiastră de sunete, atunci aș muri fericit...

... și aș ajunge în Infern, cu siguranță. Diavolul mi-ar cere socoteală pentru că am reprodus o astfel de capodoperă pe tărâmul pământenilor, atât de nedemn de măreția ei.

Voi încerca. Nu am avut de la bun început nicio speranță de a ajunge vreodată în Rai, iar acum, când știu că acolo nu aș putea să ascult acordurile divine ale acelei melodii, nici măcar nu îmi mai doresc mântuirea.

În timp ce pana îmi alunecă pe hârtia îngălbenită, iar muzica îmi cântă în urechile minții, în timp ce sonata curge din mine ca și cum ar ieși direct din vis, picurând în realitate, fărâme dintr-un alt vis al nopții din care tocmai m-am trezit îmi revin în minte în scene scurte, fulgerătoare. O cameră stranie, cu puțin mobilier, un tânăr îmbrăcat lejer, stând pe podea cu ochii închiși. Clădiri înalte și străzi sufocante, populate de o mulțime de oameni îmbrăcați sumar și vorbind neobișnuit de tare. O cameră de amfiteatru plină de studenți, pagini scrise într-o limbă necunoscută. Parcă aș fi fost transpus într-o altă epocă. Oare așa va arăta viitorul, cu construcții înalte până la cer, unde oamenii trăiesc suprapuși? Dacă e să presupun că noaptea aceasta a fost un timp propice revelațiilor, atunci și lumea stranie din vis ar putea fi premonitorie. O lume fără morală, fără pic de distincție, cu umanitatea aruncată pe apa sămbetei? Da, într-adevăr, studenții din acel amfiteatru învățau, iar tânărul care medita în acea cameră neîncăpătoare părea a fi respectabil, dacă nu prin îmbrăcăminte, atunci prin postură și prin gesturi, dar și atmosfera care plutea printre oamenii educați

emana delăsare și lipsă de speranță. Dacă acesta e viitorul, aș prefera să nu se întrupeze niciodată.

„Eu am visat că Freud îmi interpreta visele. O să-ți programez o consultație.”

Un alt tânăr din vis spusese aceste cuvinte. Cred că tânărul eram chiar eu. Poate ar trebui să-l caut pe acel Freud, poate el mi-ar putea descifra închipuirile.

Respir adânc. Gândurile îmi umblă fără nicio direcție din nou, când nu ar trebui să mă gândesc la altceva decât la note, ritm, melodie. Infern, Rai. Îmi alung orice raționament nedorit din minte și, din momentul în care revin atunci și acolo, în fața biroului, concentrat la cerneala care îmi curge din pană și la sunetul care mi se revarsă din spirit, nu îmi mai amintesc nimic despre visele nesemnificative din timpul nopții. Tot ce știu e că trebuie să reconstitui sonata cu orice preț.

Orele trec, eu rămân. Seara, merg la culcare extenuat și moderat de mulțumit. Mă așteaptă multe zile lungi, minunat de lungi.

Clic-clac-ul pantofilor pe podea – e timpul să mă trezesc, profesorul a ajuns, în sfârșit. Nu adorm la ore, de obicei, iar atunci când adorm, somnul meu e fără vise, lucru care face visul meu și mai straniu. Cât am ațipit, am fost Tartini. Clipesc leneș, încă adormit, în timp ce profesorul începe să predea. De ce sunt atât de obsedat de povestea asta? Oare e din cauza lui C? Poate, dacă altcineva ar fi visat în acea noapte că e Tartini, nu m-ar fi interesat. E o poveste fascinantă, dar nu destul de fascinantă ca să-mi capteze atenția într-o măsură atât de mare. Dar în asociere cu C, care și-a creat toate acele personalități false, perfect conștient că niciuna, nici măcar cea originală, nu e reală... Eu nu-l credeam, dar filosofia lui, atât de distinctă de a mea, își întindea brațele de fum spre mine și mă atrăgea în mod inexplicabil. Cu atât mai mult încercam atunci să-i înțeleg visul. Nu făceau și Tartini, și Diavolul, parte din persoana lui? Nu era el *toți*? Atunci, în cazul lui, chiar și încercarea de a-l depăși pe diavol s-ar fi transformat într-o cursă pentru autodepășire.

Sau poate că nu înseamnă nimic. Poate e doar un vis, inexistent și amăgitor, care m-a molipsit și pe mine. Dar, brusc, îmi amintesc: în visul meu, Tartini visase că sunt eu. Asta ce mai înseamnă? Vis în ramă?

Nimic. Nu înseamnă nimic.

În acea seară i-am spus lui C totul, perfect conștient de interpretările absurde și fanteziste care mă așteptau, dar asta nu mai conta; el era singura persoană care ar fi putut înțelege, trebuia neapărat să îi spun.

– E prelungirea de care ți-am spus. Visul meu s-a prelungit și în realitate, sub forma ta și a ceea ce îmi spui acum. Ar urma să ne trezim amândoi din visul-viață, dar nu sunt sigur că asta se poate întâmpla, dacă nu tu crezi.

Mă uitam la el și îl ascultam, înțelegeam ce spune, dar priveam drept prin cuvintele lui. Nu mai credeam nimic; eram obosit.

Somnul meu a fost fără vise timp de câteva săptămâni, cel puțin din câte îmi amintesc. Dar chiar când începeam să uit de diavol și de vise stranii, totul a revenit, într-o dimineață când m-am trezit dintr-un somn agitat.

Visasem că sunt totul. Pământul, universul, toate ființele și toate non-ființele erau comprimate în spiritul meu, care era captiv în același corp-temniță, dar care își întindea brațele sufletului în toate colțurile existenței. Eram nimic și în același timp totul, om și zeu, parte și întreg. Era o senzație minunată, înălțătoare, pe care nu o mai simțisem niciodată și am presupus că așa se simțea C când medita profund: în armonie cu întreg universul, complet unificat cu el.

Și atunci am înțeles că nu numai C era toți. Multitudinea lui de personalități era doar o metaforă pentru un adevăr mult mai mare, care ni se aplica nouă, tuturor.

L-am văzut zâmbindu-mi complice chiar înainte să-i povestesc visul și mi-am dat seama că începusem să-i preiau în mod inconștient concepția despre viață. Eu eram Tartini, iar el era diavolul meu. Amândoi cântam la corzile viorii care era însuși spiritul nostru, iar eu încercam mereu să-l întrec.

Fără succes. Dar acum înțelesesem. Nu mai era nevoie de nicio întrecere; mă atrăsese de partea lui, începusem să cred în vise și în unitatea ființei și în alte lucruri pe care nu dădeam nici doi bani înainte. Era o victorie mută din partea lui, dar, pentru prima dată, aveam să accept înfrângerea fără să mă revolt.

În următoarea noapte, când l-am visat cântând sonata la vioară, același zâmbet complice i se întindea pe chip, făcându-l să radieze. În punctul culminant al melodiei, contururile au început să se estompeze și decorul s-a transfigurat, luând forma camerei în care mă visasem, cândva, Tartini. Când mi-am întors privirea spre C, am văzut că și el se schimbase: devenise compozitorul însuși. Încă îmi zâmbea. Își continuă cântecul, iar trăsăturile chipului său delicat se adaptau neconștient la notele care loveau, țipau, curgeau, iar la final, lăsându-și vioara jos, mi-a mărturisit că, mai demult, visase că era eu.

Am încercat să mă cert cu el despre cine visa pe cine: el visa că sunt eu sau eu visam că sunt el? Dar chipul lui era prea pașnic, iar vocea lui mult prea liniștită. Tartini nu era un om cu care să te poți certa, așa că am renunțat.

– E același lucru, nu-i așa? am spus eu după câteva minute de tăcere confortabilă. Eu visându-mă tu sau tu visându-te eu. În profunzimea lucrurilor, nu e nicio diferență.

Nu am apucat să-i aud răspunsul; sunetul chitării, amintindu-mi de călătoriile nesfârșite cu trenul, mă aduse la conștiința vieții mele obișnuite, într-o altă dimineață însorită. Senzația de vis nu dispăruse și îmi era greu să realizez dacă mă trezisem sau nu, dar mă învăluia o senzație nefamiliară de serenitate. I-am zâmbit inconștient tavanului; nu-mi aminteam încă de ce, dar eram fericit.

C medita în mijlocul camerei de cămin, exact ca în dimineața în care începuse toată povestea.

Puteam să jur că, pentru o secundă, l-am văzut zâmbind.

DOBROVICESCU SÂNZIANA-CRISTINA – București

„Superb text! Stăpânire extraordinară a manierei de creație postmodernă. Se asigură coerența textului prin reluarea imaginii trupului prăbușit și a gestului descoperirii sinelui. Introducerea diferitelor perspective din care se face observația lasă impresia obiectivității, lucru care contrastează cu maniera lirică, profund subiectivă de construcție a textului. Felicitări!”

ELENA PÂRLOG

„Imaginile construite sunt deosebit de expresive – atât de expresive, încât sufocă narațiunea. Construcția e greoaie, cu fraze lungi și atât de multe epitete, figuri de stil și cuvinte enumerate, încât uit ce se întâmplă. Există acțiune sau doar un șir lung de descrieri? Un vocabular bogat, cu excepția viață / moarte / nemurire și familia lexicală, care sunt întâlnite la fiecare două fraze.

Talent, but Overkill.”

ANCA IFRIM

Morminte pentru fluturi

„M-am trezit astăzi pe un pervaz. Aș fi sărit, dar aerul mă alunga, suflându-mă ca pe un balon deasupra blocurilor cenușii. Nu auzeam și nu simțeam. Paralizasem într-o grimasă ușoară, resemnată cu propria soartă. Visam la moarte, însă viața mă târa în sus cu ea.

Urlam fără să aud eu însămi ceea ce ziceam:

– Am venit ca să vorbesc cu moartea! Lăsați-mă s-o văd! Mi-am omorât singură speranța, inima mi-am îngropat-o singură în rău! Aerului i-am dat foc! Nu respir! Nu mănânc! Nu aud! Nu văd! Lăsați-mă să plec!

Și toate astea, în timp ce gândurile își luau la revedere de la mine și plecau. A rămas doar unul: răzbunarea. Așa murisem și tot așa aveam să reînvii. Tăcerea însă avea alte planuri. Totul, brusc, îmi devenise gri. Mă uităm la conștiință cum zâmbește, mă privește și vorbește unui public dictat, imaginat, de propriile cuvinte.”

*****

Țanțu Alexandru-Daniel - Bacău

EX-LIBRIS CONCURSUL NAȚIONAL DE CREAȚIE „VASILE ALECSANDRI”

– Ea a știut întotdeauna că el nu o să vină. Trăia într-un fel de lume cu fluturi morți și îngeri decăzuți. Din tot orașul, blocul ei era cel mai cenușiu. Mereu era iarnă. Ninge cu funingine de

suflete arse și cu scrum de țigară. Mirosea a ars și a vină. Multă vină, în care ea se complăcea timidă. Timpul se închisese singur între etajele șubrede. Nu mai încăpuseră în bloc nici speranța, nici credința și nici chiar viața. Ea nu trăia, ci se târa prin moarte. Țsta era singurul lucru care se strecurase brutal printre crăpăturile din geamuri: moartea. Învățase să supraviețuiască. Urca și cobora scările timpului printre resturile de cadavre care așteptau să fie arse și cânta cântece nomade. Apoi, când obosea, se oprea și zgâria cu unghiile pe balustrade versuri moarte. Când simțea că se încovoiază ca un vultur și oasele îi devin niște cuțite care îi sfâșie carnea, curmându-i răsuflarea, se așeza lângă cel mai vrednic dintre feciorii muribunzi, își dădea jos blugii rupți și tricoul cu Pink Floyd, și scotea din buzunar foite de țigară și un chibrit pe care-l aprindea cu propria-i răsuflare.

În blocul ei intrau de ani de zile numai muribunzi, așa că învățase cum să-i soarbă fără silă sau durere. Nu se complica. Cu privirea goală și mâinile reci, le trecea mereu coapsa dreaptă peste umăr, apăsându-le suferința cu propria-i carne, tare și voluptoasă ca a unei pantere ce și-a prins prada. Singura dată când în privirea ei găseai acea nestemată întunecată, care totuși strălucește și se numește „milă”, era atunci când ei se complăceau și o îmbrățișau fără să mai simtă, să mai creadă sau să mai spere. Își înfingeau singuri unghiile în carnea ei și scuipeau cu dispreț ultima fărâmă de demnitate. Abia când suferința le era așa de mare că trupul le amorțea într-o grimasă strâmbă, iar sufletul le ieșea împins de umilință și mizerie, ea își întindea foita de țigară, le prindea cu mâna stângă viața, îi dădea foc în dispreț și o fuma, lăsându-i pe cei mai curați și mai buni dintre toți pătați de scârbă și indiferență, cu piepturile goale și buzele murdare.

Făcea asta de când se trezise într-o lume îmbâcsită de morfină în care înaintai în mizerie și suferință. Se speria așa de tare de acea amorțea și durere permanentă, că ea însăși ajunsese să deschidă ochii și să nu mai vadă nimic: nici fericire, nici tristețe, nici indiferență. Nimic! Așa și-a dat seamă că nu mai auzea, nu mai simțea, nu mai vedea! Nu mai gusta din amarul vieții, pentru că nu mai trăia. Fusese absorbită de timp. Se închisese singură în cel mai izolat bloc din oraș, unde pentru fiecare secundă trecută era plătită

în nemurire. O nemurire în care nu trăia. Era doar o târfa a uitării care, cu toată voluptatea, păta demnitatea, rațiunea și puritatea trupească a celor neîncepuți, transformându-se într-un paznic al vieții și al morții în același timp. Nimeni dintre cei feciori nu ieșea din viață ca să intre-n moarte fără a-și sfâșia ultima fărâmă de stimă. Își alungau singuri speranța, de teama că ar putea să le fie sfârâmată odată cu trupul îmbibat de durere. Priveau cum li se prelinge cerneala umilinței pe oasele grele și cum li se străpung sufletele înghesuie de suferința neputinței cu pumnale de oțel, ascunzându-și cu teamă libertatea nepătrunsă a gândirii. Întreaga scară era un cimitir al purității furate, care se ascundea sângerândă în cele mai întunecate colțuri ale trupurilor ce ardeau mocnit odată cu sufletele care își lăsau ultimele gemete stinse între buzele ei uscate. Ultimul fum al țigării era cel mai adânc, inundându-i plămânii cu simțirile cele mai puternice pe care adesea tinerii le protejau cu propriul lor destin, aruncând în fața lor disperarea și regretul tuturor clipelor ce trecuseră și urmau să treacă până la sfârșit. Pânza aceasta amară, care se răspândea deopotrivă și în trupul ei, dar și în ale lor, închegându-le durerea și puterea în același timp, nu era decât o amânare precipitată, care le sorbea ultima fărâmă de rațiune. Era resemnarea amară a unei lupte prea complexe, în care răul căpăta contextul unui bine. Toată atmosfera pictată fragil în acuarele căpăta o formă mult mai amplă de teroare și substrat. Acel ultim fum, care se amesteca în aer cu prezența precipitată a celor care muriseră acolo, se transforma în compasiune și iubire pentru tot ce a fost, este și va fi vreodată în acel loc. Acel ultim sentiment, atât de nobil, ce îmbrățișa orbește necunoscutul nu făcea decât să căpușească pereții cu resemnarea de a nu mai exista.

Dar ea rămânea indiferentă, expirând anemic fluxul și refluxul unei vieți care tocmai se sfârșește. În acel ultim repuls firav al firii omenești, ea nu făcea decât să arunce suferința dincolo de granița cu moartea, într-un nou necunoscut, care nu îi stârnise curiozitatea nici măcar atât cât să clipească o dată spre apusul tuturor dorințelor.

Particularitățile și detaliile infime le înghițea cu silă, transformându-i pe toți într-o avalanșă de sentimente și rațiuni

neparticularizate, amestecate într-un nonsens care se pierdea în infim. Până și plăcerea ei absurdă era un joc cu moartea, pe care ea îl juca cu nesaț, fără să-l simtă sau să-l înțeleagă. Fuma țigară după țigară, poveste după poveste, viață după viață. Transformase fiecare fum într-o necesitate automată, din care ea se hrănea și din care respira. Totul devenise o atmosferă precipitată, în care trăia doar pentru că nu putea să moară. Își făcea loc printr-un timp care nici măcar nu îi aparținea, doar din inerție, violând cu simpla prezență niște suflete care oricum ar fi sfârșit în mizerie, doar pentru că fuseseră atinse de viață.

Nu-și dorea să trăiască. Era scârbită de cruzimea cu care un om putea sfârși, trăind și lovindu-se de zidurile timpului, care, fie că sălășluiau în el sau în afara lui, îl capturau într-un destin care de multe ori nu îi aparținea, decapitându-i încet voința, demnitatea, iar în final, credința. Acest lucru îi transforma pe unii în martiri, victime sau vinovați, iar cei care ajungeau vinovați mureau singuri, gemând orbește, dăruindu-i aproape fără teamă sufletul.

Ura trupurile neatînse. Cu cât pe corpul lor lucea mai multă puritate, cu atât sufletul le era mai rănit și mai obosit, lăsând să se îmbibe în trăiri suferințe complexe, regrete și multă vină. Cel mai adesea, viața lovise și murdărise cel mai mult acea idee imaculată, aparentă. Puritatea aceea i se păruse întotdeauna murdară, înmuiată într-o fațadă construită pe prea mult sânge și durere.

La început, își injectase în minte ideea că într-o zi va găsi un suflet complet, neatins, nefăurit de cele pământești. Și-l imaginase ca pe o lagună stropită de roua adevărului, ca pe un loc unde călca numai Dumnezeu, unde ziua, soarele mângâie, iar noaptea, luna ocrotește. Totul, în mintea ei, era ca un tărâm vrăjit de timp, ca puritatea să alunge viața chiar în apa atât de limpede în care să se reflecte cer peste cer și stele peste stele. Își imaginase chiar sufletul ei mucegăit și mâncat de molii, murdărit și rănit, dormind într-un loc ca acela și visând. Ea niciodată nu visa, însă credea că acolo ar putea.

Scormonise în cele mai curate trupuri cu unghiile mâncate de pământ și obrajii îmbibați de lacrimi și mizerie. Căutase chiar și în cele mai întunecate culmi. Se rătăcise în cele mai neînsemnate clipe. Căzuse alergând printre acele ceasului și se lovise de clipe și

secunde. Se trezise lângă un nimic continuu, care persista să urle în ea ca o hienă flămândă. Resemnarea se furișa în spatele dorinței, mușcând din speranța și voința pe care le mai avea.

– Ce simți? se întreba singură, cu teamă și tot ea își răspundea: Ură... și o durere absentă, care mă năucește lejer și îmi inundă sufletul din abundență. Senzații puternice, hilare, mă sechestrează într-o cușcă de metale grele. Otrava îmi mușcă nervoasă din vene. Mă sufoc cu aerul prea tare, prea curat, din care inspir cu teamă și expir cu regret. Mă transform. Îmi cresc copite, iar oasele mi se atrofiază ușor. În coaste îmi cresc buruieni stacojii în timp ce ochii mi se topesc în lacrimi și orbesc. Mă dezintegrez. Visez și fug între străini. Mă baricadez cu lacrimi și suspine. Am căutat până m-am pierdut pe mine, iar acum nu mai știu cine sunt.

Zăbovea de atunci la marginea disperării, zăcând la granița timpului, a vieții și a morții.

Întunericul din sufletul ei năștea prunci bătrâni, uitați și mânjiți de sorți potrivnice și vieți murdare. Primea în mâini suflete de ceară, topite de căldură, sculptate de frig și de vânturi răzlețe.

– Să trăiești înseamnă să mori...

– ... iar viața te mânjește, îi răspundeam eu, conștiința.

Și chiar așa era. Fiecare gură de destin care îi umpluse plămâinii o umilise numai prin simplul fapt că trebuia să respire un aer văzut și atins de imprudența de-a se fi născut din OM: nevoi și fapte capitale, dorințe și simțiri murdare, vorbe și gânduri necurate... strămoși cu sânge infectat și viață moștenită, propoziții neterminate și gânduri trunchiate...

Din nisipul clepsidrei însă nu a mai putut să iasă, abandonându-și suspinele, regretele, dorințele în trupurile muribunzilor feciori. A rămas în același loc în care trăise, simțise și-și dorise un OM, care se transformase într-un nimic al disperării și al uitării. Părăsise singură viața, scuipând pe urmele spre moarte tot ce avusese, rămânând un mormânt de carne vie, de care și timpul, și viața, și moartea se folosesc, surpând speranțe și dorințe. Se închisese ermetic pe aceeași scară comunistă pe care copilărise, crescuse și învățase să simtă. Își amintea foarte clar clipa în care își ațintise pentru prima oară ochii în oglindă și-și privise chipul blând, cu zâmbetul hilar și trist. Avea pe atunci bucle blonde. De

atunci însă, ea, fata care zâmbea și se juca cu propriile reflexii, își întoarse singură capul, fără a se mai putea privi. Propria ei năucire o înspăimânta, iar degradarea sufletească la care ajunsese se citea în chipul ei nehotărât.

Crescuse. Banalul din oraș a speriat-o, clipele au copleșit-o și a ajuns o singuratică notorie, care umbla în umbra celorlalți. O dată se îndrăgostise de umbra unui pom, care evaporându-se de atâta lumină, dispăruse în pământ. Atunci a hotărât că nu trebuie să mai existe. În toată această agitație, în care nimicul o trăgea în zadar, s-a hotărât să-și amintească toate cele ce-au urmat.

Știa că le ura și pe ele, căci nu se putea identifica cu gingășia și puterea lor de-a iubi un trup curat și de-a îmbrățișa săruturi murdare, arzătoare, ce se amestecau cu vorbe mincinoase. De multe ori, se gândise că el e nemuritor, că moartea-i prea îmbâcsită ca să-l cuprindă cu aripile-i reci de cenușă și să-i smulgă chipul blând ca să-l aducă ei într-o agonie lentă și subțire. A întrebat, a plâns și l-a iubit ca pe un zeu al nemuririi, până când pașii i-au căzut, vorbele i-au secăt, iar lacrimile i s-au terminat. Atunci și-a aruncat încă o dată credința, dragostea și speranța în brațele copiilor bătrâni care mureau, lăsându-se pe sine goală și limpede că apa otrăvită, liniștită, de care nimeni nu se atinge.

*****

Ea... Ea a știut întotdeauna că el nu o să vină, până atunci. Dintre toate trupurile moarte, rămăsese singur, atârnat de prima treaptă, chiar sub prima scară, cu primul ochi deschis și cu prima buză spartă. Avea o floare de colț în prima mână și o lacrimă-n a doua. Era acoperit de rădăcini și spini de trandafir. Privea în gol, cu fața întoarsă de durere. Îmbiba tot blocul cu un miros intim de mucegai și frunze moarte. Ochiul îi erau acoperiți de lut roșu și pete de sânge. Părul, lung și îmbâcsit mirosea a alge și scoici purtate de vânturi și de soare. Cât se uitase la el, și tot nu reușise să-i găsească trăsături indiferente care să îl definească ca pe un „el” nostalgic, cu carcter propriu, provizoriu, inhalat de puritatea de a nu fi trăit. Acea înfățișare hilară, fără chip, fără privire, fără amintiri și sentimente definitive și flămânde de iubire, trezea în ea un fior ciudat de nedreptate, absorbită de teamă și durere. Se simțea dezbrăcată, golită și violată de propriul trecut, propriile amintiri

infecțe și pătate de viață, de timp, de durere și de disperare. Se simțea ea, în propria oglindă, clară și înțepătoare ca aerul de munte.

Ea... Ea a știut că e el și l-a urât și l-a iubit în același timp. L-a îngropat în disprețul și în teama propriilor principii moarte și lipsite de sens. L-a blamat, l-a alungat și l-a lovit cu lacrimi și suspine. Dar el nu a plecat. Ea a fugit, ascunzându-se de propria privire, propriile amintiri și gânduri, lăsându-l să zacă zile și nopți, în aceeași beznă grosă. Era acolo ca să moară, iar ea era pecetea care trebuia să-i sigileze moartea. Dar cum putea ea să-i inspire viața și să-i expire moartea, când singură se apropia de granița nimicului etern? Încerca să miște acele ceasului cu disperare, să deschidă ușa timpului trecut și să trăiască. Ar fi vrut să meargă indiferentă, să-l calce în picioare și să-și dea jos blugii ruși și tricoul cu Pink Floyd, să-l strângă între pulpele ei reci, până ce sufletul i-ar fi ieșit, pătat de mizeria de-a fi existat, între foițele subțiri de țigară și buzele ei crăpate. Dar cum putea ea să-l atingă, când însăși viața îl îndepărtase cu brutalitate de sufletul ei plin de otravă? Cum putea ea să grăiască prin moarte, când el nu trăise?

Pentru prima dată se simțea murdară. Simțea în piept toate sentimentele pe care le smulsese din sufletele tuturor, însă nu găsea nici măcar unul care să se potrivească cu ceea ce ar fi trebuit ea să simtă. Până atunci nu se simțise constrânsă de absența timpului, însă în acel moment, secunde care lipseau o sufocau, aruncând-o peste zidurile neputinței. Brusca, ea în fața ei nu mai exista. Se găsea în fața unei contradicții fierbinți, care o tortura cu nechibzuință, dezordonat, în fiecare părticică care o îmbrățișa. Timp... trecut, prezent, se amestecau și se ciocneau, provocând avalanșe de amintiri și sentimente dezordonate, dorințe pierdute, urâte și iubite. Conștientiza tot mai clar că pentru el, acolo era granița cu moartea, pe când ea trecuse granița cu nemurirea. Deși refuza să-l mai privească, simțea în pulsul propriilor vene cum timpul, inexistent pentru ea, devine cel mai mare dușman al lui.

Se înțepa singură între acele ceasului, încercând să prindă destinul lui din urmă și să oprească secunde, să le prindă, să le fumeze și să le sufle peste sufletul lui, înghețând moartea și viața, timpul și nimicul. Trecutul însă o trăgea după el, bruscându-o și relevându-i neputința în fața adevărului. Realitatea o izbea de

zidurile reci ale nonsensului. Se pierdea în ea, înecându-se în valurile remuşcării. Conştiinţa îi revărsa peste ochi suferinţa. Multă suferinţă care pulsa în ea ca sângele în vene. Amintirile dintr-un veşnic prezent se amestecau între gândurile ei firave. Se târa prin mii de chipuri şi suflete, sentimente, remuşcări, amintiri străine, vieţi furate şi moarte. Dar ea prefera să ignore cu nonşalanţă fiecare gând speriat care, pentru un moment, îi manipula întreaga fiinţă, lăsând-o de fiecare dată mai singură decât se simţise vreodată. Toată liniştea atât de clară în care se obişnuise să fie ea, determinată şi conturată de trăsături omeneşti vagi, se transformase într-un urlat permanent al tăcerii care refuza să fie rupt. Se pierdea şi mai mult în timp, lăsând ziduri de durere să se ridice în jurul ei. Avea în faţa ochilor vieţile tuturor, care, fără nicio voinţă, se amestecau cu viaţa, devenind un cancer cu metastaze care încet, încet se îmbiba în fiecare particică ce o alcătuiă, transformând-o pe ea însăşi în boală.

Începea să oscileze, otrăvindu-şi sângele cu gemetele lor, pe care le auzea în reluare, iar şi iar, blocate şi ele în acelaşi cerc vicios al timpului. Simţea aceeaşi scârbă crescândă, de data asta amestecată cu teamă şi durere. Simţea cum se rostogolea în propria negare, ajungând aproape de început, pe care putea să-l vadă, dar nu să-l schimbe.

Începuse să miroasă a moarte. Mirosul acela de nimic în care vezi pierzania. Mirosul acela călduţ care îţi usucă sufletul şi mintea. Încet, încet, sentiment după sentiment, viaţă după viaţă, amintire după amintire se stingea pâlپând o ultimă licărire, un ultim strigăt mut, care-njunghia întunericul mărunţ ce îi cuprindea uşor mintea, inima, plămâni, carnea şi sfârşea cu EA, cu totul, întreagă, neatinsă. Deşi nu îşi dădea seama, devenea din ce în ce mai agitată. Simţea cum în colţul ochilor lacrimile caută să-i inunde obraji ca lava unui vulcan nestins, în timp ce toată demnitatea de sine îngenunchea treptat în faţa umilinţei. Cu toate astea, refuza să plângă, înghiţind în sec şi strângându-şi pumnii cu nervozitate. Avea impresia că lacrimile o apasă din ce în ce mai mult, lipind-o de pereţii reci ai suferinţei.

Ar fi vrut să strige, iar timpul lui să se întoarcă. Vedea cum întreaga sa credinţă, construită pe fundaţia dezamăgirii, a

resemnării și indiferenței, se clătina și o trântea la pământ, acolo unde trupurile descompuse o îmbrățișau cu amintiri, sentimente, destine pierdute și câștigate. Brusc, fiecare suflet care îi intrase în plămâni, i se infiltra prin păr, haine, piele, buze, ochi... Era un întreg inegal de vieți începute și sfârșite. Chipurile tuturor îi lăsau pigmenți pe piele, iar în ochi nu vedea decât sufletul lui trecând de granița cu moartea. Vedea că timpul nu o ascultă, iar destinul îi era potrivit. Nemurirea murdară în care se complăcuse și trăise i se revărsa acum prin față. Și totuși ea trebuia să îl salveze.

Mahmură, beată de irelevanțe constante, cobora scară cu scară, gând cu gând, mai aproape să înțeleagă de ce atunci, de ce el? Pete de sânge, versuri mărunte, cuvinte împrăștiate pe balustradele fade o înconjurau ca un obstacol fizic, psihic, emoțional. Îngeri cu aripi căzute gemeau în lipsă, mărunți și morți, fumați și inhalați cu nonșalanță. Murmura ca odinioară, gânduri furate și cântece nomade, ascuțite și dureroase. Niciodată nu le ascultase versurile transparente și uitate până atunci. Secundele o îmbrânceau cu totul mai aproape, cimentul rece o trezea la realitate. Își simțea singură carnea pătată, sângele infectat și buzele crăpate. Se zbătea între trecut și prezent. Amintirile i se jucau prin față... Și totuși, câte pete de sânge pictaseră fluturi pe pereții crăpați și cât mucegai se năștea între moarte și viață? Nu mai ningeau.

*****

Pauză de conștiință. Apoi continuă:

*****

– Pe jos crescuse iarba, verde și umedă, ușoară și fină. Mirosea a pământ proaspăt de după ploaie. Pârâiașe fragile se nășteau din locul unde pașii ei zdrobeau speranța. Pereții erau căptușiți cu flori albastre, în timp ce versurile ei nășteau picuri de ploaie. Simțea cum călca pe viață.

El dispăruse. Pe prima treaptă, sub prima scară, în locul unde îi zăcea prima palmă deschisă, rămăsese prima floare de colț pe care o zărise vreodată, în locul unde pășise pentru prima oară când intrase între viață și moarte, singură, uitată de iarbă și pământ, pământ și nemurire.

*****

„Ne naștem din pământ”, și-a zis, iar pământul îi curmase trupul. Neliniștită, privea cum el, mai mult mort, răspândește viața, în timp ce sufletul lui gingaș se amesteca cu un destin pe care nu-l putea opri. Faptul că apa curgea însemna că timpul alerga și se îndrepta spre granița cu moartea. Simțea cum sufletul lui se împrăștie timid și trece prin porii ei deschiși. Ea îi trecuse întotdeauna granița cu viața pe toți cei ce se apropiaseră de granița cu moartea, însă acum se vedea fugind ea însăși spre acel loc nehibzuit, unde toți se afundă în neputința de a fi fost oameni. Faptul că se simțea ca o sită prin care el trecea, filtrându-și substanța de conținut și timpul de energie, nu o făcea decât să realizeze cât de puțin timp mai avea. Pentru ce, nici ea nu știa, însă ritmul alert cu care schimbarea se transforma în uitare o înspăimânta. Se simțea ca și cum cineva îi fura secunde, înghițându-le cu nesăț, obligând-o să trăiască, să simtă, să vadă, să audă, să gândească într-un timp prezent. Simțea brusc ura, compasiunea, teama, iubirea, durerea, incertitudinea, fericirea, nepăsarea, resemnarea și nostalgia, în aceeași clipă în care realiza că acea umbră de puritate variată la extrem dispărea în aceeași clipă în care apăruse, delimitându-se de viață. Privea momentul sustrasă din lumea în care trăia. Simțea impulsuri sălbatice, scurte, nebănuite, care o îndemneau să prindă clipa din urmă, să alerge, să-l prindă, să-l surprindă în cel mai josnic mod. Se simțea legată de acea pată de libertate care transformase moartea în viață, deși însăși ea era o bucată din moarte.

Noduri de bucurie și de nedumerire o cuprindeau sistematic. Simțea cum viața o ia la galop, iar timpul o cuprinde cu brațele surde, aruncând-o spre el. Redevenea OM. Se simțea singură o victimă colaterală, care alergă spre moarte, pentru că oamenii mor. Toate acele trăiri atât de nominale începeau să o definească, să o contopească cu un drum hazardic, în care se aruncase fără să clipească sau să își dorească. O voință crâncenă, nebănuită o cuprinsese anestezic, și anume aceea de a trăi și a dormi în acea nebănuită lumină oarbă, ce se îndrepta spre cea mai adâncă cale a vieții: moartea. Brusc, începuse să știe că visează, că iubește, că poate să creadă. Simțea nevoia să se agațe de acea fărâmə de adevăr, care o catapulta către speranță. Întindea mâna

absurdă către el. Trebuia să-l vadă, să-l simtă, să-l audă. Vroia să îl cunoască. Această nebunie irațională de moment o distrugea, dărâmandu-i zidul ermetic al destinului. Viața și moartea o încolțeau, aruncând-o în timp. Toate acele clipe care ar fi trebuit să treacă, i se înghesuiau acum în inimă, făcând-o să trăiască într-o secundă o sută de ani.

Trebuia să treacă granița. Se simțea singură, copleșită. Toate faptele sale o agresau cu răutate, lovind-o din toate părțile. Acum, ea se simțea întinsă pe treptele unui bloc părăsit, așteptând să-și aplece capul în fața unui necunoscut. Își dădea singură blugii ruți și tricoul cu Pink Floyd jos, rămânând dezbrăcată de sine în fața unui adevăr necunoscut.

*****

„M-am trezit azi pe un pervaz. Aș fi sărit pe pajiștea de trupuri moarte, dacă nu aș fi văzut că din flori curg picături de sânge. Liniștea solemnă aproape mă orbea, înjunghiindu-mă cu dorința de a-mi auzi măcar inima cum bate. Mi-am încleștat mâinile pe piept, crezând că voi prinde în palme un impuls fugar, dar n-am simțit decât un gol ce se hiperboliza cu fiecare secundă în care agitația mea se concentra asupra zgomotului inexistenței. Plămânii încercau degeaba să răsuflă abundent și să facă zgomote odioase, căci pieptul îmi paralizase, iar mușchii mi se rigidizaseră. M-am gândit că poate-s moartă și că trebuia să sar, dar când am pășit... Am mers prin aer. Pășeam pe granița dintre viață și moarte. Am ajuns aproape de pământ și m-am prăbușit ca un metal pe fruntea unui fulger. Am așteptat interesată să aud măcar o scoică cum mi se fărâmă sub coatele uscate, dar nimic. Liniștea parcă mai mult mi se afundase în trăiri în timp ce ochii mi se stinseseră, căci nu mai vedeam decât niște fluturi fără aripi ducând agale un sicriu. Așa era și sus, și jos, și în stânga, și în dreapta, și peste tot. M-am ridicat și-am alergat, dar nu loveam nimic. În schimb, alaiul era mereu la o răsuflare distanță de obrazul meu.

În timp ce pașii mei călcau parcă pe bureți și nu făceau măcar un zgomot, fluturii săpau, iar eu parcă intram cu ei în groapă, căci nu mai vedeam nimic. Un vâl de ceață mi se pusese pe față, iar pământul mă trăgea în jos. Mi-am dat seama că de ceva

vreme mă târam. Timpul alerga, iar mormintele se închideau. Trebuia să ajung în criptele din piatră, căci acolo mor cei puri. Linii negre se trasau singure în urma mea, în timp ce alergam. Rămăsesem fără trup. Mă metamorfozam. Suflul meu își croise o rochie de mireasă din speranțe deșarte. Mergeam pe un drum din care nu puteam să mă întorc, căutându-te pe tine. Nu te mai simțeam, nu te mai vedeam, cu toate astea, alergam nebună, agățându-mă de ideea că exiști. Trecusem granița cu moartea.”

*****

– Și s-a oprit, privind nedumerită, și m-am oprit și eu. Bruscuț nu mă mai simțeam, eu, conștiința, ca un Dumnezeu al firii omenești. Eram ca un fel de spectator ce o privea din neant. Criptele se închiseseră, la fel și granițele. Între viață și moarte, șapte îngeri păzeau, pe-o stâncă între ruine, o floare albă de colț, intactă, singură într-un val de dezordine. Până și îngerii păreau cenușii în fața ei, cea care murmură timidă la fiecare pală ușoară de vânt. Era în locul unde fusese prima treaptă, sub prima scară, în primul loc unde pășise ea când renunțase la sentimente pentru nemurire. Și suflet, și trup, el se contopise cu nimicul, transformându-se în viață și atât.

În același timp, și eu și ea ne-am simțit înconjurată de șapte fluturi morți, care i se târau ei printre picioare și care ziceau:

– Tu ai știut mereu că el nu o să vină. Ai trăit într-un fel de lume cu îngeri decăzuți și fluturi morți. Ai renunțat la sentimente pentru nemurire și la nemurire pentru perfecțiunea întruchipată a purității! Fără mormânt, ai rămas la granița dintre bine și rău, dintre cer și pământ, dar pe lumea celor morți. Aici mai poți doar să vizezi că trăiești, că iubești, că simți, că vezi, că ai, că mori, că nu mai simți și nu mai vezi nimic.

Ea însă privea către lumină și asculta cum îngerii se clătinau, vorbind ritmat și dând din aripi.

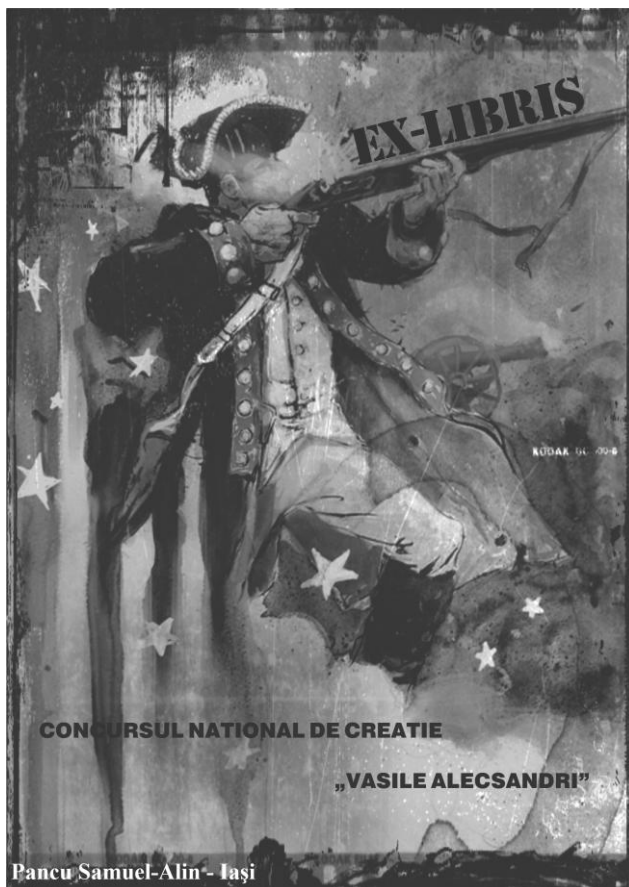
– Adevărul nu moare! se auzi din ecou un înger zicând. Adevărul cel neatins pe care însuși Domnul l-a trimis, dacă nu a trăit, în veci nu o să moară... Pe Adevăr numai Dumnezeu calcă, căci el înseamnă puritate! Adevărul adânc, neștiut, negândit, nebănuț dintre ruine, răutate, ură, moarte, adevărul întreg,

neciopârțit de războaie, sentimente, concepții eșuate, înseamnă Viață. Însă omul nu e pregătit să trăiască...

– Fericiți cei ce au văzut Adevărul! răspundeau îngerii în cor.

*****

„M-am trezit astăzi pe un pervaz. Nu auzeam, nu vorbeam, nu gândeam, nu simțeam și nu vedeam nimic. N-aș fi sărit, dacă aș fi știut că Adevărul nu înseamnă Moarte.”

DUMITRESCU ROXANA – Argeș

„Scriitura are ceva din misterul Siminei. O taină inefabilă încifrată cu iscusință în cele cinci capitole a căror finalitate este să creeze / mențină o atmosferă dilematică și să conducă cititorul spre un mesaj ambiguu. Conflictul interior potențează atmosfera atipică. Dominantă rămâne poetica tainei. Este evidentă ideea: nu ajungem să ne cunoaștem niciodată. Cu atât mai puțin pe ceilalți.”

PETRE ISACHI

„Este un început de drum, prin perseverență se pot depăși unele obstacole, iar pentru afirmare deplină trebuie să existe și vocație. Viitorul va da un răspuns, în acest sens.”

LAURENȚIU STROE

„O construcție progresivă, care își ia timpul necesar, nu se grăbește... până la final, când timpul narațiunii pare să se condenseze brusc, inexplicabil și povestea pare retezată.”

ANCA IFRIM

Ușa cu numărul 10

I.

– Știți cumva cât este ceasul? a întrebat-o domnul de lângă ea, cu o voce ușor răgușită și Simina n-a știut ce să răspundă.

Adevărul era că nu știa cât e ceasul, dar chiar dacă ar fi știut, nu s-ar fi omorât să-i spună ceva acestui domn aparent dubios. Simina nu prea știa niciodată ce să spună, așa că nu i-a răspuns. A preferat să scuture din cap, chiar dacă știa că ceea ce face nu e tocmai un lucru politicos. Probabil domnul avea intenții bune și vroia doar să afle... dacă ceasul minții lui corespunde cu cel real sau poate...

Simina nu a putut să găsească motivul pentru care acesta a întrebat-o cât e ceasul, dar făcând mai multe presupuneri în gând, chiar a început să-i pară rău că nu și-a scos telefonul din buzunar să se uite la oră... dar acum era târziu să mai facă ceva. Dacă ar fi vrut acum să intre în vorbă cu domnul, ar fi fost ciudat și lipsit de sens... și, în plus, i se părea că el o privește acum cu o ură neîntemeiată.

Simina oftă scurt, apoi zâmbi... spunându-și că e o prostie să se gândească la astfel de lucruri. Până la urmă, nu era un lucru așa grav. Încerca să se liniștească, dar tentativa ei de a se calma era zadarnică. Aglomerația din autobuz îi dădea palpații și acum i se părea că toți călătorii o privesc într-un fel ciudat, o condamnă.

Detesta aglomerația, dar nu destul de mult încât să nu mai meargă cu autobuzul. Sigur, erau multe zile ca asta, când se simțea ca un pește foarte mic într-o conservă... obligat să stea lipit de alți pești ca el, însă nu erau mereu astfel de zile. Siminei nu îi prea plăcea să stea în preajma oamenilor, dar își dădea seama că totuși apropierea, care era uneori de nesuportat, era și necesară. Dacă nu ar fi privit oamenii de aproape, nu ar fi putut să îi analizeze, nu ar fi putut să-și imagineze cum sunt ei în afara autobuzului.

Petrecea în fiecare zi în jur de 20-30 de minute așteptând autobuzul sau călătorind... și analizând diferite tipuri umane. Deseori se surprindea pe sine spunându-și: „băiatul trebuie să fie unul din aceia” sau „ea probabil e genul acela”. Știa că multe din ideile pe care și le face nu sunt adevărate, dar nu renunța la ele. Erau ideile ei. Ideile nu erau corecte, dar nici incorecte cu totul.

Simina zâmbi, dându-și seama că începuse să bată cu gheata ritmul melodiei antrenante de la radio, fără să vrea. Era o melodie veche, pe care o mai auzise, cel mai probabil, în urmă cu cinci sau șase ani. Nu-i venea să creadă că mai dau încă la radio astfel de piese muzicale.

II.

În câteva minute dintr-un timp necunoscut pentru Simina, autobuzul a ajuns la capăt de linie și ea a trebuit să coboare. De cum a ajuns cu picioarele pe asfalt, s-a grăbit să facă vreo doi-trei pași, apoi s-a oprit în scurt timp... a tras în plămâni aerul rece cu miros de tutun și a mai făcut câțiva pași. După, s-a oprit iar... și și-a repetat acel „trebuie”, cel pe care și-l spusese de asemenea și înainte să urce în autobuz.

Și-a repetat acel trebuie, dar de data asta nu i se mai părea la fel de puternic. Mai mult, i se părea un „trebuie” străin, rostit de vocea minții ei, fără acordul întregii ei ființe. Acum vocea minții ei i se părea vocea altcuiva și nu se mai simțea datoră să o asculte.

Își spuse că nu trebuia deloc să meargă să îl vadă pe tatăl ei, fiindcă, până la urmă, era decizia ei... și dacă nu simțea că vrea să îl vadă, putea să nu îl vadă. Ea considera că are mai multe motive să nu meargă decât să meargă. Bătrânul i-a făcut viața imposibilă cât timp a stat cu el și Simina chiar s-a bucurat când părinții ei au divorțat și n-a mai fost obligată să-i audă în fiecare zi țipetele.

A încercat de multe ori să îl ierte, dar n-a putut. S-a gândit că Dumnezeu ar vrea ca ea să ierte, pentru că, până la urmă... era tatăl ei și chiar dacă el nu a găsit cel mai bun mod sau mă rog... chiar dacă el nu a găsit un mod prin care să își exprime iubirea, asta nu însemna că ea nu a existat. Simina se întreba adesea de ce nu putuse să-l ierte. I se părea absurd. Simina se considera pe sine destul de ipocrită pentru că ar fi condamnat pe oricine altcineva n-ar fi putut să își ierte un părinte, dar în cazul ei era vorba despre „altceva”.

Ipocrită...

Simina s-a pus din nou în mișcare, de cum a început să simtă frigul. De data asta, a luat-o în direcția opusă. A mers fără destinație un timp, apoi s-a hotărât să se ducă la un restaurant sau ceva, pentru că îi era chiar foame. Știa un PUB în apropiere, unde primeai ciocolată caldă aproape gratis, fiindcă... nu era chiar ciocolată caldă. Era un amestec de praf de cacao, apă și mult zahăr. Nu își luase prea mulți bani la ea, totuși își permitea să cumpere o ciocolată caldă și o gogoasă.

III.

La intrarea în PUB stătea un client care servise mai multe pahare din ceea ce numea el „tărie”. Își aranja căciula pe cap și fluiera. Când a văzut-o intrând pe Simina, clientul i-a dat un „Bună ziua!” și a mai adăugat apoi ceva porcos. Ea s-a întrebat dacă „se merită” să se ia de el, știind foarte bine că verbul „a merita” nu e reflexiv și știind că astfel nu ar fi rezolvat nimic.

Până la urmă, l-a ignorat, alegându-și o masă la care să se așeze, într-un loc mai retras. Masa era chiar într-un colț al PUB-ului, lângă șemineu... și de acolo putea observa foarte bine ce se petrecea în jurul ei, fără a fi însă observată. Alegerea mesei

perfecte o mai înveseli puțin și aproape că o făcu să uite cuvintele porcoase.

Când veni cineva să-i ia comanda, ceru doar o ciocolată caldă, renunțând în mod intenționat la gogoasă. Îi mai trecuse pofta de mâncare de când intrase în local. Căldura o moleșise. Ar fi luat-o chiar somnul, dacă nu i-ar fi venit repede comanda și dacă cel care i-a adus-o nu ar fi fost chiar un vechi prieten de-al ei... de fapt, un fost coleg de clasă, de care fusese cândva îndrăgostită. Ștefan se așeză la masa ei, înainte ca ea să apuce să-i spună să ia loc, și se grăbi să o salute.

– Hei! Cum mai ești? a întrebat-o acesta, ridicându-și ușor colțurile buzelor, ca într-un zâmbet. Părea ușor plictisit, dar felul în care își ridica ușor vocea arăta că într-adevăr era interesat de starea fostei colege, actuale prietene.

– Salut! Nu știam că lucrezi aici.

– Ei bine, mă descurc și eu cum pot. Lucrez o lună aici... o lună acolo. Nu e tocmai o slujbă ideală, dar mă mulțumesc cu asta deocamdată. Dar, în fine... spune-mi mai bine despre tine. Nu te-am mai văzut de mult, adăugă el, astfel încât să i se simtă regretul în tonul vocii. Nu arăți prea bine...

– Păi asta... probabil... din cauză că nu mă simt prea bine.

Simina făcu o scurtă pauză. Dar nu e nimic grav...

– Aham. Îmi pare rău, știi... am auzit de tatăl tău.

– Da... mie nu îmi pare chiar așa de rău.

– Ce vrei să spui? Nu ai revenit în oraș pentru tatăl tău?

Ștefan s-a mirat, gândindu-se în același timp că Simina ar fi putut veni în oraș să îl vadă pe el. Lucrul ăsta îl făcea să se simtă incomod, chiar dacă ea abia îi spusese că nu știa că lucrează la PUB.

– Păi, pentru asta venisem, adică... inițial, am vrut să mă urc în autobuz și să merg la spital, eventual să îi cumpăr ceva ca să-i demonstrez că nu îi mai port pică și așa mai departe. Prima parte mi-a ieșit bine, cred... adică partea cu urcatul în autobuz. Problema e că acum nu mai știu...

Simina a făcut o altă pauză, uitându-se atent la Ștefan să-i vadă expresia feței. Vroia să vadă dacă el o condamnă sau îi

cunoaște această confuzie ca fiindu-i caracteristică. Fața lui nu spunea însă nimic. Ștefan evita chiar să o privească.

– Stai liniștită, o să îți dai tu seama până la urmă.

– Poate... a adăugat și apoi a oftat scurt.

Simina își dădea seama că, de fapt, îi era frică să aleagă. Se temea să plece, se temea și să rămână. Nu vroia să afle că e o persoană groaznică, ce nu vrea să-și vadă tatăl, dar nici nu vroia să renunțe la principiile ei din cauza acestui accident nefericit. Ce ar fi trebuit să aleagă? Dacă ar fi existat o decizie corectă, care ar fi fost ea? Simina nu a putut găsi răspunsul la aceste întrebări.

– Îmi dau seama că nu ți-e indiferent. Te știi destul de bine, încât să zic asta.

– Și dacă îmi e indiferent? Dacă îmi e chiar indiferent? L-a contrazis ea, păstrându-și însă calmul.

– Tu știi mai bine, până la urmă ...

– Tocmai asta e, că aș vrea foarte mult să știi.

– Știi deja. Ai știut ce vrei să faci de cum te-ai urcat în autobuz.

– Aici greșești. Am știut când m-am urcat în autobuz că vreau să mă urc în autobuz și când am coborât am știut că vreau să cobor și așa mai departe... dar n-am știut de ce vreau să fac lucrurile astea.

Ștefan, după ce a ascultat-o, a ridicat din umeri în semn că nu înțelege ce vrea ea să zică cu asta, apoi și-a aprins o țigară și a tras din ea cu poftă.

– Tu ce ai face în locul meu? l-a întrebat Simina.

– Eu chiar nu sunt în locul tău, înțelegi? Nu pot să îți dau răspunsul. Dacă ți l-aș da, nu m-aș mai putea considera amicul tău, roști afectat, apoi se uită la ceas și își stinse țigara în scrumieră. Îmi pare rău... acum chiar trebuie să plec. Nu mă plătesc să stau de vorbă cu prietenii, oricât de indeciși ar fi aceștia.

– Nu... mie îmi pare rău că te-am reținut.

– Oricum, termin programul la 5. Dacă mai ești în oraș, putem să stăm de vorbă... în altă parte. Acum bea-ți ciocolata caldă și liniștește-te. Chiar nu arăți bine deloc.

IV.

Simina nu mai fusese de mult într-un spital. Adevărul era că, deși admira medicii, manifesta un fel de aversiune față de locurile triste în care aceștia își tratau pacienții suferinzi. Fata a întrebat o asistentă unde e salonul 10, iar aceasta a fost destul de drăguță încât să-i spună pe unde să o ia, folosind pe lângă cuvinte mai multe gesturi cu mâinile.

Simina a străbătut holurile spitalului cu o oarecare teamă, uitându-se cu mirare și părere de rău la pereții murdari. A reușit până la urmă să ajungă în fața ușii albe cu numărul 10, după ce a rătăcit timp de câteva minute bune pe holurile unui etaj greșit. Înainte să intre, a tras aer în piept și și-a făcut curaj. Și-a imaginat că la vederea bătrânului o să fie cuprinsă de tot felul de sentimente intense, pe care n-o să le poată stăpâni.

A deschis ușa și imediat a observat patru paturi: două în dreapta și două în stânga, la o distanță nu prea mare unele de altele. Toate erau ocupate. În patul ce se afla cel mai aproape de intrare, dormea un moșuleț durduluiu. Lângă el stătea pe scaun o copilă blondă, ce decojea meticolos o portocală și punea bucățile din coajă într-o pungă roșie. Când a văzut-o pe Simina, aceasta s-a ridicat, s-a dus să-i strângă mâna și să îi spună că se numea Diana. Mâinile îi erau lipicioase și miroseau a portocală.

– Te-am așteptat... a rostit Diana cu o ușoară durere în voce.

Simina a fost luată prin surprindere de aceste cuvinte. În primul rând, nu înțelegea cum putea să o aștepte o persoană pe care nu o mai văzuse niciodată și apoi nu înțelegea cum o altă persoană putea ști de venirea ei, când nici chiar ea nu știuse bine.

– Vrei să ieșim un moment din salon, să vorbim? A început să șușotească fata. De-abia l-a luat somnul și nu vreau să îl trezesc.

Simina nu vroia neapărat să vorbească cu copila blondă, ci să iasă cât mai repede din încăperea... pentru că începuse să aibă acea senzație pe care o ai când te învârti în cerc mai mult timp, apoi te oprești și îți pare că pereții camerei se rotesc în jurul tău. N-a mai apucat să răspundă nimic, că Diana a și ieșit. Simina a urmat-o.

– Deci... cum s-a întâmplat asta? a întrebat în cele din urmă Simina, prefăcându-se interesată de starea de sănătate a bătrânului, negăsind un subiect mai bun de discuție. Nu avea într-adevăr chef să discute, dar nici nu putea să stea pur și simplu și să se uite pe pereți. Adică putea, dar s-ar fi simțit ciudat. Trebuia să zică ceva.

– S-a întâmplat din senin. Eu și mama eram în bucătărie, pregătind prăjitura cu cremă de vanilie care îi place tatei atât de mult, când l-am auzit vorbind ciudat... el stătea în fotoliu și citea ceva... o carte. M-am dus repede la el...

– Stai... Ce fel de carte citea?

– O carte veche...

– Despre ce?... Adică, despre ce e vorba în carte? Continuă să întrebe Simina, gândindu-se că detaliul ăsta era important. S-a gândit chiar că era posibil ca acea carte să fi declanșat atacul cerebral, cu toate că tatăl ei nu era atât de sensibil încât să fie impresionat de literatură. De fapt, era oricum, dar nu sensibil. Simina nu-și amintea să-l fi văzut plângând decât o singură dată în viață... și atunci lacrimile lui nu fuseseră „sincere”.

– Nu știi exact despre ce e vorba... doar am răsfoit-o. Cred că e o carte de religie. Se numește „Timpul”, de Adam nu-știu-cum.

– Mai citise cartea?

– Hmm... nu cred. Tata nu obișnuia să citească. Oricum, nu-mi amintesc să-l fi văzut citind-o. Nici cartea nu am mai văzut-o înainte... probabil o împrumutase de la cineva. Crezi că are vreo legătură cu...?

– Nu știi. Aș vrea să văd cartea, ca să îmi pot da seama.

– E doar o colecție de pagini vechi... multe dintre ele sunt chiar goale. Adaugă Diana, în apărarea cărții, care i se părea inofensivă.

– Dar aș putea să văd cartea, nu?

– Bănuiesc că da, adică... nu o am cu mine acum, dar dacă vrei neapărat să o vezi, îți pot da adresa apartamentului în care locuiesc și i-o poți cere mamei.

– Aș vrea mult să îmi scrii adresa.

– Imediat... rosti copila și scoase din poșetă un carnetel alb. Scrise cu pixul roșu două rânduri pe o foaie și apoi o rupse. Simina

a luat biletul, l-a împăturit și i-a mulțumit Dianei pentru amabilitate.

Ea nu și-a putut explica cum o ființă atât de blândă poate fi fiica unui om atât de agresiv. Poate, totuși... bătrânul se purtase frumos cu Diana și ea nu apucase să îi cunoască acea parte. Da, Simina realizează că bătrânul se purtase mai bine cu sora ei vitregă decât cu ea și deodată simți în interior un gol imens. Era golul pe care n-a putut niciodată să îl umple.

V.

Ajunsă la apartament, Simina a bătut de două ori în ușă. Nu a auzit nicio mișcare dincolo de lemnul masiv. Abia după ce a mai bătut de încă două ori a auzit pe cineva apropiindu-se. O femeie în vârstă, cu o voce neobișnuit de groasă și aspră.

– Ce vrei? a întrebat direct bătrâna.

– Fiica dumneavoastră m-a trimis... în legătură cu cartea... se încurcă Simina.

– Nu am nicio fiică.

– Vă rog... puteți să îmi deschideți o clipă?

Simina nu a mai primit niciun răspuns la întrebarea ei. S-a făcut liniște. După un timp, a auzit-o pe bătrână îndepărtându-se de ușă. Și-a dat seama că nu o să rezolve nimic și s-a grăbit să ajungă înapoi la spital. Aproape că a alergat până acolo.

A intrat în salon și a regăsit-o pe Diana decojind o portocală și punând bucățile din coajă într-o pungă roșie. Copila blondă s-a ridicat, i-a strâns mâna și s-a prezentat.

– Te-am așteptat...

Simina a început să aibă acea senzație pe care o ai când te învârti în cerc mai mult timp, apoi te oprești și îți pare că pereții camerei se rotesc în jurul tău. A ieșit din salon și a rătăcit un timp pe holuri. A întrebat o asistentă pe unde să o ia ca să iasă din spital, iar aceasta a fost destul de drăguță încât să-i spună unde e salonul 10, folosind pe lângă cuvinte mai multe gesturi cu mâinile. Simina a început să meargă cu spatele. În curând, nu și-a mai putut simți picioarele.

FARCAȘIU ROXANA FLORENTINA – Arad

„Rigoare, concentrare, sugestivitate, incipit atipic, intrigă «ex-abrupto», deznodământ deschis ce se confundă cu punctul culminant, tensiune epică gradată ascendent, armonie compozițională, simbolistică dinamică, într-un cuvânt, veți descoperi o scriitură care are exact lungimea care trebuie. În mod cert, autorul are vocație de prozator, cu predilecție, proză ieșită din constelația Mircea Eliade.”

PETRE ISACHI

„Un demers destul de frumos de sondare a inconștientului, dar metafora jocului de cărți nu este una destul de originală. Discursul se aseamănă celui al lui Mircea Cărtărescu.”

ELENA PÂRLOG

„Se construiește o oarecare tensiune și curiozitate pentru cititor pe parcurs, iar finalul este brusc, dezamăgitor și nu te lasă să înțelegi care a fost scopul.”

ANCA IFRIM

Miza

– Joci?

O cărare îngustă îndrepta pașii lui Tudor înspre niște scaune murdare de atâta vorbărie goală, unse cu praf de mizilicuri. Pe acele scaune era ceva foarte interesant: un borcan.

O pereche de ochi stătea și se holba cu nesaț la săracul Tudorel. Ochii i se păreau sticloși, parcă o reflectare într-o apă tulbure. Deși vroia să pară un dur, era speriat până în cele mai adânci cotloane ale ființei lui. Totuși, mirosul riscului din încăperea prezenta un anume interes care nu contenea să iasă la iveală, să-i facă inima grea și să nu mai poată pleca.

Încă putea să se întoarcă de pe coridorul asemenea unui corset strâns bine pe piept, încă putea...

– Ei, ce zici? sună o voce mieroasă din spatele lui.

– Ce să zic? ezitând să dea răspunsul, poate cumva cumva s-o decide.

– Joci sau nu? Ești bărbat? Îți asumi riscul?

– Nu-i în stare... Lasă-l, Dorele,-n pace. Nu vezi că-i un biet copilandru? Dă-i pace, ce te-o apucat? îl întrerupe o voce domoală.

Lui Tudor parcă i se tăiase limba, nu putea nici să-nghită saliva de sub propriu-i mușchi din gură. Îi era așa silă de atmosfera grotescă ce plutea în aer. Vroia să scape, vroia să riște, vroia să le poată avea pe amândouă. Dar ochii de vânător atent erau pironiți pe el... așteptau totuși un răspuns.

– Hmmm... interesantă sugestie. Care e miza?

– Joci, băiete, sau nu?

– Apăi, vreau să știu care e miza mai întâi.

– Deci nu ești un bărbat?

Tensiunea din mușchii întregului corp sporea. Îl enerva teribil remarca răutăciosului ispititor. Până la urmă, ăsta e visul oricărui adolescent, să treacă la maturitate, să fie bărbat. Dar așa? De ce? Ce are a face bărbăția cu un joc?

– Sunt!

– Atunci, care-i problema?

– Vreau să știu pentru ce anume jucăm.

– O vei afla, nu-ți face griji. O vei afla.

Și bărbatul vajnic îi întoarse spatele și se îndepărtă cu pași repezi către o locație necunoscută băiețandrului.

– Stai puțin! Unde pleci?

Nu se auzea decât tăcerea asurzitoare, care apăsa cu o forță căreia abia îi putea face față. Se simțea neputincios în fața unor licurici, doi pe fiecare scaun, care nu-l slăbeau din vedere. Își auzea inima bătându-i în piept cu putere, mai tare, mai tare și mai tare...

Trooooooscccc!! Poooccc! Privi ca o căprioară speriată în spate, de unde se auzeau zgomote indescifrabile urechii lui moleșite de frică, oboseală și încordare. Era ciudat. Nu mai auzise așa ceva în viața lui. „Oare a căzut ceva? Sau a alunecat pe podeaua asta nespălată de 10 ani? Sau oare ce s-a întâmplat?” Gândurile lui erau un veșnic izvor curgător, care niciodată nu seca. Mereu și mereu în funcțiune, niciodată n-avea nevoie de reparații, ca să nu mai pomenim de înlocuit vreo piesă. Simțurile îi erau alerte, ochii stresăți, vizibil în privire, în gesturi, în toată ființa lui.

În depărtare, îl zărește pe preafrumosul bărbat care îl îmbia cu atâta vlagă, mergând cu pași repezi, apăsați, cu o direcție hotărâtă, înspre stația Tudor. Cum trenul nu mai avea mult și ajungea în stație, Tudor se topea în interior ca un cub de gheață expus la deșertul fierbinte, fără ochelari de soare, fără vreo haină, ce să mai comentăm de culoare, la deșertul Saharei, un loc fără nimic decât moarte. Trenul ajunge la stație, privindu-l aspru pe bietul copilandru și spunând:

– Na... Acu'! Alegeți miza! și îi întinse trei bucățele de hârtie, unsuroase și acelea la fel ca întregul loc îmbibat într-un soi de mucegai teribil.

Băiatul îl privi fix, scrutător, de parcă ar fi fost un doctor care controla un pacient cu raze infraroșii. Se întreba ce pune la cale, ce vrea tipul ăsta după care mor toate fetele.

– Miza, zici?

– Da. Nu asta tot miorlăiai?

– Păi, da...

– Alege atunci! Alege odată! îi repetă, nelăsându-i vreo șansă de o posibilă evadare.

Tudor se simțea încolțit. Erau niște bucățele de hârtie care poate că la început fuseseră albe, dar acum erau asemănătoare cafelei cu lapte, plus lumina slabă, care iarăși îi mai închidea tonul. Nu părea prea bine. Ce să aleagă? Nu vedea ce scrie, nu știa ce conțin bilețelele și era conștient că nu era lozul câștigător la loterie. Acum e acum.

– Păi... mormăi cu juma' de gură, da' nu știu ce scrie pe biletele astea. Tu îmi ară...

– Alegi odată? și-l privi tăios, de parcă ar fi fost dușmanul public nr.1. Se vedea că își pierduse răbdarea.

Nemaiavând ce să murmure, înghiți în sec, îl mai privi o dată pe bărbat și alese hârtiuța a treia. Poate o avea noroc. Dar când să și-o însușească să vadă ce scrie, domnul plin de mușchi (o fi mâncat numa spanac toată viața, ca Popey Marinarul), retrase toate trei biletele brusc și, cu o împinsătură trecu de copilandru, îndreptându-se spre masă. Uimit, nu mai știa nici cum să reacționeze, cum să se poarte: „Poftim? Cum adică? Ce s-a

întâmpat? Ar fi bine să fie un vis, unul urât, care să se termine repede...” dar clocotul de gânduri îi fu rupt de o voce puternică:

– Hai! Ce faci? Nu vii odată? Hai să jucăm! Ce mai aștepți? Anu’? Tocmai a trecut anu’ nou, deci hai odată!!

Băiatul nu putea fi decât mirat peste măsură de atitudinea persiflantă din glasul ispititorului său. Înceerca să rămână calm, să recapete controlul asupra situației, dar basul care bătea încontinuu din pieptul lui făcea imposibil lucrul acesta.

– Acuma... acuma!

– No, hai atunci.

Merge pe coridorul care se lărgeste tot mai tare cu fiecare pas, cu fiecare mișcare. Speriat până în măduva oaselor, încearcă să pară stăpân peste o moșie pe care nu o deține, pe care nu ar fi în stare să o îngrijească. „Cum poate o casă, la pașii unui om, să-și modifice structura arhitecturală? E de gumă? Ce se întâmplă? Cum poate?” Nu știa dacă să meargă înainte, să se întoarcă, în ciuda faptului că cele două membre inferioare îl purtau spre atmosfera care se îngreuna din ce în ce mai tare. Tremura tot și era vizibil, chiar dacă dorea să ascundă lucrul acesta și se străduia puternic. Ajuns la capătul coridorului, începuse să zărească fețe cunoscute, persoane faimoase, oameni plini de bani, cu o reputație extraordinară. Se uita lung, privea încercând să dea un răspuns tuturor întrebărilor sale.

– Așează-te! Ce stai? Aștepți ziua de mâine? Vine și fără s-o aștepți, nu-ți fă probleme...

Elevul privi studios vocea care răsuna de pe un scaun cu pete de orice numai de vreun detergent nu. Numără, căută cu ochii un loc liber. Și avea un loc pe al treisprezecelea scaun. Cu privirea fixată parcă de nebunie curată, suspectând orice mișcare, se așează domol pe tronul care nu mai văzuse la față apă de mult timp. Nu mai știa ce să zică. „Interesant loc și ce oameni! Ce caută aici, într-un asemenea loc, de-a dreptul jegos?”

– Ai ajuns, în sfârșit! Uite-ți cărțile... le azvârli cât colo, aproape să nu ajungă băietanul la ele.

Se uită tremurând, cu o tensiune interioară ce depășea orice nivel de stres.

– Bine, bine... Dar încă nu mi-ai spus care e miza.

CONCURSUL NATIONAL DE CREATIE "VASILE ALECSANDRI"

Călian Iuliana Elena - Bacău

- Tu ai ales-o și vei afla la sfârșit ce ai ales.
- Și dacă vreau să știu acum?

Bărbatul, care era în stare să doboare 10 ca Tudor, se încruntă, își încleștă falca și țipă cu gesturi însă sigure pe el:

– Joci?

– Dacă știu care e miza...

– Joci sau nu?

– Ți-am spus deja că...

– Joci?

Neavând de ales, nemaiputând a se întoarce, trebuia acum să joace-n horă.

– Joc!

– Așa... bun atunci, relaxându-și toți mușchii feței, ia-ți cărțile și dă tot ce ai tu mai bun.

Se uita îndelung, devenise deja aproape un tic nervos, dar ceva îl strângea puternic de burtă. Se simțea de parcă era un gheizer sub presiune, care imediat răbufnește. Venele îi erau întinse la maximum, sângele era pompat de inimă cu o viteză ce o depășea de câteva ori pe cea a luminii. Obedient, își luase partea de cărți și se uită să vadă ce cărți îi dă viața ca să joace cu ele. Hmmm... Erau cele mai bune cărți!!! Incredibil. Și el, care își făcea probleme... „Oricare ar fi miza, va fi foarte simplu. Nu voi pierde.” Își recăpătă încrederea, care acum semăna mai mult a îngâmfare. Totuși, încă privirea îi era dată cu fixativ asupra tuturor membrilor mesei de cărți.

Jocul începe, cărțile se pun pe masă, fiecare, pe rând, etalându-și talentele. Era așa, un anume schepsis, pe care i se părea că nu-l prinde, dar îngrijorările îi erau instantaneu alungate când îi picau ochii pe cele mai bune cărți și care mai erau la el în mână și foarte la îndemână. Totul mergea bine, nimeni nu scotea un sunet, nu cumva să o deranjeze pe surata lor tăcerea, care îi făcea câștigători. Toți aveau un anume lucru, o anume aură incomprehensibilă. Era liniște totală. Eventual se mai auzea din când în când foșnetul cărților de frunze de toamnă, care cădeau pe masa de joc fără a cârți sau a scânci.

Toți oamenii aceia considerați mai mult ca respectabili nu schițau un zâmbet, o grimasă, parcă erau roboți controlați de altă mână și alte picioare. Tudor se simțea ca pe scena unui teatru pe care se derulează ceva. Ce? Încă nu se știa. Miza... Totul depindea

de miză. Dar, hei, cu siguranță va câștiga, doar are cele mai bune cărți.

Mai avea câte o carte în mână fiecare jucător. Se uitau stupid unii la alții, lui Tudor i se părea la un moment dat că râdeau în sinea lor, dar după aceea, se gândea că e impresia lui.

– Ultima carte, oameni...

Tudor avea deja o încredințare păgână că nu are cum să piardă. Nu are cum, cu atâtea avantaje. Pur și simplu nu se poate.

Toți jucătorii arătară cărțile, iar singurul care se părea că a pierdut era Tudor. Stupefiat de-a dreptul, îl ia din senin o transpirație bolnăvicioasă și un tremurat patologic. Acum se gândea la miză, oare ce era?

– Ai pierdut.

Tudor îngână fără să se audă, mai mult pentru el, un neînsemnat mda.

– Poftim! îi zice bărbatul puternic, întinzându-i biletul unsuros, nenorocitul ăla de bilet, care îi făcuse atâtea clipe amare.

Acum Tudor era speriat. Gheizerul din suflet nu mai rezista mult sub capac etanș. Cu mișcări lente, luă hârtia de culoare mai mult maro decât crem și trase o privire plină de neîncredere către întreaga asociație a jucătorilor cu care petrecuse ceva vreme. Schimbându-și privirea, când la hârtiuță, când la membrii partidei de cărți, o deschise. Era mototolită bine și împachetată ca un cadou de Crăciun. Avea chiar desenată o fundă din ceva uleios, deși probabil era doar o coincidență. Se uită lung la ce scria cu litere de-abia inteligibile. Citi o dată, citi de două ori și răsciti de sute de ori, într-o frenezie fără oprire. Se uită apoi la bărbatul vânjos care îl invitase la joc și i se adresă:

– Ce înseamnă asta? voi a părea indignat, dar nu reușea să mai joace teatru cât de puțin.

Omul râse în hohote și, printre lacrimi satirice, îi răspunse:

– Ceea ce ai ales.

– N-aș fi mizat pe așa ceva.

– Dar tocmai ai făcut-o, veni replica tăioasă.

– N-am știut ce scria și...

– Erai conștient de riscuri. Ai jucat și ai pierdut, și acum vreau premiul.

– Dar aveam cele mai bune cărți. Cum a fost posibil să pierd? Totul mergea bine și... la ultima carte, s-a schimbat totul. Ați măsluit ceva... sigur... cum altfel să fie posibil așa ceva?

– Simplu. Degeaba ai avut cele mai bune dotări, dacă n-ai știut să le folosești. Ai avut tot ce era mai bun, dar nu ai utilizat cum trebuia, argumentă bărbatul.

Perplex, nemaîștiind nimic, se aruncă într-o disperare morbidă. Nu putea crede în posibilitatea aceasta. Nu... Cum? Nu era posibil. O, nu...

– Ești pregătit să returnezi miza? zâmbea atotștiutor și ironic.

Era doborât, depășit total de situație. Nu putea concepe încă faptul că pierduse. Dar era adevărat. Jucase-n horă și pierduse.

– E cam mare miza... Nu vrei altceva? Bani sau altceva?

Urmă un răspuns, sec, fără urmă de-ndoială.

– Nu.

– Dar...

– Dar ce?

Dezamăgit, Tudor era total înfrânt, pe deplin la pământ, chiar dacă la propriu nu sărutase încă podeaua. Alesese să joace, își asumase riscul de a pierde, chiar dacă nu credea în posibilitatea acestei ipoteze.

– Îți voi da miza.

Cuvântul rămâne în picioare și frumosul bărbat își primește răsplata. Dar Tudor rămâne mort, inert chiar și în privire, nemaiputând face absolut nimic.

GONȚEA IOANA TEODORA – Brașov

„Războiul, ca suprapersonaj, îi permite autorului să dezvolte și să interfereze intrigi paralele, scheme compoziționale în trepte, să combine focalizarea externă cu cea internă fixă și cu cea internă variabilă, să ofere cititorului o tramă cu mesaj clar, accesibil. Soarta, destinul, hazardul potențează misterul existențial. Maria și Daniel suntem, într-un fel, fiecare dintre noi.”

PETRE ISACHI

„Concurentul stăpânește foarte bine tehnica narativă, știind să construiască și să gradeze tensiunea narativă. Doar că perspectiva nu este una originală, ci pare... consumistă.”

ELENA PÂRLOG

„Narațiunea este construită curat, într-un mod clasic, dar povestea este previzibilă, iar stilistica nu este extraordinară sau originală.”

ANCA IFRIM

O întâmplare în noapte

„Nu putem citi zarurile destinului.”

Vasile Ghica

Am deschis ochii amorțită. Mă dureau toate oasele. M-am descoperit de plapuma groasă și mi-am pus picioarele goale pe parchetul rece. Am pășit în vârfuri pe podeaua tăcută și m-am uitat pe fereastră. Se lăsa o ceață grea. Mi-am fricționat mâinile, îmi era frig. Noaptea erau așa de reci, și zilele așa de posomorâte. Nu-mi plăcea Londra. M-am făcut ghem lângă caloriferul cald. Mi-am prins picioarele cu mâinile și mi-am sprijinit capul pe genunchi. Am închis ochii și m-am încruntat. Am avut din nou același vis. Aș vrea să nu-mi pot aminti unele lucruri, dar dacă le ștergeam, mai puteam ști cine sunt și de unde veneam? Zilnic îmi puneam aceleași întrebări, dar nu exista nimeni care să-mi răspundă. Liniștea era apăsătoare. Doar gândurile zvâcneau ca un fluviu fierbinte, gata să iasă din cap. Mi-am îngropat gândurile adânc în minte. Făceam asta în fiecare dimineață. Noaptea trăiam imagini pe care nu le înțelegeam și care parcă nu-mi aparțineau. Câteodată,

mă întreb dacă nu face parte totul dintr-o viață anterioară, și nu din trecutul meu zbuciumat. Cert e că începea o nouă zi și trebuia să plec la serviciu.

Am ieșit din bloc și mi-am așezat fularul ca frigul să nu pătrundă în haină. Respirația mea scotea mici aburi. Mi-am băgat mâinile înmănușate în haină și am cotit la stânga. Am traversat strada aglomerată de cei care se îndreptau spre locurile de muncă. Am intrat într-o cafenea decisă să iau micul dejun. La intrare m-am ciocnit accidental de un bărbat cu pălărie.

– Mă scuzați!

– Nu face nimic, a răspuns și a zâmbit. Apoi a plecat.

Numele meu e Marie și sunt franțuzoaică.

***

Soarele se ridica mândru pe cer. M-au trezit mângâierile lui luminoase pe fața mea. Se anunța o zi frumoasă la fel ca celelalte din an. M-am îmbrăcat rapid și am coborât scările vechi de lemn spre micuța bucătărie din dreapta. Nany era acolo și miroasea a ouă prăjite în toată încăperea.

– Bună dimineața!

S-a întors de la aragaz cu o tigaie în mână, punând ouăle într-o farfurie.

– Bună să-ți fie și ție! Cum ai dormit?

Îmi zâmbea sincer și de sub ramele groase ale ochelarilor mă priveau niște ochi blânzi, la fel de veseli ca în tinerețe. Numai peste ei timpul nu-și pusese amprenta, în rest, părul îi încărunțise și-l purta la fel ca odinoară – prins în coc, și fața îi căpătase mici linii săpate de vreme în chipul binevoitor. Era așa o pace așternută peste toată ființa aceasta, de parcă prinsese rădăcini aici și zbuciumările lumii nu o mai surprindeau și nici nu o mai supărau.

– Bine, i-am răspuns eu la întrebare, deși pe frunte îmi apăruse o cută.

– Ai visat din nou? m-a întrebat cu privirea în altă parte.

O imagine vagă mi-a apărut în minte. O mai văzusem de atâtea ori, încât știam ce înseamnă.

– Nu-ți face griji, Nany! și am început să mănânc, ca să evit să răspund întrebărilor ei.

M-am ridicat de la masă și m-am îndreptat spre curte. Erau atâtea de făcut și nu știam de unde să încep. Mă numesc Daniel și locuiesc în Carolina.

***

Am auzit cum armele se descarcă. Soldatul de lângă noi s-a uitat spre ușa de unde veneau zgomotele. Nu înțelegeam ce voiau oamenii ăștia de la noi. Nu-mi puteam opri hohotele de plâns care acum erau întrerupte de sughituri. Mama nu era acasă. Zisese că are treabă, și noi să stăm cuminți. Am dat din cap. Știam că nu avea să lipsească mult, niciodată nu o făcea. Ne-a sărutat pe fiecare la plecare, apoi a închis ușa și i-am auzit pașii cum coborau pe scară. A venit seara și Daniel și cu mine ne-am pironit la geam, văzând că norii vor să-și scuture povara albă. Ce-mi plăcea când ninge! Nu știi de ce îmi plăcea, pur și simplu știam că adoram să las fulgii să se topească pe nasul meu și să am genele și părul încărcate de fulgușori înghețați. Apoi am auzit zgomote puternice pe scară și m-am întors spre ușă. Prin geamul mat am văzut o umbră și ușa s-a izbit brutal de perete. Câțiva soldați au intrat în cameră cu armele îndreptate spre noi. Am țipat. Ei au strigat ceva în nemțește, la noi, dar nu am înțeles. Apoi unul a zis în franceză:

– Sunteți singuri? Unde sunt ceilalți?

Eram înțepenită locului și nu puteam să articulez niciun cuvânt. Cel care vorbise în franceză a dat un ordin în germană și ceilalți au început să caute prin casă.

– Unde e fugarul? ne-a întrebat.

Lacrimile îmi curgeau fără să-mi dau seama. Mi-era frică de ei. Ce voiau de la noi? Unul a început să dea cu vârful puștii în tavan și s-a oprit într-un colț, unde o bucată albă s-a mișcat. A făcut semn și toți și-au mutat ochii spre locul indicat. Privirile le străluceau ca unor prădători care-și măsoară prada și o știu că-i neputincioasă. Altul a tras repede un scaun și primul s-a suit îndepărtând bucata de tavan ușor, apoi a strigat în germană și imediat s-a strecurat prin gaura proaspăt făcută. Noi am fost împinși într-un colț și amenințați cu arma. M-am uitat la Daniel care tremura tot lângă mine. Își udase pantalonii de frică. Nu știi cum reușea să stea în picioare. Nu se mai putea controla și plânsul îl îneca. Nemții au coborât un bărbat slab care ne-a privit speriat.

– Stați cuminți! ne-a zis, și eu am simțit un impuls că trebuia să fac ce zicea. Poate din cauză că vorbea franceză și era și el amenințat cu arma.

Nemții l-au înconjurat, și cel care vorbea franceză a început să-l interogheze. Cuvintele ajungeau fragmentate la urechile mele.

– Ticălos.... de... nu vrei...?

Am tresărit când neamțul l-a plesnit puternic, cu sete, peste față pe fugar, cum îl numiseră. Voiam să-i spun un cuvânt bun lui Daniel, ca să nu mai plângă, dar nu puteam să articulez nimic. Interogatoriul a mai durat două minute, timp în care fugarul era pocnit peste față la fiecare întrebare, căci nu voia să răspundă. Apoi s-au auzit pași pe scară și mi-am dat seamă că venea mama.

– Nu... am articulat încet, amorțit, deși voiam să țip, ca ea să nu mai înainteze.

Soldatul ne-a făcut semn să ne mișcăm lângă cel bătut, dar nu puteam. Atunci ne-a împuns cu patul rece al puștii, în spate, pe rând și fără să vreau, mi-am mișcat picioarele mecanic. Ea a deschis ușa și când a ridicat privirea, a amorțit de uimire, apoi un val de spaimă i-a brăzdat chipul frumos. S-a prins de tocul ușii și îi puteam citi durerea în ochi. Mi-am întins mâinile spre ea, pentru că voiam să mă ia în brațe și să mă apere, ca ei să nu ne poată face rău. Dar parcă viața se scursese odată cu culoarea din obraji ei. Cel care știa franceză a început să vorbească cu ea, dar eu nu mai înțelegeam ce zicea. A târât-o și a trântit-o în mijlocul camerei, iar noi stăteam pironiți la această scenă. Știam că o jignește, dar nu azeam cum o făcea, de parcă simțurile mi se opriseră în loc și aveam numai instincte. După aceea, l-au trântit și pe fugar și și-au îndreptat armele spre capetele lor. Am făcut ochii mari; deși mintea îmi era blocată, un gând urla în capul meu. Știam ce va urma. Nu aveam cum să o omoare pe ea, tocmai pe mama.

– Mama vă iubește orice ar fi, am mai auzit de la ea și soldatul care ne păzea ne-a împins în cealaltă cameră. Cuvintele ei îmi răsunau în urechi și se zbăteau să rămână acolo. Am auzit cum armele se descărcau...

M-am ridicat din pat plină de sudoare. Visasem din nou, dar parcă era totul aievea. Aveam nouă ani când s-a întâmplat, dar încă mai simt fiorul care m-a cuprins în noaptea când mama a murit. În

fiecare noapte retrăiesc acele clipe și doar câteodată am norocul să mă trezesc înainte să aud împușcăturile. Amintirea aceea mi-a fost înfierată în creier și a lăsat o cicatrice, care și acum doare. Mi-am dat mâna prin păr. Visul acesta mă înnebunea. M-am culcat pe o parte, nemaiputând să adorm. Privirea mi-a rămas pironită pe o bucată din peretele din fața mea și auzeam în urechi, așa cum îți auzi bubuiturile inimii după ce ai alergat, cuvintele ei: „Mama vă iubește orice ar fi”.

***

M-am trezit speriat și am dat pătura cu putere de peste mine. M-am plimbat prin cameră cu mâinile pe tâmpile, încercând să mă liniștesc, dar în minte imaginile brute, demult trăite, reveneau obsedant. Aveam și amintiri plăcute, legate de o femeie frumoasă, cu un chip muncit, care cred că era mama, dar în ele apare deseori o fetiță mai mare decât mine, guralivă, care-mi dădea ordine, de la unde să stau până la ce să fac. Mult timp nu mi-am adus aminte numele ei, dar o dată am visat că o strigam Marie, când am văzut-o îndepărtându-se, cu părul castaniu fluturându-i în timp ce alerga. Visele mi se accentuaseră și unele erau scene pe care nu le înțelegeam. Nu eram sigur că erau amintiri sau doar imagini plămădite de imaginația mea. Nany m-a încurajat mereu să-i povestesc, pentru că voia să mă ajute să-mi descopăr trecutul. Îmi spunea că nu mă născusem american, ca ea și soțul ce murise cu câțiva ani în urmă, dar eu consideram America locul pe care-l puteam numi acasă, așa că-mi plăcea să afirm că eram american.

***

De la un timp, trecutul voia să iasă la suprafață mai mult decât înainte. De parcă forțele universului și-au dat mâna cu dreptatea și cu adevărul în încercarea de a mă scoate din bezna neștiinței, unde zac acum. Mi-aduc aminte viața mea de dinainte de noaptea aceea fatidică, deși pare să nu-mi mai aparțină. Știu când a început războiul și tata s-a înrolat. L-am condus la gară, el ținându-ne pe mine și pe Daniel de mâini. Îi scoteam limba fratelui meu, din când în când, pentru că mai devreme îmi umpluse pantofii cu apă, iar mama ne spusese să nu ne certăm chiar când pleacă tata, așa că acum ne tachinam prin semne, deși știam că odată ajunși acasă, ne vom certa, vom țipa unul la altul, iar eu îmi voi plănu

răzbunarea. Daniel nu s-a lăsat mai prejos și s-a strâmbat la mine într-un mod ce nu l-am considerat autentic. Mă imita din nou și tare i-aș fi spus asta, dacă privirea mamei nu s-ar fi oprit la intervale regulate asupra mea. Știa că aveam dreptul să fac scandal, căci el începuse, așa că mă supraveghea ca că nu răbufnesc.

Pe peron erau sute de reflecții ale noastre, adică familii ca și noi, cu copii care-și luau rămas bun de la tați; unii erau mai numeroși, alți copii erau singuri la părinți, dar cu toții aveau în inimă aceleași sentimente: confuzie (pentru că înțelegeam vag la vremea aceea ideea de război) și tristețe. Abia mai târziu aveam să descoperim durerea adevărată, amară și înecăcioasă; atunci, pe acel peron, am fost doar triști, așa cum copiii sunt când ceva nu merge după placul lor, dar care tristețe se evaporă cu o înghețată și o răsfățare din partea mamei. Tata s-a urcat în tren cu promisiunea că se va întoarce – mai mult o promisiune ce o făcuse mamei, decât nouă. Mi-a spus să fiu cuminte și să nu mă cert cu fratele meu, iar lui să aibă grijă de mine și de mama. Am privit cum trenul se îndepărta, strânși lângă mama, până ce a devenit un punctuleț la orizont.

Au urmat și zile mai grele și scrisorile de la tata erau o alinare pentru mama. Se așeza pe un fotoliu în sufragerie, citea rapid scrisoarea, apoi o recitea calm și abia atunci ne spunea cum o ducea. Bănuiesc că prima dată, în graba ei, nu înțelegea mai nimic din rândurile negre cu scrisul mărunț al tatei.

Unchiul Adam rămâne portretizat undeva în mintea mea. Nu era prea mare la vremea aceea, deși era fratele mamei. După izbucnirea războiului, și-a întrerupt studiile și s-a întors acasă. Voia să devină inginer și învăța într-un oraș cu nume greu de pronunțat, astfel că nu mi-a rămas întipărit în memorie. Îi plăceau lucrurile mondene și vinerea seara ieșea cu cei patru băieți ce-i erau prieteni, la dans. Mama chicotea și vorbea de o anume Francesca, fata măcelarului din colț, pe care o asocia deseori cu fratele ei.

Copilăria noastră a fost lipsită de griji, dar odată cu începerea războiului, lucrurile s-au schimbat. Tata nu mai lucra, fiind plecat, ceea ce ne îngreuna mult situația financiară. La asta se adăuga și faptul că mama nu muncea, pentru că nu o făcuse

niciodată și nu se pricepea să facă mai nimic în afară de a fi o mamă bună. Rând pe rând, ea a trebuit să renunțe la câte ceva. A concediat servitorii, chiar și pe bătrâna Marianne, băcătareasa ce era în casa noastră cu mult înainte să ne naștem eu și Daniel și care ne cumpăra în fiecare miercuri acadele colorate în formă spiralată de cochilie de melc.

Bombardamentele ne-au făcut să ne pierdem casa, deși ne mutaserăm cu toții în sufragerie, fără să mai folosim etajul. Acoperișul fusese avariat, astfel că etajul, care era o mansardă elegantă, tipic franțuzească, devenise de nelocuit. Mai era și problema încălzirii, astfel că ideea de a ne strânge în aceeași cameră era o soluție. În ciuda eforturilor noastre, bombardamentele au continuat și atunci când unchiul Adam a găsit o altă casă, am renunțat la aceasta. Mama a lăsat o bucată din sufletul ei în acea casă. Eram la vârsta la care începusem să sesizez ce se întâmpla în jurul meu și am simțit că ceva se schimbase la mama.

Am plecat cu foarte puține lucruri, iar eu îi tot spuneam mamei că aveam să mă întorc să-mi iau jucăriile, iar ea mă aproba cu o mișcare absentă din cap. Am continuat să mergem la școală, iar unchiul Adam lucra mult mai mult decât putea, pentru a ne întreține. Mama a găsit și ea un loc vacant într-o librărie, deși nu înțelegem cum de oamenii mai cumpărau cărți când aveai nevoie de altceva ce-ți era indispensabil. Misterul s-a lămurit mai târziu, când mama nu a mai fost.

***

Azi am muncit toată ziua prin curte; pe Nany nu o mai las să se ocupe decât de casă. E cam bătrână și o lasă puterile. Are momente când se oprește, se așază jos, își trage răsuflarea cu greu, iar dacă o întreb ce are, se mulțumește să-mi zâmbească și să nu recunoască nimic. Anul trecut, m-a speriat de moarte când era să facă un atac de cord. Problemele ei cu inima au apărut mai demult, dar acum situația se agravează. Numai pe ea o am; oamenii din amintirile mele îmi par ireali și departe: nu știu dacă trăiesc și ce s-a întâmplat cu ei. Și dacă aș vrea să-i caut, nu știu de unde să încep. Nany mi-a povestit că atunci când ajunsesem la ea știam numai franceza.

Există o amintire care-mi dă fiori, deși nu o înțeleg pe deplin și o visez destul de des. Mama nu era acasă, iar noi stătem cu nasurile lipite de geam, aburind cu respirația noastră sticla. Ningea cu fulgi mari și parcă albeața purificase totul. Marie iubea ninsoarea: vorbea încontinuu cum mâine vom ieși și ne vom juca și va face un om de zăpadă cu prietenii ei. Apoi s-a oprit și s-a uitat cu toată ființa încordată spre ușă, de unde au răsunat tropăituri de bocanci. În momentul imediat următor ușa se izbea de perete cu zgomot, iar câțiva soldați năvăleau peste noi. Am țipat, pentru că-mi era frică de armele lor. Au strigat în nemțește și văzând că nu înțelegeam, unul ne-a întrebat în franceză despre ceilalți. Nu am răspuns, nu știam ce să spun și mă așteptam ca Marie să o facă, căci ea era cea mare. Ceea ce a urmat a fost atât de rapid, încât m-a copleșit. Ei întrebau întruna de fugar și au înlăturat o placă din tavan, de unde au scos un om pe care nu-l mai văzusem vreodată. Am fost împinși într-un colț, inima îmi bubuia cu putere și am făcut pe mine de frică. Nu eram foarte mic încât să pot explica gestul în afară de frică. Străinul din pod ne-a zis să stăm cuminți, și Marie nu a spus nimic. Între fugar și militari era un schimb de replici, deși francezul nu voia să răspundă la întrebările puse. De câte ori se încăpățâna, era plesnit peste față cu sete. Lacrimile mi-au inundat privirea, încât nu mai vedeam decât printr-o păclă. Am fost împinși cu arma de la spate spre cel bătut, iar atunci când mama a deschis ușa, privirea i-a rămas ațintită asupra scenei ce se desfășura înaintea ei și corpul i-a încremenit. Am crezut pentru un moment că va cădea, dar s-a prins de tocul ușii. Unul dintre soldați a trântit-o lângă străinul numit fugar și îi spunea cuvinte menite să-i sfășie sufletul. Le-au pus pistoalele la tâmpole, dar ea le-a zis să nu o facă în prezența noastră.

– Mama vă iubește... am mai auzit, iar restul frazei s-a pierdut, pentru că Marie era împinsă cu putere în mine.

CONCURSUL NATIONAL DE CREATIE "VASILE ALECSANDRI"

Dancă Roxana - Bacău

Am auzit sunetul familiar al unei arme ce se descarcă, cunoscut din pricina bunicului din partea tatălui, ce locuia în Provence – avea o proprietate întinsă și-i plăcea vânătoarea.

Soldatul ce ne păzea cu pușca a întors capul în direcția zgomotului; ușa s-a deschis, a primit niște ordine scurte, a îndreptat arma spre noi, a închis ochii și... nu a apăsat trăgaciul. A lăsat pistolul în jos și a strigat încât să fie auzit din camera cealaltă. Un soldat a venit, ne-a apucat de mâini și ne-a tras afară. Am închis ochii când am trecut spre ușă. Ceva instinctual îmi spunea că nu voiam să mă uit. Am coborât scările, și după colțul străzii ne aștepta o mașină în care ne-am suit. Aceasta a rulat pe străzi câteva minute și dintr-o dată, a frânat. Dintr-o direcție se auzeau zgomote de împușcături, iar soldații au coborât să vadă ce se întâmpla. Șoferul a rămas la volan, iar noi în spate, fără pază. Marie s-a uitat spre mine, mi-a făcut semn cu ochii și a pus mâna pe portieră. A deschis-o, dar în momentul acela, șoferul și-a dat seama că era o capcană și a demarat. Marie s-a aruncat din mașină, dar eu nu am făcut-o. Nu știu de ce, poate că mi-a fost frică. Mașina a mers nebunește, șoferului nemiapăsându-i de portiera ce se balansa îngrozitor. M-am retras în cealaltă parte a banchetei și m-am prins cu putere de ea. În final a oprit, soldatul a strigat ceva la mine, dar nu am înțeles germana lui, am deschis portiera și am fugit fără nicio țință, cât mă țineau picioarele, fără să mă mai uit în urmă. Când plămâni mi-au obosit, m-am oprit și am răsuflat greoi. Gâtul îmi ardea și nu știam unde mă aflam. M-am îndreptat spre o casă, m-am așezat pe o treaptă și am adormit cu capul pe balustrada de fier. Nu am înțeles nici de ce au împușcat-o pe mama. Am aflat că acei criminali au fost soldați germani, dar motivul pentru care lucrurile s-au întâmplat într-un mod așa de brutal și fără cale de întoarcere îmi este necunoscut.

***

După ce armele s-au descărcat în cealaltă cameră și zgomotul bubuiturilor a ajuns la noi înspăimântându-ne, soldatul ce ne păzea a primit ordinul să ne împuște, dar nu a făcut-o. Un altul ne-a tras afară și nu m-am uitat în spate, căci știam ce aveam să văd și nu voiam să am imaginea aceea întipărită pentru tot restul vieții pe retină. La colțul imobilului era parcată o mașină în care ne-am suit și care a rulat pe câteva străzi ce-mi erau cunoscute. Șoferul a frânat când am auzit schimburi de focuri de armă și ceilalți au coborât din mașină, lăsându-ne pe mine și pe Daniel

singuri pe bancheta din spate. Am privit atentă spre militarii ce se îndepărtau și i-am făcut un semn lui Daniel să mă urmeze. Am deschis portiera, dar în acel moment, șoferul a demarat. Trebuia să sar din mers. Fără să mă gândesc prea mult (căci dacă o făceam, nu mai aveam să sar), m-am aruncat. Am căzut pe pavajul acoperit cu zăpadă frământată și m-am rostogolit câțiva metri. Dar Daniel nu a sărit. Am început să alerg după mașină, dar zăpada îmi îngreuna înaintarea. Am fost prinsă de la spate, cineva-mi pusese mâna la gură și m-a dus pe sus până la o mașină unde m-a băgat cu forța, căci mă zbăteam cât puteam. Mașina m-a dus undeva în afara Parisului, și atacatorul meu m-a coborât la o casă micuță, înghesuită în altele la fel. Traversând curtea, am ajuns în fund, unde am intrat într-o încăpere neluminată și am coborât pe niște scări în spirală la subsol. Acolo era multă lumină și se auzeau voci atât de bărbați, cât și de femei. Când am intrat, un bărbat a venit spre mine, s-a prezentat ca Nicolas și mi-a explicat ce se întâmpla.

– Mama ta lucra împreună cu noi la eliberarea Franței (de aici și treaba cu librăria și cu plecările ei târzii). Cineva se pare că a aflat secretul. Câțiva oameni sunt la voi acasă în acest moment, pentru a investiga situația. Nu am crezut că este în pericol, dar cineva o fila. O să dormi aici la noapte, apoi vom vedea.

– Daniel... Daniel, am articulat.

– Da?

– L-au luat cu ei, a fost tot ce am spus, apoi mi s-a făcut negru în fața ochilor și am alunecat într-o inconștiență ce mi-a dat liniște pentru câteva momente.

***

Mirosul mâncării se revărsa din bucătărie pe hol și m-a izbit când am intrat în casă.

– Mmm... ce bine miroase! Mi-e așa o foame. Știi ce zicea Pete? Că vrea să cumpere o bucată de pământ. Mă întreba de ce noi nu facem la fel. Ce zici de treaba asta? Mă refer la Pete și terenul lui... Nany? Nany?

Îmi așezasem lucrurile în hol și mă descălțasem, în timpul ăsta, Nany nu zisese nimic. Carnea sfărâia într-o tigaie și vesela era așezată pe masă, dar Nany nu se zărea. Am mai făcut un pas și am văzut-o căzută pe jos. O, Doamne! Am ridicat-o repede și am

așezat-o pe canapea. Am încercat să o trezesc, dar era inconștientă. Inima, sigur inima era. Nu trebuia să mai pierd timpul. Am ridicat-o în brațe și am alergat spre Josh, vecinul din dreapta.

– Josh, Josh! Strigam, în timp ce mă apropiam de casa lui, și din aceasta au ieșit Josh cu familia lui.

– Du-ne repede la spital! Nany cred ca are din nou un atac.

Îi întrerupsesem de la masă, pentru că soția lui Josh, Angela, avea șorțul la gât. Josh a luat cheile din casă și am pornit. Începuseră să-mi alunece picături de sudoare pe la tâmpile și nu era căldura de vină.

La spital, Nany a fost preluată de medici și dusă într-o zonă restricționată pentru străinii unității medicale. M-am așezat pe un scaun, cu Josh lângă mine și am așteptat. Mi-era frică de rezultatul negativ pronunțat de vreun doctor. După vreo jumătate de oră care mi s-a părut o jumătate de veac, un tânăr într-un halat alb, cu ochelari negri pe nas și cu niște ochi spălăciți și inexpressivi, mi-a spus că Nany suferise un atac de cord, dar că acum era stabilizată și urmau să-i facă teste. Le-a menționat numele și mi-a spus ce valori erau anormale, dar nu mă pricepeam să-mi dau seama cât de rău era. Tot ce conta era ca Nany să-și revină. A trebuit să completez niște fișe și după ce l-am asigurat pe Josh că e în regulă să meargă acasă, am așteptat să-mi permită să o văd.

Inevitabil, mi-am adus aminte cum am ajuns și eu la spital, după fuga din mașina germană. Cineva m-a găsit pe scările unde am adormit, poate chiar locatarii casei unde mă oprisem în prag. Când m-am trezit, ardeam tot și eram într-o sală mare, albă, cu multe paturi metalice și bolnavi de diferite vârste și afecțiuni. Erau și soldați, îmi dădeau seama după bolile pe care le aveau; la ei, totul era la vedere, loviți de obuze sau schije, erau bandajați în multe părți și toți erau bărbați. Aveau un aer ca și când au văzut moartea și abia scăpaseră, dar erau înspăimântați de cum arăta doamna în negru ce răpea fericirea și aducea suferință. Am crezut că și tata era acolo și am coborât din pat, în picioarele goale, să-l caut. O asistentă a strigat la mine și m-a întors din drum, conducându-mă, cu mâinile pe umerii mei, înapoi în pat.

Am făcut pneumonie, căci dormisem în frig și zăpadă. Câteva zile nu am știut de mine și am avut vise ciudate. Îl visam pe

bunicul matern, care era ceasornicar, și atelierul lui în care toate ticăiau și se mișcau: pendule, limbi de ceas, figurine ce dansau la oră fixă. Erau și uneltele acelea mici și toate componentele pe care bunicul le îmbina atât în ceasurile de la mână, cât și în cele de buzunar sau perete. El stătea deasupra mesei lui și cu mâinile mari cu care fusese înzestrat, credeai că nu putea să țină nici măcar o piuliță, dar era un meșter foarte priceput și le rezolva la toți problemele legate de măsurătorul timpului. Mi l-am amintit și pe tata, atunci când mergeam la pescuit noi doi și nu prindeam nimic, iar tata cumpăra de la piață câțiva pești, ca apoi toți să-i laude talentele de pescar. Cum spuneam, am amintiri puține din acea perioadă. Nu mi-am visat bunicile și nu știu cum arătau. De-a lungul timpului, visele mele au constituit amintiri, așa încât nu știu cât este adevărat și cât nu.

După ce mi-am revenit, o soră de la Crucea Roșie m-a îmbarcat într-un avion care a traversat Atlanticul. Mi-a explicat că urma să ajung în America și că acolo mă așteptau doi oameni care vor avea grijă de mine. Am fost lăsat în grija unei alte surori și tot drumul ea mi-a povestit în franceză despre America, așa încât, când am coborât, am așteptat să găsesc raiul. Părinții mei adoptivi nu vorbeau franceza și mi-a fost frică de ei. Cu greu am fost convins să mă duc cu ei, deși ei îmi zâmbeau mereu. La început, nu am mâncat și nu voiam să ies din camera mea, dar ei mi-au găsit o profesoară de franceză de la școala din cartier, care fusese de acord să mă învețe engleza și care venea în fiecare zi după ce-și termina programul la școală. Ea mi-a explicat frumos totul, în franceză: cât de important era să învăț engleza și că ea mă va ajuta să o fac. Dacă nu ar fi existat această persoană, aș fi ieșit mult mai târziu din carapacea mea, dar faptul că ea vorbea o limbă pe care o știam și mi-o preda pe cealaltă necunoscută m-a făcut să mă simt că nu eram singur. Cât timp a locuit și predat în cartier, am vizitat-o des; îi ceream sfaturi și-i poveșteam ce făceam. M-am apropiat de Nany și Matt atunci când am reușit să comunicăm. S-au purtat cu mine frumos și m-au iubit ca pe copilul lor. Deși nu le-am zis mamă și tată vreodată, i-am considerat părinții mei. Nany nu putea să aibă copii, așa că atunci când sora ei a găsit un copil orfan în Franța, a fost de acord să-l crească.

CONCURSUL NATIONAL DE CREATIE "VASILE ALECSANDRI"

Isaic Denisa - Bacău

– Războiul acela îngrozitor mi-a făcut cel mai mare cadou,
am auzit-o spunând pe Nany unei prietene.

Matt a murit acum patru ani; m-a durut să știu că nu mai aveam să-l văd venind acasă seara, țipând mai mult decât vorbind (căci așa era obiceiul lui, să vorbească mai tare decât restul) și înșirând verzi și uscate. M-a învățat multe și mult din ceea ce sunt azi îi datorez lui, restul lui Nany. Ei m-au susținut mereu să-mi găsesc sora, dar adevărul este că nu știam de unde să mă apuc să caut sau poate că am fost la fel de laș ca în noaptea aceea când nu am sărit odată cu ea. Oricum, eu sunt aici, și ea nu știu ce, cum sau unde e.

***

Mă îndreptam spre cafenea, cu o umbrelă în mână, care mă proteja de ploaia mărunță ce cădea din cerul întunecat. M-am ferit de o mașină care era să mă stropească, am ocolit o baltă de pe trotuar și am intrat în căldura cafenelei. Mirosul cafelei, tare, amar mi-a inundat nările și am inspirat cu poftă mireasma familiară. M-am așezat la o masă, mi-am aruncat haina udă într-un colț al canapelei și l-am așteptat pe Tom, iubitul meu. Fusese foarte entuziasmat la telefon, când mă anunțase că găsisese ceva ce m-ar interesa cu siguranță. Tom era jurnalist și eram împreună de peste un an. Avea talentul să miroasă o știre de la depărtare, așa că articolele lui erau îndelug comentate, iar el aplaudat. La redacție, colegii îl prețuiau pentru felul cum investiga și afla adevărul, eu îl iubeam pentru că avea simțul umorului. L-am văzut trecând strada în fugă, printr-un loc nepermis, cu un dosar deasupra capului și scuturându-se când a intrat în local, așa cum ar face un câțel ud. Mi-a zâmbit cu toată gura și se vedea că se bucura sincer să mă vadă. După ce m-a sărutat, s-a așezat pe scaun, fără să se dezbrace și a început să se foiască. I-am atras atenția că era îmbrăcat și și-a dat jos haina, calm:

– Iarăși am uitat umbrela acasă și nu m-am mai întors după ea, a zis cu nonșalanță. Cred că era printre puținii locuitori ai Londrei care uitau umbrela acasă, deși aici ploua aproape în fiecare zi.

– Cred că l-am găsit pe tatăl tău, a spus după ce chelnerița ne-a luat comanda.

Am făcut ochii mari și nu am putut să-i mai zic nimic, deși aveam tone de întrebări.

– E în Franța, lucrează la un departament al poliției din Paris. Nu știu cum a ajuns acolo. Am dat peste el când căutam date despre viața lui Morelli, înainte de furt. Știi că Morelli a stat în Franța? A început să spună întreaga poveste a hoțului renumit în zilele noastre, dar care nu mă interesa în momentul de față. Tata trăia și trebuia să-l găsec.

– Termină odată! i-am retezat-o scurt și l-am pus să-mi povestească de tata. Se părea că luase două bilete de avion spre Paris, peste două zile și vorbise cu tata ca să se întâlnească pentru a discuta despre Morelli. S-a foit pe locul lui și știam că voia să-mi zică ceva, dar chelnerița s-a apropiat cu cafele și am amuțit amândoi până ce ea s-a îndepărtat.

– Poate că ar fi momentul să aflu și restul poveștii, a spart Tom liniștea stânjenitoare ce se așternuse între noi. Mi-am plecat capul și m-am uitat la mâini. Știam că-i eram datoare cu asta, dar nu puteam. Când am ridicat ochii, am vrut să-i spun să nu mi-o ceară, dar am închis gura la loc, fără să scot un cuvânt. El aștepta și privirea lui era pregătită să-mi concedieze orice refuz. Am tras aer în piept, dar nu m-am uitat la el, am fixat un punct imaginar, undeva în dreapta lui, și am început.

– Am leșinat când am ajuns la Rezistență. Noapte aceea a fost una agitată. Visam cum îl lăsam să plece pe Daniel și cum se îndepărta și nu-l mai vedeam. M-a urmărit mult imaginea cu mașina. M-am trezit și mi-au spus că nu îi mai găsiseră pe mama și pe bărbatul acela. Am plâns mult, știam că nu o să o mai văd. Câteva zile m-au ținut la ei, apoi mi-au spus că nu era un loc să crească un copil. Singura rudă pe care o aveam era unchiul Adam. M-a luat el, dar nu am putut sta mult împreună. El lucra mai tot timpul, iar eu eram singură. A găsit în cele din urmă, la Nantes, o verișoară de-a mamei, care a fost dispusă să mă ia la ea. Lily avea doi copii și bărbatul plecat pe front. A trebuit să o ajut cu atelierul de croitorie și cu treburile casnice. A împărțit cu mine puținul pe care-l avea, și măcar nu am fost crescută într-un orfelinat. În tot acest timp, unchiul Adam îmi trimitea scrisori, chiar dacă nu des. A căutat să-l găsească pe Daniel, dar nu a dat de urma lui, de parcă îl înghițise pământul. Când Parisul a fost ocupat, s-a descurcat foarte greu. După război, ne-am întâlnit și am hotărât să emigrăm

în Anglia. Știi că acum trăiește în Liverpool, dar am locuit împreună în Londra. Faptul că l-am avut pe el, m-a ajutat să trec mai ușor peste tot. Cu toate acestea, asupra mea planează încă vinovăția de a nu-l fi salvat pe fratele meu.

Mi-am plimbat ochii prin încăpere, fără să poposesc pe ceva anume, astfel evitând să-l privesc pe Tom. Și-a întins mâna și a așezat-o peste a mea.

– E în regulă, serios că este.

Am negat cu o mișcare hotărâtă a capului.

– Era de datoria mea să-l salvez. Eu eram mai mare și trebuia să am grijă de el.

Într-o noapte, îmi pierduse familia, și o parte din vină o purtam eu.

***

Starea lui Nany nu se schimbă de-a lungul nopții. Asistentele m-au trimis acasă de nu știu câte ori, dar nu am vrut să o părăsesc. Am adormit cu capul sprijinit de perete, pe un scaun, până am fost trezit de o mână ce mă scutura cu putere.

– Puteți să o vedeți pe mama dumneavoastră.

Soarele pătrundea prin geamuri și mi-am dat seama că era dimineață. Am clipit de câteva ori ca să-mi revin și am urmat-o pe asistentă. Nany se trezise și mi-a zâmbit când am intrat. M-am așezat pe marginea patului și am strâns mâna ei în ale mele, cu căldură. M-a privit cu ochii ei blânzi câteva minute.

– Trebuie să-ți spun ceva, Daniel. Acum ceva timp, sora mea mi-a povestit despre un polițist francez care-și căuta copiii.

– Nu te obose! Nu trebuie să-mi zici nimic acum!

– Ba da! Țin secretul ăsta de prea multă vreme și ar fi nedrept față de tine să nu știi adevărul. Polițistul povestea despre drama familiei sale, căci soția îi fusese omorâtă și cei doi copii dispăruseră fără urmă. Le-a făcut o descriere amănunțită și îi căuta prin toate spitalele din Paris și împrejurimile lui. Cine și-ar mai fi adus aminte de doi copii din timpul războiului? Câți copii văzuseră cu toții, și mulți erau orfani... Știi de ce sora mea și-a dat seama despre ce vorbea bărbatul? Pentru că unul dintre copiii căutați erai tu. Nu exista nicio dovadă că plecaseși din Franța, pentru că ea te trimisese cu un avion al Crucii Roșii, fără acte. După terminarea

războiului, vorbise cu multe asistente de la Crucea Roșie, iar sora mea s-a aflat printre ele. Ne-a scris de urgență și ne-a întrebat ce era de făcut. Matt nici nu a vrut să audă. Te aveam doar pe tine ca să ne luminezi zilele, și ideea să te pierdem era de neconceput. Am fost egoiști, știu asta, dar te-am iubit. Fără tine, viața noastră nu ar fi fost la fel. Ai apărut într-un moment când nu mai credeam în miracole. Te-am încurajat să-ți cauți sora, pentru că era evident că aveai nevoie de cineva din adevărata ta familie, iar ea nu te-ar fi luat de la noi. Nu știu dacă o să ne ierți: am fost proști și ne-am gândit numai la noi.

Inima îmi bătea tare, iar palmele îmi transpiraseră. I-am dat drumul la mână, m-am ridicat și m-am apropiat de geam. Nu știam cum să reacționez. Le datoram totul și chiar și așa, ei mă mințiseră. Am ieșit din salon, am luat-o pe culoare și am ajuns afară. Trebuia să mă gândesc.

***

Așteptam în fața secției, fără să îndrăznesc să intru. L-am lăsat pe Tom să se ducă să vorbească cu tata, iar eu nu am avut curaj să o fac. Tom s-a întors, spunându-mi că era un om de treabă, care devenise polițist după război. Mai multe nu aflase despre viața lui privată, și detaliile despre cazul Moretti nu mă interesau. Am așteptat până s-a făcut ora de plecare de la serviciu, ignorând rugămințile insistente ale lui Tom, care îmi promitea că mă va duce la el mâine și care voia să plecăm. Când a ieșit din secție, Tom l-a identificat.

– Uite-l! Cel cu haină neagră.

Am luat-o din loc și m-am îndreptat spre el. Tom mă prinsese din urmă.

– Ce vrei să faci?

– Vreau să văd unde merge.

Dacă l-aș fi văzut pe stradă, nu l-aș mai fi recunoscut pe tata. Era cărunț și avea multe riduri. Părea mai gras și atitudinea îi era schimbată. Numai mersul îl trăda. Părea atât de diferit de tatăl de la care-mi luasem rămas bun în gară! Cunoșteam Parisul și străzile mi se redescopereau după atâta timp. M-am oprit și Tom s-a mirat. Tata se îndepărta, dar știam că nu-l voi pierde din nou, căci intră, așa cum am bănuit, acasă – la acea casă unde locuiserăm toți patru

înainte de război. Am grăbit pasul, mi-am șters o lacrimă de pe obrazul stâng și am ciocănit la ușa mare de la intrare. Fațada era aceeași, flori încă mărgineau scările de o parte și de alta, iar mansarda părea în condiții bune. Tata a deschis ușa.

– Da?

– Bună, tată!

***

Vestea că tata trăia mă amețise. M-am întors năuc de cap în salon și am îmbrățișat-o pe Nany.

– Tot tu rămâi mama mea și nu sunt supărat pe tine.

Eram confuz, dar nu supărat. Voiam să știu adevărul și Nany a fost de acord că trebuia să merg în Franța. Chiar ea a vorbit cu sora ei, care mi-a dat adresa secției de poliție de la Paris. M-am îmbarcat în avion cu promisiunea de a mă întoarce orice ar fi și de a o ține la curent de acolo cu desfășurarea acțiunii. Josh avea să aibă grijă de ea, cât aveam să fiu plecat.

Când am ajuns la Paris, tata nu era la secție, iar cei de acolo, când au auzit că e o chestiune de viață și de moarte și că vin din partea unei rude, mi-au dat adresa unde îl puteam găsi. Am întrebat pe drum și după câteva indicații, mă aflam în fața unei case mari, cu o arhitectură veche, care îmi părea vag cunoscută. Am bătut la ușă și a răspuns o femeie cu părul lung și castaniu, cu niște ochi căprui intenși, în care am văzut oglindindu-se tot trecutul meu.

– Marie, ești chiar tu? Sunt fratele tău, Daniel.

***

Zilele mele de la venirea în Paris, au fost atât de încărcate. În casa tatei nu numai că l-am regăsit pe el, dar și pe mama, care nu murise. Mi-a povestit că în noaptea aceea, familia Dupont, vecinii noștri de la parter, era acasă și că Marcel a auzit împușcăturile, iar după ce naziștii pleaseră, s-a dus să vadă ce se întâmplase. Îi găsise în viață pe mama și pe străinul ce se numea François, dar într-o stare gravă. Alergă peste drum, unde știa că locuia un doctor și după câteva bubuituri puternice în ușă, reușise să-l trezească și să-l aducă la răniți.

CONCURSUL NATIONAL DE CREATIE "VASILE ALECSANDRI"

EX LIBRIS

Botez Ștefania - Bacău

Doctorul a venit cu ideea să-i coboare la familia Dupont pe cei doi, în eventualitatea în care s-ar fi interesat cineva de ei. Știa că naziștii nu s-ar mai fi întors, dar așa era mai sigur. În noaptea aceea i-a operat pe amândoi, ajutat de Dupont și de soția medicului. Pe François l-au transportat dimineața la spital, dar pe mama nu, pentru că ar fi bătut la ochi. Ea fusese atinsă de o alice în frunte și un glonț îi intrase în mână, dar nimic mai mult. Nemții

crezuseră că o împușcaseră în cap. Françoise fusese mai rău rănit. Astăzi, șchiopăta puțin, dar trăia și lucra la serviciul de externe.

Tata se întorsese din război și când intrase în poliție, făcuse tot ce-i stătea în putință ca să ne găsească. Crezuse că eram morți. Ani la rând se rugase să nu fi pățit nimic, dar cu cât trecea timpul, cu atât mai greu îi era să creadă ca eram în viață. Surpriza și mai mare a fost când în pragul ușii a apărut Daniel, om în toată firea. Am plâns o seară și o noapte întreagă. Îl îmbrățișam și-l sărutam și nu-mi venea să cred că trăia. Fiecare ne-am spus poveștile și am mulțumit Providenței că ne adusese împreună. Mama se uita la noi cu dragoste și am surprins-o înălțându-i lui Dumnezeu o rugăciune, ea care nu credea în El.

Se schimbaseră multe în fiecare din noi și aveam nevoie de timp că să ne obișnuim cu toate, dar pentru prima dată după mult timp, viața se măsoara în fericire neconținută și nu mai simțeam nevoia să mai cer altceva.

***

Regăsirea părinților mei adevărați însemnase rememorarea unei vieți uitate și vechi. Tata își amintea de multe lucruri pe care le făceam împreună, iar mama m-a ajutat să conturez veriga lipsă în amintirile mele: de ce încercaseră să o omoare nemții – pentru că lupta alături de Rezistență și ascundea un „pion” important al luptei împotriva nazismului. Am depănat amintiri, Marie m-a tot răsfătat, de parcă eram un copil și fiecare am ascultat povestea celorlalți. Îmi pare ceva minunat și de neînțeles cum am reușit să ne regăsim după atâta timp. Deși nu-i cunosc bine și știu că va trebui să mă obișnuiesc cu multe lucruri noi, sunt fericit că i-am descoperit.

Am sunat-o pe Nany și i-am povestit totul. A plâns, nu știu dacă de fericire sau de tristețe, pentru că îi era frică să nu mă piardă. Am liniștit-o, spunându-i înanite să închid:

– Tot tu rămâi mama mea cea dintâi!

Am două mame, două familii și o soră. Se pare că am fost răsplătit pentru toți anii de după noaptea aceea fatidică, când soarta se jucase brutal cu noi, iar noi pierdusem. Astăzi, ne-a dat înapoi ce ne furase.

GORA CELINA GEORGIANA – Bacău

„Iubirea dintre un tânăr dintr-un cartier rezidențial și o frumoasă țigancă rămâne un subiect de actualitate. Religia erosului, a salvării prin femeie este – se știe – învinsă de prejudecăți, dar rămâne și în «Regina roșie» «cea mai înaltă poezie a firii», cum susținea romanticul Novalis.”

PETRE ISACHI

„Construcția personajelor nu pare definitivată și anumite momente nu sunt explicabile nici ca întâmplare, nici ca personalitate.”

ANCA IFRIM

REGINA ROȘIE

Îmi amintesc și acum de seria întâmplărilor care mi-au marcat modul de a fi și se împlinesc de la prima nefericire – cum am numit-o eu mult timp după aceea –, douăzeci de ani în cap. Cu ocazia preasplendidei aniversări a celei de-a șaptesprezecea primăveri a vieții mele, mi-a fost dat să pricep că nu tot ce te învață bătrânii e sfânt. Sau cum o fi vrând *Mititelul*, atuncea eu n-am avut norocul de a fi cunoscut fiorul dragostei așa cum ajung s-o facă fericii care se iau fără să se uite-n gura altora.

Ca mulți alți copii ai familiilor *boeme*, fusesem școlit acasă. Dascălul, cunoscut în tot cartierul rezidențial M, avea să mă facă să mănânc jar, iar mai târziu reușise să-mi impună o mentalitate *sănătoasă*, de care aș fi fugit ca de ciumă, conștient de eram. Creșteam văzând cu ochii și pe la vârsta adolescenței nu mai eram decât obraznic. Rămăsesem, totuși, cu impresia că trebuie să-mi onorez familia, motiv pentru care mă născusem.

Doar ce venise în oraș carnavalul condus de renumitul francofil Pierre Jardois și de echipa lui de jidani. Cinstit să vă spun, Micul Paris nu primea cu atâta indulgență acest eveniment sau nu cum îl adorau adevărații parizieni, mulți dintre ei cunosători ai bunului-gust, așa cum se cuvine. Din păcate, la noi, din părinți în copii mersese tradiția disprețuirii nemărginite a țiganilor, indiferent de statutul social pe care ar putea – ziceau damele – să-l aibă ei. Cert e că nici măcar unul nu ajunsese mai departe de clasa

muncitorească – meserii murdare, de cea mai joasă speță –, la vremea aia, și asta, pentru că dulcea noastră societate nu le făcea loc. Potențial aveau, dar când fiul domnului P., șef al nu știu cărei instituții de mare importanță avea de ales în a promova la rang foarte înalt între băiatul fratelui său de cruce și un fieștece lucrător mai priceput, însă mai tuciuriu, era lesne de înțeles cine câștiga fără discuții.

Sfios de felul meu, m-am dus la măicuța să-i cer acordul. Bineînțeles că ea n-a binevoit a mi-l da din prima încercare. Mamiții îi era o scârbă de nepriceput când venea vorba de trupa de jidani a lui Pierre sau de jidani în general.

– Vai, dragă, dar ce-ți trebuie ție carnaval și alte comedii din astea? veni răspunsul ei înțepat. Nu-ți ajunge că ai voie să-l vizitezi pe *monsieur* Lupu? Dumnealui poți să-i ceri să te ducă la pension, acolo-s fetele de nasul tău. Ce-ți trebuie ție trupa lui Pierre și alte nebunii? Țigani sunt periculoși, domnișorule, te fură și te înțeapă când nu te aștepți, chiar și când o faci, continuă ea cu patos.

Unica dată când m-a dus la carnaval se întâmpla să fie acum cincisprezece ani, când chiar ai lui Pierre Jardois erau în oraș. Pe vremea aia, până și ea avea o fire adolescentină nestăvilită, căci se căsătorise cu un mare latifundiar, firește că nu din dragoste. Cum eu eram doar un țănc, nu pricepeam mare lucru.

– Maică, sunt mare, îi zisei eu pe un ton autoritar.

În aparență, nu-mi lipsea nimic și puteam să trec drept un om mare cu acte.

– Matale n-ai tânjit după aventuri când erai ca mine? Iar cu toate astea, ce-am eu de-a face cu trupa de țigani? Nimica! Ce să-mi facă într-o mulțime de oameni civilizați, să-mi fure papucii?

– Auzi! Aventuri! țipă ea indignată. Nu-i a bună, dragă, mai bine du-te și fă-ți de treabă altundeva, dar lasă-mă cu aceste cereri insipide și supărătoare.

Mamița strâmbă din nas și se ridică de pe jilțul ei căptușit cu muselină, pe care se așeza adesea doar ca să-și dea importanță. Începu să se plimbe nervoasă prin încăpere, oprindu-se în fața șemineului. Se uita când la mine, când la foc, fiind gata să verse lacrimi de acrită a mânie.

– Mămucă, să știi că eu fug de-acasă.

Mă privi consternată, iar eu mă gândeam să joc puțin teatru înainte s-o facă ea.

– Fug de-acasă și pace. Știi, mămucă, dacă mă găsește tata, că singurul Paris pe care l-ai mai vedea de-acuma e ăsta micu’.

Măicuța duse mâna la gură și scoase un țipăt mut, după care se învoi, încercând să pară indiferentă. Mormăi fără vlagă un „te poți duce”.

Țopăiam de voie bună că puteam să devin bărbat, și-am căutat să-mi aleg o ținută cât mai ca la carte, gândindu-mă că poate oi găsi vreo fetișcană drăguță cât stătea carnavalul în București. Sincer, cele de la pension mi se păreau atât pretențioase, cât și plictisitoare. Nu constituiau genul meu de societate.

Carnavalul mă atrăgea prin diversitatea sa, având chiar și reguli. De aceea, nu era orișice îmbulzeală de bâlci, trupa lui Pierre fiind trimisă la un interval de timp în toate orașele mari ale Alianței, ca un dar din partea Franței. Oamenii nu numai că-și câștigau pâinea cea de toate zilele de la patria mamă, ci și din partea sosiților la evenimentul cu pricina. Cu atât mai mult erau motivați să-și facă treaba bine. Astfel, o mică șatră de petrecăreți în frunte cu al lor șef evoluase într-un adevărat festival încântător, delicios prin complexitatea sa. Cum s-a întâmpilat, mi-e imposibil să vă relatez.

La intrare, se afla o pancartă cu indicații de urmat. Scria „Intrarea doar cu mască și costum. Intrarea, fără prejudecăți. A nu se convoca Amorul”. „Ciudate reguli”, îmi spuneam. „Cum să intri cu prejudecăți la un bal mascat? Și ce-are a face mândria cu un carnaval?”, întrebându-mă și alte lucruri care n-ar fi avut sens, dacă puteam citi plăcuța mai cu atenție.

*

Ajuns acolo, admiram mulțimea ce se desfășura în fața mea, căutând să-mi găsesc o societate cât mai agreabilă. Mi-era cu neputință să nu stârnesc vorbe, venisem într-o ținută mormântală, ce se deosebea prin excelență de suitele viu colorate din jurul meu. Nu avusesem intenția să ies în evidență, dar îmi dădusem seama că nu arătam tocmai rău, căci cucoanele de peste tot îmi zâmbeau pe sub măștile care le acopereau doar partea dimprejurul ochilor și care erau ținute cu grație de la baza baghetei de sprijin.

Ochii mei erau ațintiți asupra unei dame a cărei înfățișare îmi deștepta simțuri care parcă fuseseră închise acolo dintotdeauna. Și ea mă observase, și-mi arunca priviri chinuitoare din când în când. Era însoțită de două femei mai zdravene, late-n spate, care nu emiteau privirilor curioase niciun strop de grație și plăcere. Demoazela cea mică nu părea să aibă mai mult de șaisprezece ani, însă avea acel aspect exotic apăsător, despre care socoteam că avea să-mi fie fatal. Era asortată toată-n roș, cu mânuși elegante și rochie cu paiete, de nu i se vedea decât bronzul de pe glezne. Mă simțeam atras de ea precum un taur. Ce să fi fost oare de m-a fermecat așa de tare? Ținuta? Mă îndoiesc. Dar atunci, probabil că erau acei ochi ca doi aștri ce ieșeau anume în evidență din spatele măștii ornate cu zorzoane și paiete. Ca și cum întreaga boltă cerească nu avea decât două stele, care, în ciuda neajunsului, scânteiau ca focul.

Toată seara am ținut-o sub observație, devenind din ce în ce mai neastâmpărat în gânduri și-n simțiri. Era zveltă și nu mi-a luat prea mult până ce-am pierdut-o din ochi. Mă învârteam panicat, vrând s-o găsesc.

– *Bonsoir*, domnișorul! aud o voce subțire ce mă face să mă întorc cu repeziciune către locul cu pricina.

Negustorii de vin tare mă îndesaseră cu tot felul de delicatose de la care era posibil să mă fi turmentat puțin, dar asta nu explica maniera în care ea ajunsese în spatele meu atât de repede. Eram năucit de parfumul ei îmbietor, de atmosfera înfierbântată, în ciuda faptului că festivalul era ținut în aer liber. Eram amețit de frumusețea ochilor ei, acum c-o vedeam *tête-à-tête*.

– *Bonsoir*, vorbiți românește? îi zisei eu, încurcându-mă ca un țânc scos la tablă.

– *Comment dire... médiocre*, replică ea, râzând cristalin.

I-am zâmbit și mi-a zâmbit și ea înapoi. Cum franceza mea lăsa de dorit, i-am explicat cât mai simplu că eram dispus să o înțeleg așa cum îmi vorbește, doar să-mi vorbească românește. Am aflat imediat c-o chema Marie. „Un nume excepțional”, mi-am zis, dar de altfel, totul mi se părea anormal de frumos la ea: emana feminitate și sfințea numele comun pe care-l purta.

– Scuzați-mi îndrăzneala, dar de unde sunteți? Întrebai eu ca să mențin conversația, și cu ocazia asta să aflu mai multe despre ea

– Pardon, repetați? *S'il vous plait*, repetați?

– Din ce țară veniți? Franța? Belgia?

Îi vorbeam rar și silabisit, ca să mă asigur că mă înțelege și până la urmă am izbutit.

– Da, Franța, Franța, repetă ea cu un oftat. Pardon, româna mea, *c'est terrible!*

Râdea cu o inocență de copil pe care eu o găseam cu adevărat atractivă. Găseam că era potrivit să i-o mărturisesc, căci nu făceam niciun rău nimănui dacă presăram întâlneala noastră cu niște complimente.

– Ești fermecătoare, Marie. Sunt curios în ce fel de familie ai crescut, cred că ți-au oferit cu toții o educație neasemuită și, zicând asta, i-am oferit brațul. Tu nu pari să fi crescut singură la părinți. Doamnele însoțitoare erau surorile tale?

– Daa, daa, erau surori..., răspunse ea cu o oarecare jenă și încurcare de care eu nu eram conștient atunci.

– Pot să spun că tu le ești de departe superioară în toate privințele la care mă pot gândi în momentul de față, o asiguram eu.

Gândindu-mă c-ar fi fost timpul să zic ceva și despre mine, am început să-i îndrug povestea mea de viață.

– Știi, începui eu, familia mea e formată doar din bogătași ipocriți și cocoane înțepate, vorbe la auzul cărora Marie izbucni în râs, dar după o scurtă pauză, am continuat iar. Noi suntem foarte selectivi de fel, iar eu am crescut singur la părinți. Familia mea nu vrea decât ce-i mai bun pentru mine, cu toții vor să-i onorez găsindu-mi o nevestă potrivită, bogată, de rang înalt. Eu te-aș vrea pe tine, i-am mărturisit eu pe jumătate în glumă. Știu, de asemenea, că ai mei vor ca eu să fiu și fericit, într-o măsură.

Fata râse iar, așa că m-am simțit invitat să continui cu povestea mea.

– Cu toate astea, ai mei sunt oameni buni, singurul lor defect e că au o oroare de țigani, iar tata spunea că astfel de oameni nu pot ajunge nimic în viață. Dar asta trebuie să fie adevărat, căci tata știe multe.

Marie încetini pasul și căută cu privirea ceva. Parcă se sperie de ceva și începu să fugă prin mulțime. Am pornit și eu după ea. Ajunși la ieșire, ea exclamă:

– E miezul nopții, trebuie plecat!

Ceasul din turnul catedralei S chiar arăta miezul nopții. Mă uimea viteza cu care trecea timpul și ușurința cochetărilor între fete și băieți. Totdeauna mi se spunea că era *altfel*. Astfel, eram nevoit să mă despart de ea, însă mi-a zis c-o voi găsi negreșit acolo în ziua următoare. Am plecat acasă mulțumit și emoționat. „Ca o prințesă sub o magie”, gândeam eu pe drum.

*

A doua zi, debordam de entuziasm, vrând s-o văd cât mai curând. Am refuzat să dau vreo explicație cunoscuților care mă chestionau cu privire la buna mea dispoziție. Mai erau doar câțiva pași de făcut până ca ea să fie a mea, de ce nu, pentru totdeauna. Acei pași au fost însă grăbiți către carnaval, de la intrare până la ea, și aveam mai târziu să înțeleg că nu doar literalmente.

În scurt timp mă găseam alături de ea, aventurându-ne prin spatele tarabelor de negustorași. Căutam un loc unde să fim în intimitatea noastră, unde aș fi putut să-i spun mai mult decât mi-ar fi permis mintea. Îl găsisem, era un cort golit de marfă, unde se depozitau precis scândurile, căci pe jos erau numai așchii și rumeguș. Undeva, peste o cutie de carton stătea azvârlită o pătură. Am luat-o și am împăturit-o, am pus-o pe jos și i-am spus Mariei să stea pe ea. Astfel, mă închipuiam drept un mare orator în fața unei adunări, fiind capabil să-mi mărturisesc sentimentele în fața lumii ca un bărbat ce eram, căci îmi imaginam că ea era lumea mea, iar eu, Dumnezeuul ei.

Ca să văd dacă îmi face jocul, i-am dat înainte cu o cuvântare despre măritiș:

– Damelor și Domnilor, așa începea discursul meu, ne-am adunat astăzi pentru a uni în destine doi tineri – ea bătea din palme și zâmbea evlavios – în fața lui Dumnezeu. Ropot de aplauze din partea Mariei. Et caetera, cei doi tineri promis să se iubească la bine și la rău, et caetera. Înlocuiam cu et caetera-uri pasajele ce nu mi veneau în minte. În toată viața mea fusesem doar la două nunți,

care, din perspectiva unui invitat coleric, mi se păruseră negreșit plicticoase. Mă iei să-ți fiu soț? o întrebam eu la final. Râse.

– Da, mereu, mereu, exclamă ea, continuând să bată din palme.

– Amin! Acum poți săruta mireasa. Trebuie să-ți dai jos masca și să mă săruți, stăruiam eu, în ciuda gurii ei care se strâmba în jos.

– Nu cred că voiești așa, zise ea aproape în șoaptă, cu sfială în voce.

– Vreau să-ți văd chipul! îmi exprimai eu dorința de mult pitită-n colțul inimii.

– Nu putem... Nu putem, domnișorul...

– Aicea nu ne prinde nimeni, îți zic. Nu-ți face griji, ești frumoasă...

„Și te iubesc”, continuasem eu în gând. În acele două seri, femeia asta s-a dovedit a fi ceea ce căutam eu, o completare a sufletului meu de om obraznic și încălzit.

Fata încercă să fugă, dar o prinsei imediat de talie, răsucind-o cu fața spre mine. I-am smuls masca de care ținea cu atâta îndârjire și mi-am lipit buzele de ale ei. Simțeam broboane de apă ce se prelingeau de pe obrazul ei pe al meu. M-am dezlipit de ea ca s-o privesc în ochi.

Rămăsesem împietrit.

– *Désolé, désolé!* îmi striga ea printre lacrimi, în timp ce eu îi dădusem drumul să cadă.

Simțeam nevoia s-o lovesc, iar dacă memoria nu mă înșală, am și făcut-o. Tremura toată, și oricum nu conta ce urma. Vraja dispăruse înainte ca orologiul să bată ora magică.

Neștiind ce să fac ori ce să-i zic, am plecat de acolo înfuriat și dezamăgit.

*

Avusesem un război al convingerilor și al simțirilor mele și e posibil ca simțirile să fi câștigat, căci următoarea seară mă aflam iarăși acolo.

Era ultima noapte de carnaval, o parte din corturi se împachetau deja, iar țiganiii își aliniaseră căruțele pentru a putea fi

încărcate mărfurile. Pierre le oferise o alternativă mult mai bună cu banii câștigați, dar cei din trupă preferau să-și păstreze obiceiurile tradiționale, cu tot cu modul lor de viață nomad.

Lumea se împuținase vizibil, în loc să se adune. Tot farmecul dispăruse, împreună cu pancarta de la intrarea în zona cu pricina. Am observat mai degrabă impasibil dispariția plăcuței, era bătătoare la ochi prin dimensiunile sale. Mai târziu, ea s-a aflat la mine în gând, fiindu-mi dascăl pentru dățile următoare.

Femeia mea nu era nicăieri. Am pândit șatrele, am stat ca pe jar toată noaptea, însă n-am putut să-i dau de urmă. Vinovăția îmi umplea mintea cu tot felul de cugetări blestemate. Pe ea n-o vedeam nicăieri și poate că nici nu venise în ziua aceea. Brusc, mă lovi o idee. M-am dus val-vârtej la caravana lui Pierre Jardois – el păzise intrarea cu un om de-al lui și era sigur că știa tot ce-a mișcat pe acolo cât s-a desfășurat carnavalul. Afurisitul nu s-a lăsat cu una, cu două!

– Nu știi, *monsieur*! Nu știi! îmi replica el dând din umeri cu un aer de falsitate și nepăsare.

I-o descriesem în amănunt lui, apoi celorlalți țigănași din caravană. Toți îmi dădeau cu „*Je ne sais pas...*” în sictir, dar știam că mințeau. Aruncam cu draci în toate părțile, disperat și îndurerat.

Nu-mi păsa de puradeii din jur, nici de femeile care țipau isteric blesteme și ocări.

Plecasem privirile, când deodată văd o fetiță la vreo cinci anișori, târând pe jos o păpușă făcută din paie și fire de lână legate deopotrivă. Mi-a îmbrățișat genunchiul stâng și mi-a zis blând „Nene...”. Mi-a oferit păpușa ei. Ochii ei scăpărau exact ca ai Mariei. Am aranjat firele din păpușă și i-am înapoiat-o, scuzându-mă.

Întristat, am dat să plec, însă în urma mea răsună vocea groasă și răgușită a lui Pierre.

– *Monsieur...* femeia dumitale..., își drese vocea. Femeia dumitale a fost aici astă-seară. Am văzut-o stingheră, nu se însoțea cu nimeni. Nu știu când a plecat. Asta este tot ce vă pot spune, *excuses-moi...*, zise el în final, după un scurt schimb de priviri cu celălalt țigan. Noi servim client cum putem mai bine... seara bună, *monsieur*.

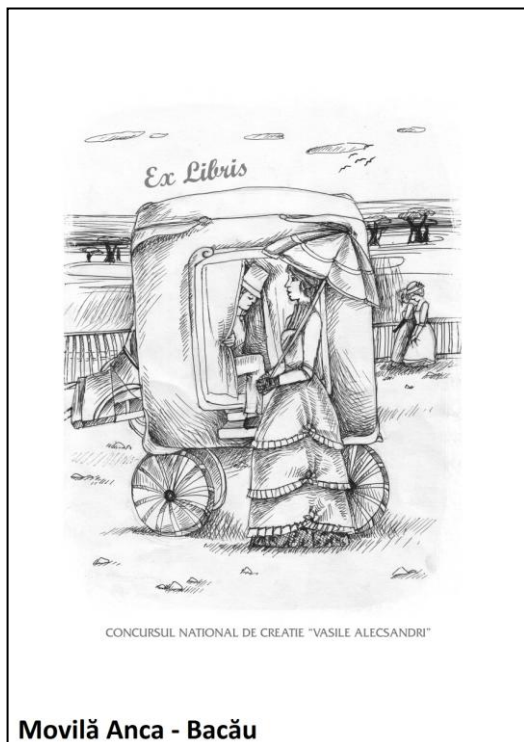
I-am mulțumit politicos și am plecat acasă.

*

Mult timp după aceea mi-a rămas gândul la Marie. Cu cât mă maturizam mai mult, învățam să apreciez naturațea și inocența ei, lucru pe care nu-l mai vezi la damele de astăzi. Deși mi-a ocupat gândurile până destul de recent, n-am încercat s-o mai caut. Mi se părea inutil, după atâta timp, neștiind nimic concret despre ea.

Era probabil ca ea să nu mă fi primit înapoi nici dacă o găseam. Întâmplarea din caravana lui Pierre din seara aia m-a făcut să mă simt ca un nemernic. Asemeni acelei fetițe, și Marie îmi oferise păpușa ei de paie și lână și mi-am dat seama cât de trist trebuie să fi arătat încă din prima zi, trist și stingher, cum de altfel chiar eram.

Întâmplarea face că am văzut-o recent la o serată cu pretenții, venită cu soțul în București, pe tema unor afaceri de familie. *Mademoiselle* Marie se căsătorise cu un fiu de conte maghiar, domnul G, căruia i se duse vestea până prin părțile astea pentru firea lui libertină și „*fără de Dumnezeu*”, cum îl ponegreau damele noastre. Cucoanele afixau o vizibilă ură față de doamna lui.

Cine-ar fi zis că un mare domn bogat ar fi ales, tocmai dintre toate, o țigancă?

Rămăsesem în urma lui cât să le aud pe demoazele strigând: „Aș, tu vezi cu cine se însoțește contele?” ori „Precis i-a făcut farmece țigancă”. Și era adevărat, îi făcuse farmece. Farmece complet naturale, care au mers ca unse dimpreună cu simțul lui estetic.

Ce-i drept, îl invidiam mult. Fusese domnul potrivit la locul

potrivit și arătau peste măsură de fericiți împreună. Câteodată, mă întrebam dacă ea s-a mai gândit la mine după acele nopți de bal. La serată, mi-am primit răspunsul în cel mai grandios mod cu putință. Prinzând c-o sorb din priviri din depărtare, în ciuda neveste-mii, a închis ochii și a zâmbit plăcut.

După zece ani, rămăsesse aceeași femeie extraordinară pe care aș fi prețuit-o îndelung, s-o fi avut în astfel de clipe. Peste alți zece ani, ea va rămâne în mintea mea drept aceeași regină roșie, duioasă și tânără.

HĂRĂU ANDOR ALEXANDRU DANIEL – Hunedoara

„Funcția conativă a titlului, ce presupune interpretare a lumii, situând cititorul într-un cod ezoteric / ambiguu, fuga de sine, posibilitatea pierderii identității, simbolistica, motivarea compozițională și focalizarea zero sunt tot atâtea aspecte ce recomandă textul spre lectură...”

PETRE ISACHI

„Forma textului este una originală, dar lipsită de naturalețea discursului. Limbajul ritmic, sacadat răpește din farmecul textului.”

ELENA PÂRLOG

„Confuz. Și nu e confuz în modul misterios în care se dorea, ci doar neinteligibil. E un anonim, dar totuși i se creează o identitate?! E previzibilă închiderea cercului narativ: faptul că toate personajele sunt de fapt unul. Iar dacă acest drum spre Nicăieri semnifică o călătorie inițiativă, nu este destul de dezvoltat simbolistic și narativ.”

ANCA IFRIM

Mergem către Nicăieri, propriul Nicăieri

Dacă tai Nodul Gordian și nu ești Alexandru Macedon, nodul pune stăpânire pe tine, nu tu pe Asia

Scârbit de ce-mi oferea trecutul meu, am ales să plec.

În locul unde mă aflu, numele conta, așa că, alături de personalitatea și de amintirile mele, l-am aruncat undeva prin casă. Am încuiat ușa.

Am plecat la drum, departe, doar eu și Suflet. În drumul meu spre Nicăieri, mulți m-au întrebat de nume. Nu le-am răspuns, am ales să fug. E greu să nu ai nume. E greu pentru ceilalți.

Nu știam dacă merg prin lume sau lumea trece pe lângă mine. Am ajuns să mă gândesc la numele meu... Oricum, chiar dacă m-aș întoarce, nu mi s-ar mai potrivi, deci, nimic de pierdut. Și oricum, ce e numele? Trece acesta oare de nemiloasa barieră a superficialului?

Până acum nu am observat curiozitatea oamenilor. „Ce faci? Cine ești? De unde vii? Unde mergi?” Câte întrebări! Măcar de ar conta pentru ei... Întrebă doar ca să spună altcuiva și să

întrebe la rândul lui. Dar cu ce rost? De-ar avea măcar vreun scop misterios! Dar nu, scopul lor e chiar lipsa misterului, deci încarcerarea în false certitudini.

Cel mai greu e să fugi de tine însuși. Ori de câte ori vezi ceva, ai o părere, iar părerea este a ta. Oare pe unde a ieșit personalitatea? Doar am încuiat-o bine...

„Nicăieri e departe. Dacă continui tot așa, voi ajunge să mă întorc. Trebuie să fac ceva!” – îmi tot spuneam.

Oameni, locuri, situații... le-am văzut, dar nu le-am văzut eu. Aveam de gând să renasc, să renasc fără să mor, să fiu prezent, nu doar o ruină a amintirii mele de peste 1 minut.

În drumul meu, mergeam adeseori privind în gol. Ajunseseră să-mi fie dor... de mine, de cine eram înainte, de numele meu.. Îmi era dor de locurile mele, de micul meu atelier, de oamenii pe care-i cunoșteam, până și de negustorii gălăgioși ce mă trezeau dimineața.

Dar, un alt gând a început să nu-mi dea pace: gândul că oamenii mă vor uita. Vecini, prieteni, cu toții își vor continua viața normal. În două, trei zile, poate, voi fi doar o amintire. În fond, nu aveam nicio datorie față de nimeni. Regelui i-am făurit până la ultima sabie comandată. Când cineva va veni după ele, va găsi un bilet care-i va spune că săbiile îl așteaptă în beciul castelului.

Cât despre domnița de la castel... Probabil că nici nu își mai amintește numele meu. Iar dacă nu-și amintește numele... în lumea ei înseamnă că nici de mine nu-și amintește.

Prietenului meu, al cărui nume nu contează, i-am lăsat în fața ușii o punguță cu 20 de galbeni. Astfel, mi-am achitat datoria față de el, dar i-am lăsat și ceva bani drept mulțumire. Astfel am scăpat și de ultimul ochi ce privește spre nume.

Am plecat fără să las nimic în urmă. Doar casa mea dărăpănată, care, oricum, în câțiva ani are să cadă. Totuși, mi-e dor de ușa verde...

Gândurile mi-au fost întrerupte de ceva mult mai apropiat de realitate. În zare, se mai vedea un călător. La început am crezut că e vreun bandit certat cu legea căci, în afara mea, cine ar mai fi mers pe acel drum? Când a ajuns destul de aproape ca să-i pot zări privirea, mi-am dat seama că e vorba doar de un biet călător. Pe măsură ce se apropia, am văzut cât de mult semănăm. Nu știu de ce

am fost atât de sincer cu el... A ajuns înaintea mea. El eram eu, dar ceva mai bătrân. Ne priveam ochi în ochi, ca într-o oglindă atemporală. El își amintea trecutul, eu îmi aminteam viitorul.

După o lungă vreme de stat așa, am deschis gura, arătându-ne curiozitatea umană.

– Cum te numești? am spus amândoi în cor.

– N-am nume, mi-a spus calm, dar sincer, omul din fața mea.

– Nici eu, i-am răspuns.

– De unde vii? ne-am spus iar în cor.

În același timp, am răspuns hotărâți:

– Din Regatul de Răsărit.

– De Nicăieri.

– Unde mergi? am spus eu, oarecum dezamăgit că nu m-a întrebat și el același lucru.

– Acasă, mi-a răspuns el sec.

Cu cât îl analizam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că e o replică îmbătrânită a mea. Părul, chiar dacă era alb, era al meu. Ochii, fața, vorbele (pe care le spunea el... sau de fapt eu?) erau ale...

M-a țintit din nou cu privirea și a plecat lăsându-mă mut. Am stat pe loc și l-am privit cum pleacă. Știam unde merge, știam cine este, știam că eram eu din viitor.

Când ajunse puțin mai departe, se prefăcu, prin fum, în patru corbi negri. Nu m-a interesat această plecare supranaturală, după cum nu mă interesase nici apariția lui. Acum, îmi dădeam seama câte așa fi vrut să-l întreb... Aș fi vrut să știu de ce se întoarce, cum a trăit acolo sau măcar un simplu „ce mai faci?”. Oricum, nu cred că mi-ar fi răspuns. Nici eu nu mi-aș fi răspuns.

Noaptea s-a lăsat peste lume. M-am tras lângă un copac de lângă potecă, am făcut un foc și mi-am gătit un iepure prins mai devreme.

Când să adorm, pe o creangă a copacului a apărut o bufniță. Bufnița mă țintuia cu privirea.

– Cum te numești, omule? a vorbit grav bufnița

– Nu am nume, i-am spus eu.

– Ba da, ai, ești om. Orice ai face, te numești „om”. Vezi tu, eu, între oameni, mă numesc bufniță. Acesta este numele meu, dar și al suratelor mele. Între bufnițe, mă numesc Zilia. Cui îi pasă? Pentru tine, eu sunt bufniță și atât. La fel și tu pentru mine, asemeni celorlalți ca tine, ești om. De asta nu poți scăpa decât cu vrajă. Și vrăjile nu-s la tot pasul. Tu, acum, ai dat uitării numele tău între oameni, dar mai ai un nume, cel de „om”. Și, chiar dacă scapi și de acela, vei avea numele de pământean. Întotdeauna vei avea un nume.

– Dar... merg spre Nicăieri. Acolo nimeni nu are nume, m-am bălbăit eu.

– Oriunde, vei avea un nume. Acolo te vei numi „viețuitoare”. E greu să nu ai nume...

– Știu, am întrerupt-o.

– Nu știi nimic! mi-a răspuns vădit nervoasă. Să dea Domnul să nu afli!

Bufnița a plecat, iar eu am adormit visând iar și iar întâlnirea cu bătrânul.

M-am trezit în lumina seacă a soarelui. Totul era întinerit. Mă bucuram de drumul meu precum te bucuri de o plimbare. Acum, totul era clar. Ziua de ieri părea un trecut îndepărtat. Eram un om fericit că n-are nume între oameni.

Brusc, privind munții din jurul meu, mi-am dat seama cât de departe am ajuns într-o singură zi. Cum era posibil? Normal, ar fi luat câteva săptămâni să ajung la acești munți care abia se vedeau din regatul meu.

Din curiozitate, mi-am dat cămașa la o parte să văd în ce stadiu se află arsura din atelier. Mâna îmi era vindecată. Cum se putea așa ceva? Atât de repede? Nu aveam cum să aflui.

O floare mi-a atras atenția. Am privit-o, am mirosit-o, dar când m-am ridicat, a apărut de nicăieri o femeie. Era o femeie frumoasă, dar nu mai știu de ce am crezut asta. Era o zeiță, trebuia să fie, mai ales că simțeam că mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu însumi. M-am pierdut în ochii ei. Ea se lăsa privită. Visul s-a rupt când a ridicat mâna pe care, deși poate nu era, am văzut-o, conform obișnuinței, gingașă. Mâna-i arăta spre cerul însořit.

– Omul fără nume nu mai e om între oameni. Omul fără nume nu mai trăiește. Omul fără nume trăiește fără noimă. El s-a sinucis, fără să moară.

Cerul se înnoră brusc. Un fulger a făcut-o să dispară, iar un altul a făcut-o să apară ceva mai departe. Am alergat spre ea.

– Eu nu am nume, dar trăiesc cu un scop: să nu am nume, i-am spus eu.

– Încăpățânarea nu-ți va aduce binele, am auzit.

– Dar ce-ți pasă ție?

– Îmi pasă.

Un fulger a mutat-o și mai încolo. Am alergat din nou la ea, prin ploaia ce tocmai a început.

– Cum te numești? am întrebat-o.

– Iralsa, îmi spuse.

– Iralsa, zeito, spune-mi ce ar trebui să fac.

– Să nu te întorci, dar să nu uiți de unde ai plecat.

Iralsa a dispărut pentru o vreme. Acum nu mă mai gândeam la trecut, mă gândeam la viitor, la ce se va întâmpla. Oare chiar așa este? Să fiu mort fără nume? Oricum, eram hotărât: aveam să aflu cu orice preț.

Când Iralsa a apărut din nou, a început să pășească alături de mine. Era clar că scopul ei era să fie călăuza celor ce merg spre Nicăieri.

– Drumul e greu, i-am spus fără să primesc vreun răspuns. Cât mai e de mers?

– Tu de unde știi că drumul spre Nicăieri e pe aici?

Într-adevăr, paradoxul călătoriei mele era acesta. Cum am mers aproape două zile pe drumul cel bun?

– Nicăieri e departe, dar, de fapt, așa de aproape... Acesta nu e drumul spre Nicăieriul meu, nu știu cât mai e de mers, a spus Iralsa, mai mult oftând. Eu acum am alt Nicăieri...

Ea m-a privit în ochi și mi-a pus mâna pe frunte. În următoarea secundă, m-am trezit pe jos, privind stelele și luna. Mai trecuse o zi...

Știam că Iralsa nu avea să mai apară, așa că m-am tot gândit la cele spuse de ea. Nicăieriul meu? Al ei? Ce voia să spună?

Am mers sau lumea a zburat pe lângă mine, până am ajuns într-o pădure fără copaci. Acolo se vedeau doar umbrele lor. M-am plimbat uimit de umbrele copacilor. Știam că am ajuns în Nicăieri. Dar unde erau oamenii fără nume? Parcă auzindu-mi întrebarea, o umbră s-a ridicat în picioare și mi-a spus:

– Oameni aici nu mai sunt. Ne-am transformat toți în copaci. Copacii nu pot regreta, nu se pot striga, nu vorbesc, deci nu au nevoie de nume.

– Dar atunci, unde sunt copacii? am întrebat nedumerit.

– Păi, fără nume, au mai rămas doar umbrele lor...

– Nu e Nicăieriul meu! am strigat eu și am fugit mai departe.

După experiența aceasta de-a dreptul înfricoșătoare, am ajuns într-o poiană. Soarele apusului îmi lumina fața. Mă lumina pe mine, omul fără nume, fără trecut. Mă simțeam onorat că un soare a acceptat să lumineze un om atât de josnic. Soarele lumina omul fără nume. Cum să se simtă omul fără nume în fața soarelui, dacă nu josnic?

Lacrima de sânge se prelingea pe cer, urlându-și suferința-n vântul ce rupea frunzele tinere și le zbura când sus, când jos, când în noroi. O lacrimă, la fel de roșie, dar mai mică, mai altfel, se prelingea pe inexpressiva față a omului fără nume. Odată cu lacrima, am căzut și eu în iarba biciuitor de aspră. Stăteam pe lacrima roșie și fierbândă. O parte din mine ardea în flacăra iadului, privind spre răcoarea stelelor.

S-a făcut noapte și am rămas singur pe cenușă. Am adormit repede, numărând stelele, revenind la atât de confortabilul material. Nu m-am mai gândit la umbre, la Iralsa, la bufniță sau la reprezentarea mea în viitor. Acum eram un adevărat om fără nume. Îmi găsisem Nicăieriul. Eram fericit. Nu mai aveam nimic de pierdut. Eram fericit și puternic. Nu eu cel cunoscut de ceilalți, ci adevăratul eu era așa.

Dimineața, m-am trezit oarecum speriat. Poiana forfotea de viață, oamenii mergeau încolo și înapoi, făcându-și treaba cu un calm neobișnuit și într-o dezordine totală, asamblată într-o perfectă armonie. Neobservat, m-am urcat într-un copac fără umbră. Absolut toată ziua i-am privit uimit. Cel ce se întorcea de la

vânătoare începea să taie lemne, alții găteau vânatul, alții mâncau. Cei ce găteau mergeau la vânat, tăietorii de lemne adormeau pe unde apucau și fiecare își făcea treaba la întâmplare. Toți știau să facă de toate. Mai spre amiază, un tânăr mi-a adus niște mâncare. I-am mulțumit, dar el, în loc de tradiționalul „cu plăcere”, s-a arătat puțin iritat de mulțumirea mea.

Cam o lună am zăbovit în zbuciumata armonie. Nimeni nu-și arăta recunoștința față de ce făceam sau făceau, toți erau niște robi ai timpului pierdut.

Mi-era dor să am un nume, mi-era dor să jonglez între fapte admirabile și mai puțin admirabile. Mi-era dor de un trecut, să cunosc oameni, mi-era dor să conversez, mi-era dor să exist.

Într-o noapte, un fum negru s-a apropiat de mine într-un dans misterios. Fumul semăna cu silueta unui om diform. Acesta a început să șuiere precum vântul și a suflat spre mine o răceală mai rece ca gheața. Brusc, am început să zbor privind cu opt ochi. Eram patru corbi, dar toți unul.

Fumul a dispărut. „Vrăji nu se găsesc la tot pasul”, a spus bufnița. Dar, uite, acum nu mai am nume între oameni și nici om nu mai sunt.

Totuși, au rămas atâtea întrebări: Cine erau personajele cu care m-am întâlnit? Cum de trecea timpul așa repede? Al cui era Nicăieriul umbrelor? Cum reușeau oamenii fără nume să trăiască astfel?

Sub forma celor patru corbi, am tot zburat odată cu timpul în jurul poieniței. Acum simțeam că sunt pământean. Nu mai eram om între oameni, nu mai eram om între viețuitoare, eram doar pământean, eram tot Pământul.

Am hotărât să plec. Nu știam unde, dar am vrut să plec. Nu că le-ar fi păsat lor, dar mi-am luat la revedere de la oamenii fără nume. Bineînțeles că s-au supărat că i-am deranjat din moarta lor rutină.

Om fiind din nou, am trecut iar prin Nicăieriul umbrelor. Voiam să iau o pauză, așa că, prin fum, m-am prefăcut umbră. Am stat așa ceva vreme, până când, un solitar fără nume m-a trezit trecând pe-acolo. I-am spus că oameni nu mai sunt acolo, dar am

mințit, știind că acela nu e Nicăieriul lui. Acolo erau de fapt doar umbre rătăcite, nu oameni. El nu avea ce să caute acolo.

Mergând înapoi spre casă, am văzut un călător care mirosea o floare. M-am schimbat în femeie prin fulgere și i-am dat îndrumările de care avea nevoie. Mi-am inventat un nume, Iralsa, și l-am condus pe drumul cel bun. El nu ar fi crezut nimic din cele ce i-am spus dacă nu aveam un nume.

Spre seară, m-am preschimbat într-o bufniță, Zilia, și am ajutat iar călătorul ce nu înțelegea că nu se poate să nu aibă nume. Din nou, ochii doritorului de lume anonimă... mă întrebau de nume.

Pe când m-am făcut iar om, mi-am dat seama că, în călătoria mea, am îmbătrânit. Timpul m-a îmbătrânit repede ca om, cu vreo zece ani, poate cincisprezece. Am vrut să mă văd iar tânăr... Așa că am apărut mergând spre proaspătul călător. Ajunși aproape, ne priveam în ochi viitor-prezent, prezent-viitor. Timpul ne-a jucat feste amândurora.

– Cum te numești? ne-am întrebat în cor.

– N-am nume i-am spus eu calm.

– Nici eu, mi-a răspuns el, fără să știe ce vorbește.

– De unde vii? ne-am spus în cor.

– De Nicăieri, i-am spus în timp ce el mi-a spus:

– Din Regatul de Răsărit.

– Unde mergi? m-a întrebat.

– Acasă i-am răspuns sec.

L-am privit în ochi. Știam unde merge, știam de unde vine, știam că greșește. Am plecat înainte să mă mai întrebe altceva. Oricum nu i-aș fi răspuns...

După ce m-am îndepărtat, m-am prefăcut în cei patru corbi. M-a văzut. Am vrut să mă vadă. Am vrut să știe în ce lume intră. Nu m-a ascultat...

Întrebările au sens doar atunci când nu au răspuns. Viața e o întrebare fără răspuns. Misterul sau poate căutarea lui dau sens vieții. Am ales misterul, cunoașterea fiind de această dată pur și simplu inutilă.

Știam totuși ceva: acum aveam de urmărit un nou Nicăieri.
O altă luptă necunoscută avea să se desfășoare: lupta pentru
Nicăieriul materialului. Am acceptat dansul lumilor.

Am deschis ușa verde și am intrat.

Ex Libris

CONCURSUL NATIONAL DE CREATIE "VASILE ALECSANDRI"

Popa Andrada - Bacău

MEREUȚĂ BOGDAN CĂTĂLIN – Galați

„Intenționalitatea de parodiare a problematicii contemporane, de persiflare a haosmosului ce naște absurdul existențial îl va fi determinat pe autor să creeze un admirabil «SF țăranesc» în care sursa comicului de situații se completează cu cea de limbaj. Unicitatea evenimentului este corelată cu totalitatea subiectului. O ironie caragialiană învăluie socratic textul. Naratorul, «fînța de hârtie», merge în același ritm cu naratarul.”

PETRE ISACHI

„Limbajul este adolescentin, valorifică registrul oral, familiar, potrivit temei. Mi se pare că există o tendință spre exagerare.”

ELENA PÂRLOG

„Textul este foarte imaginativ, o îmbinare sarcastică a arhaicului cu neologicul, a societății tradiționale cu cea capitalistă. Îmbinarea regionalismelor cu referințe științifice și tehnologice creează contrast umoristic.”

ANCA IFRIM

Dragostea, un SF țăranesc

Salut, eu sunt Cătălin și aceasta este istoria unui amor. Sper din suflet să nu vă închipuiți că este asemenea acelor telenovele spaniole de pe posturile fosilizate ale tembelizorului, nu este un *Tânăr și Neliniștit* început din Paleolitic și continuat până în perioadele imemorabile ale *Fundației* lui Asimov. Nu, a mea este una specială, este una caldă, proaspătă, aburindă precum o mămăligă scoasă de la microunde.

Să începem cu începutul. M-am născut în satul Zgârcioaba de Jos, pe data de 6 aprilie 3021. Mama era secretară la ONUMS (Organizația Națiunilor Unite Mecanice Sătești), iar tata navigator pe norii culumnus de marfă rurală. După cum știți, pe la începutul anilor 3000, lucrurile au mers destul de prost pentru pământeni. Un hândrălau de spor, provenit dintr-un meteorit delincvent care a intrat în atmosferă prin anii 2100, s-a îngrășat în tihnă în scoarța terestră. Astfel, s-a întâmplat ca în 2500, rădăcinile de plopi, nuci și gutui planetari să țâșnească prin sol și să se răspândească pe toate cele 6 continente pleșcoase ale Albăstrelului. Plantele au crăpat

biblica munților Himalaya, au format un pod natural pe Mărioara Egee, au înfășurat zgârie norii bușismenilor și au dereglat ciclismul stră-stră-bunicii natură. Dar acum nu-mi mai pierd timpul cu date tehnice și urmări dezastruoase, demne de *Ghinish Buc*.

Când tocmai împlineam frumoasa vârstă de 14 ani, la mine în sat a apărut de nicăieri un nene, așa-zis propovăduitor.

– Nu, nu sunt preot, mamaie! Ați înțeles greșit! Sunt un savant de la NASA!

– Atunci, de unde știi că vine apocalipsa, maică?

– Datele tehnice arată că Pământul mai are numai un deceniu. Satul vostru...

– Zgârcioaba de Jos!

– Da, Zgârcioaba de Jos, va avea o misiune specială! De ea depinde importanța națională!

– Spune, maică! Care fi aiasta?

– Cu toții vă veți îmbarca deîndată pe Apolo 9 și veți debarca pe Planeta Nemesis, a 10-a planetă de la Soare!

– Ai? De ce?

– Veți duce mai departe rasa umană, mamaie! Transmite-le asta nepoților și fiilor matală. Sporii au infectat deja aproape tot ce a rămas din Planeta Albastră.

– Bine, maică, o să le spun! Cătălineee!! Mergi pe Nemesisica a lu' nea Nasistu, mamă!

Și așa m-am văzut eu îmbarcat pe Apolo 9, cu cățel cu purcel... toată tinerimea din satul Zgârcioaba de Jos ieșise din atmosfera Terrei și înainta țațoșă prin Calea Lactee. „Ei, mare năzbâtie mai e și asta!”, ar fi spus bunica Aglae. Însă eu, mama, tata... nimeni nu mai spunea nimic... Doar se închinau, scăpau câte o mătanie, două și citeau Psaltirea.

***

Planeta Nemi se ivi mare și încețoșată, precum un bostan privit prin ochii lui Nea' Vasile cârciumaru'. Stelele își holbau gălbeaza la vreo 50.000 de bocanci chinezești distanță, iar racheta noastră scâncea atât de îngrijorător, încât doi dintre cei mai pricepuți ciobani ai noștri presupuseră că nu mai avea zile. Mulți ar spune că, la 4 milenii distanță de epoca de piatră, oamenii ar moșteni oareșcare deprinderi și concepții, însă popa Ion spunea:

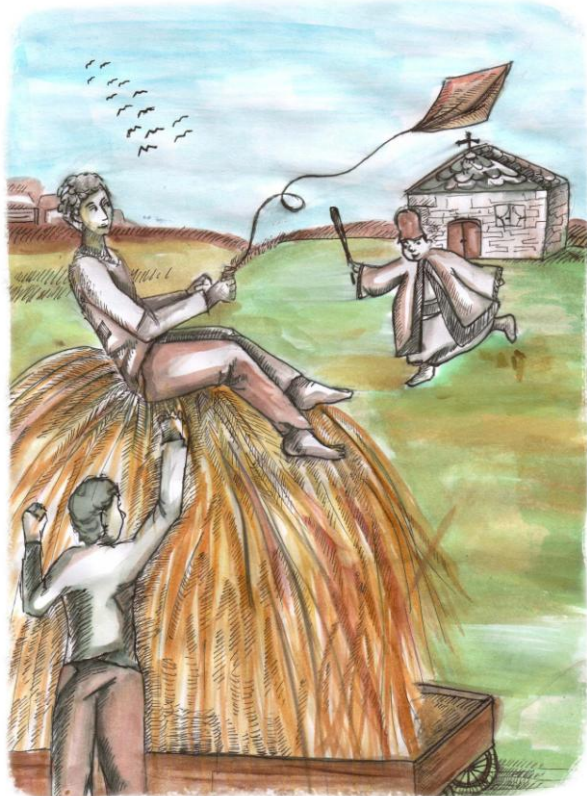

„Sfânta noastră tradiție nu va fi niciodată perturbată de drăcoveniile sefeistice ale Necuratului”. Din păcate pentru el, apocalipsa se desfășura chiar în acele momente decisive. Cu jurămintele că nu ne vom părăsi nicicând și cu multe alte lovituri de maestru ale bocitoarelor satului, am pășit laolaltă, desculți, pe solul brun-roșcat al Nemesicăi.

– Băi, tată, băi!

Nu știu ce trebuia să spun, un *pas mic pentru om, un pas mare pentru cioban, revendicăm pământu’ aista întru întregirea puradeilor lui* sau... Nu îmi mai răsărea în minte niciun cuvânt. Acel *băi tată* al cârciumarului mi se păruse de-a dreptul magic. O incantație prin care cu toții acceptam să fim pilonii unei noi lumi... Ne priveam prostiți unii pe alții, atingeam tot ce ne ieșea în cale și îngăimam câte *un băi tată*. Fără să ne dăm seama, fără să ținem cont de trecerea zilelor, începeam să ne acomodăm pe plaiurile lumii cu cer roz și plante galbene. Moș Pintilă, bun agricultor, descoperia din ce în ce mai multe plante comestibile, popa sfințea fiecare centimetru pătrat care îi ieșea în cale, tata reușise să îmblânzească noi specii de nori, mama, în ciuda criticilor, proiectase din resursele navei noastre două prototipuri de roboți cărași. Cu toții își găsiseră un rost pe acolo, mai puțin eu. Cât era ziulica de lungă, străbăteam ulițele Nemesisului, căutând Dumnezeu știe ce, prin stufărișuri cleioase și mărăcini încârligați. Odată ce lucrul deveni automatizat, iar mânușițele bionice ale amicilor mamei ieșiseră din modul stand-by, viața multor țărani se ușură surprinzător. Treptat, se conturară fântâni, curți, biserici, toate în fracțiuni de secundă. Hrana descoperită de agricultor căpăta din ce în ce mai multă savoare, vegetația fusese în totalitate îmblânzită de ce cei trei vlăjgani ai lui Moș Cercheliță, pădurarul, iar eu deja mă plictisiseam de planeta aceea. Când, într-un final, totul se încheie, Primarul Voicu inaugură țațoș „noua sa mândrețe de sat”, Zgârcioaba de Jos Bis, popa Ion, trezit din euforia țuculiței marțiene, cădelniță vreo două-trei sughituri blagoslovite, apoi viața își relua cursul.

Ex Libris

CONCURSUL NATIONAL DE CREATIE "VASILE ALECSANDRI"

Movilă Anca - Bacău

Câteodată, nici nu-mi puteam crede ochilor că nu mă mai aflam pe versiunea 1.0 a Zgârcioabei. În zilele molatice, în care androizii coseau, arau și țineau slujbe, mă luam de mâna cu

zdrahonul melancoliei și contemplant frumusețile de-a dreptul ireale dimprejurul meu: copaci bucălați, insecte distorsionate, alternanțe buimăcitoare de zone aride cu zone fertile. Și era atât de cald... De când venisem, o toropeală insuportabilă năvălise peste ființele noastre, dădea în clocot aerul, carboniza cheful nostru de viață. Cu alte cuvinte, deveniserăm niște căscați mici și lenoși.

Pe la orele prânzului (sau cel puțin așa credeam eu) m-am întors pe ulița principală ce da 'nspre noua tavernă a lu' Nea' Vasile: Crăcanul Cocosârcea. Am salutat din mers doi bețivi persistenți în meserie, pe popa Ion, polemizând despre o politică cunoscută numai de domnia sa și un convoi de cațe cu briză de ștevie, după care mi-am continuat promenada mea sefeistă. Dintr-un anumit motiv, îmi era dat să văd o privelyște destul de ciudată: un sat de deal, mutat pe o planetă aflată la vreo câțiva ani lumină de soare, pe care păsările cu coadă și înotătoare galopau în voie, își continua existența printre androizi și nanoboți. Sătenii se spălau cu apa de la fântână, în timp ce avioanele de luptă cu hiperpropulsoare, zburau pe pilot automat, creșteau nestigheriți orătării cu șapte capete în curte (surogate ale găinilor) și se îmbătau cu un soi de bere marțiană, în timp ce proprii roboți accelerau particule. Un pic ironic, însă adevărul nu mă avantaja. Nu-mi doream să fiu nici ciobul, nici oala spartă, așa că am pornit înspre miazăzi, căutând ograda lui Ghinea, cizmarul.

– Hei, Ghineo!! Ioan și Marin sunt acasă?

– Nu îs aicea, mă! Da' matale ce trebă ai cu ei?

– Niciuna, bre, Ghineo! Mai ies și ei să cunoască ulițele noi?

Mă privi cu subînțeles, până ce am prins tâlcul acelei ocheade cam idioate. Niciunul nu risca să se aventureze, ori să dea nas în nas cu așa-zisele „mașini draconice”. Singur, într-un sat pustiu, fără vlăjgani cu care să sparg mingile holografice și multe altele, fără mândre cu gesturi de feline și râsete aviare, fără săteni pe la vârsta a doua care să ne povestească turnirul mioarelor într-o limbă delicios de neinteligibilă, eu eram compromis. M-am întors la tavernă, unde am ascultat vreme de câteva ore același cântec răgușit al nu-știu-cărui-interstelar. Nea' Vasile descânta o halbă pe jumătate goală, popa propăvăduia învățăturile sale turmentoase, cei

doi bețivi ai satului mă luau de gât și se jurau pe ce aveau mai sfânt că roboții nu erau „lucrătură curată”, cântecul încă scâncea și scâncea...

– Ziua bună, domnilor! răsună un glas cântat prin tavernă.

Nu putea fi o țărăncuță. De obicei ele aveau vocile stâlcite și mai mult plescăiau decât vorbeau. Aceasta articulase corect fiecare amărât de sunet. Am întors capul și m-a izbit imaginea unei fete blonde, îmbrăcată complet în alb, cu papuci, cu ie, cu ițari decupați pe zona coapselor. De asemenea, purta o șapcă albicioasă, împestrițată cu fel de fel de semnături roșiatice, iar pe ie se distingeau cuvintele: LOVE ∞ CENT. Părul galben cârlionțat i se scurgea pe umerii bronzăți. Când mă privi, i se descoperi un zâmbet firav, iar ochii albaștri îi sticliră.

– Al cui ești, băiețăș? mă luă ea.

– Aș putea să te întreb același lucru?

Fata tăcu, apoi mă smulse din *brațele* celor doi toropiți, sub ochii neîndurători ai popii și ai băbuțelor de la poartă, nu înainte să încaseze câteva replici zdravene.

– Din câte văd, ești raperiță. Nu-ți place muzica de epocă a lui 50 Cent?

– În primul rând, sunt etno-raperiță. Îmi place combinația dintre muzica populară și rap. Și în al doilea rând, ∞ CENT ne înțelege mult mai bine decât oricare clasic.

– Aș vrea și eu să știu...

– Dacă vrei, poți să mă strigi Străina. E un nume frumos. Da, tu nu te-ai săturat de liniștea asta? Sincer, eu nu aș putea trăi o secundă fără muzica mea.

Străina scoase o sferă de mărimea falangei de la degetul mare, după care o strânse în pumn. Acorduri nebunești de sunete computerizate și versuri ireale răsunară în întreaga atmosferă a Nemesicăi:

*Suntem euglene naziste primordiale,
Trăim în lacuri vieți monocelulare banale,
Nu ne omorâm cu eufemisme, triste, comuniste,
Atacăm și maltratăm cucurbitaceele fasciste.
Hai așa, așa, să jucăm în picioare sârba caracărenilor
Hai să dansăm stepul maglaivaițat al euglenelor,*

*Căci suntem noi, noi, euglenele neconvențional de verzi
Oricum ar fi, te facem să joci și pe pereți, nu crezi?*

De atunci, am simțit ceva diferit la Străină. O vedeam în fiecare zi, în fiecare seară, mereu mă surprindea cu ceva nou, inedit. De aceea, am iubit-o din prima clipă. Ea izbutise imposibilul, îi scosese pe vecinii mei trândavi din case. Seara organiza chefuri în inima Pădurii de bosto-roșii marțiene, ziua golea sticlele de gin crăcănesc ale lui Nea' Vasile, ne distram de minune în chermezele ei sălbatice. Noapte de noapte vecinii își aprindeau candelile și băteau în lemn când o vedeau pe Străină învârtindu-se în cap în vârful unui cocotier de castraveți. Din câte se părea, tinerimea sătească iubea să danseze pe ritmuri etno-rap, în jurul focului de tabără, cu toate acuzațiile de vrăjitorie primite. Chiar și popa, nemaiputându-se abține, veni la unul dintre chefurile noastre, unde mutilă vreo patru sau cinci dansuri de stradă (krumping, cum îl mai numeam noi) și binecuvântă berea, vinul, ginul și șampania, căci: „*Cu toate că la prima vedere arătau a ispite ale Necuratului, în realitate, erau rupte din rai*”. De asemenea, ne binecuvântă și pe mine, și pe străină, întrucât „*Noi orânduiseam acel preacucernic taifas*”. Ce mai, popa era un petrecăreț și jumătate, un pezevenghi cu voie bună, în ciuda evlaviei sale. Băieții o priveau lung pe străină când încingea atmosfera și îmi dădeau coate:

– Tii, ce m-aș însura cu mândria aiasta, că tare îi înflăcărată!

Fetele mai îngăimau câte un un reproș răstit: „o stricătu cu un ascuțit simț al bairamului”, o caracterizau ele. Cert e că nimeni nu s-a împotrivit să zbiere cât îl țineau plămâni, refrenul melodiei lui ∞ Cent: *Maltratăm cucurbitacee fasciste!!!!*, încheind mai apoi popa cu un *Aminnn*.

Într-una din zile, după un chef de pomină, Străina încă înmagazinând o nesfârșită poftă de viață, bătea ulițele Nemesisului, pălăvrăgind din când în când cu robii automatizați și hrănind niște hibridi specifici planetei. Vazându-mă la fel de matinal, am căzut de acord să înfrângem oboseala cu o porție vârtoasă de plimbări diurne. Ne ieșiră în cale o sumedenie de mașinării, de entități și de blestemății, care mai de care mai stridente, însă cel care ne șutise

privirile în adevăratul sens al cuvântului, fu un locșor pătrășos, de mărimea cerdacului meu, cu porțițe brune și căptușite cu piele. Din câte ne dădeam seama, arăta precum un cinematograf de epocă, de pe fosta mea planetă.

– Ei, ce spui? am întrebat-o.

Soarele strălucea tupeist, progeniturile naturii își făceau de cap pretutindeni, iar atmosfera lenoasă a somnoroșilor țărani pensionați înainte de vreme crea un mediu de așa natură, încât ai fi preferat să te afli oriunde altundeva. Ea acceptă fără ezitare. Din câte se părea, rula un film vechi, salvat de pe Pământ de unul dintre sătenii noștri nostalgici. Filmul nu număra multe dimensiuni, iar personajul principal era un actor intrat de mult în cărțile de istorie, însă încă avea darul de a-ți aduce zâmbetul pe buze oricând și oriunde. Străina râdea aproape în fiecare minut de pinguinii domnului Popper, se agita în scaun, vărsa popcornul și făcea aprecieri fiecărei secvențe.

– Măi, Cătălin, da' roboțerii tăi sunt geniali! Să construiască ei așa ceva în mijlocul pustietății... Cât despre bătrânul Jim Carey pe care mi-l tot lauzi, face toți banii! Uite, pinguinul a alunecat, i-a mușcat urechea, hahaha!

Atunci capul său blond se cuibări în brațele mele și îmi prinse, mâinile.

– Ce n-aș da să nu se mai termine filmul ăsta niciodată, roști dulce.

Dar catastrofa se năpusti barbară și sadică în clipa aceea. Întunecimea îi reteză cuvintele și ne hali nesătulă cu gura sa infestată de halenă. Frumusețea euforică a momentului se destrămă ca și cum ai fi trecut-o printr-o mașină de tocat, dar mai rău decât orice, nu o mai simțeam în brațe pe Străină, nu-i mai simțeam părul și mâinile catifelate. Pentru prima dată după atâta amar de timp, mi se făcu frig. Un harbuz de lumină se sparse în spate, împrăștiindu-și miezul coroziv pe toată ființa mea.

– Bine lucrat, agent Cătălin!

Un biped cu față întunecată pare-se că mă privea satisfăcut din cadrul intrării în cinema. Pe măsură ce ochii mi se deprinseră cu lumina, observam că bipedul de fapt era un savant, dar nu

oricare savant, savantul de la NASA care o alertase pe mamaie. Își nota la răstimpuri câteva date, apoi mă analiza.

– Nu înțeleg, Nea' Năsisțule! Unde suntem? La ce te referi?

– Misiunea ta, dragă Cătălin! În momentul de față ne aflăm pe Terra, într-un transportor macro-nuclear. Toată povestea cu apocalipsa nu a fost decât o cacealma. Pământul va supraviețui mult timp de acum încolo! Adevărata misiune a fost a ta. Tot ce aveai de făcut era să o vrăjești, să se îndrăgostească de tine, apoi tu să te îndrăgostești de ea. Am speculat că în spelunca aceea, singurul loc potrivit pentru doi îndrăgostiți ar fi fost un cinema în care să ruleze comedii vechi. Și așa a fost. Astfel, vizionând un film cuantic, v-ați teleportat înapoi pe Pământ, în laboratorul nostru.

– Poftim? Despre cine vorbești?

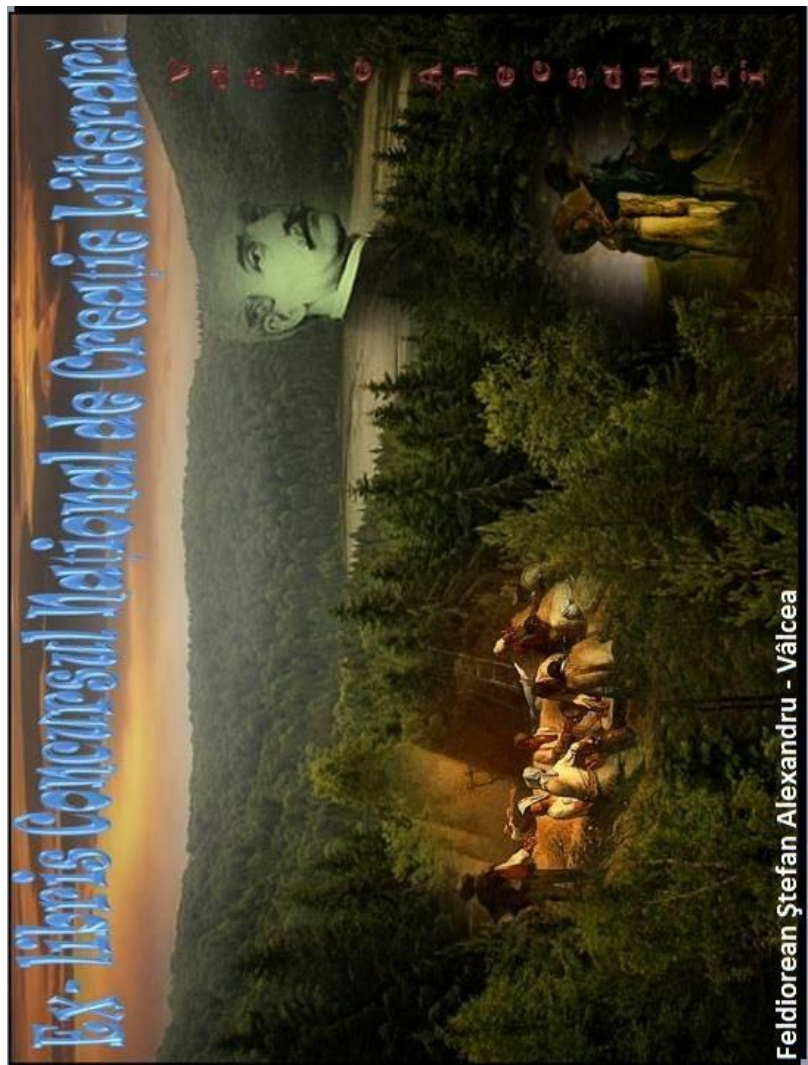
– Despre evadată. Ea ne sâcăia de prea mult timp! Din cauza ei, în tot Sistemul Solar s-a instaurat codul de arșiță! Din cauza ei, Soarele radiază mai puternic, iar tinerilor de pretudindeni le este interzis să se atingă de... școală. Ea a blestemat manualele școlare, a spurcat regulile de ordine interioară și v-a spălat creierele! Nu înțelegi, *Vacanța de Vară* a fost liberă prin Univers!

L-am privit stupefiat, cam cum mă privește porcul Gheorghel când încerc să-i fredonez o melodie rap. Nu-mi puteam crede urechilor, mă îndrăgostisem de *Vacanța de Vară* și o pierdusem?

– Don' Năsisțu! Pot să vă întreb, ce ați făcut cu *Vacanța*?

– Am criogenizat-o, normal! Doar nu o puteam lăsa să vă sufoce creierele cu stropșeli de distracții de-ale voastre. Acum grăbește-te, școala sătească va începe în câteva ore! Profesorii tăi sunt pe drum!

Nici măcar cel mai dur călău nu mă putea lovi așa de rău precum o făcuse amicu' meu savantist. Și în vara aceea chiar mă îndrăgostisem, hmmm, ce frumos fusese, mă îndrăgostisem de vacanța de vară... Mare măgărie mai e dragostea aiasta! Și nu o spune bunica Aglae, o spun chiar eu.

CONUL DE UMBRĂ

Povestire inspirată din „Balta albă”, de Vasile Alecsandri

Zâmbea fals, dulceag, schimonosit, fără urmă de umanitate, ședea pe scaun în fața tuturor, parcă negăsindu-și cuvintele. Se plimba în jurul catedrei, ca într-un soi de ritual străvechi, fluturându-și crispată mâinile, cu dinții încleștați, cu aceeași expresie sumbră. Dacă nu aș fi cunoscut-o, aș fi putut crede că intenționa să ne invoce chiar în acel moment un zeu al vorbii, o divinitate care să ne atingă cu minunata sa providență, dar fiind deja călit cu astfel de practici profesionale, mi-am dat seama că intenționa să vorbească. Și așa a început totul. Într-un sfârșit prinse, în mână cârticica și ținând-o ca pe o Psaltire, începu să intoneze solemn:

– Alexandru Ioan Cuza a fost primul domnitor al Principatelor Unite și al statului național *România*. A fost ales domn al Țării Românești și al Moldovei în anul 1859...

Și continuă cu același ton scăzut psalmiile istorice, scrijelind la răstimpuri câte ceva pe tablă.

– A apărât cu vitejie România și a stabilit numeroase reforme, printre care se numără Reforma agrară...

Oare de ce să-mi mai bat capul? Oricum de fiecare dată e la fel!

– El, prin domnia sa, alături de Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, alcătuiesc pilonii istoriei, protectorii și formatorii unei țări prospere ca România, care prin sacrificiu și dragoste de țară...

Mda, bineînțeles, dragoste de țară... „Nu că aș vrea să fiu necredincios, dar oare de ce ar trebui să îmi iubesc țara? De ce România?” Mi-am trântit fruntea pe lemnul aspru al băncii, plictisit de aceeași doctrină semestrială, același vorbe goale. De ce nu există în agenda nimănui asemenea planificări? De ce cu toții își mai băteau capul să ne explice de ce și-au iubit alții țara, când deasupra fiecăruia dintre noi plana câte un con de umbră? Iar pe zi ce trecea, simțeam cum devenea din ce în ce mai dens, din ce în ce mai întunecat. De ce ar trebui să cred în ceva ce aduce mai mult a poveste de mult apusă, decât a pildă? Mă întristam cumplit când

vedeam că scopul luptei noastre, devenea *din ce în ce mai mort*, mai întunecat, precum conul meu de umbră. Firișoarele de colb tronau cam pretudinteni în jurul nostru, pe copiile fidele, pe machete, pe planșele roase și scofâlcite de timp, iar pe măsură ce lumina scotea în evidență dunele de praf, care tălăzuiau prin damful de putregai al clasei, profesoara pornea cu mai multă vivacitate psalmodierea lecției.

Zi de zi ascultam, priveam, judecam, vălul de praf creștea, conul se lărgea diametral, iar atunci nu mică îmi fu mirarea că în realitate, în loc de câteva zile, au trecut doar câteva minute amărâte. Nu mai țin minte să mă fi surprins pășind afară de pe pânză, ci doar îmi fulgerau prin cap fragmente, imagini, șoapte răzlețe. Doar un singur gând îmi persista, ecoul său răsuna mai răspicat decât toate celelalte: de ce România? Ce motiv aș fi avut să iubesc graiul lui Eminescu, să am ambiții când, de fapt, știam prea bine adevărul: acela că rămășița pe jumătate carbonizată de pământ natal nu îmi mai inspira nimic.

Sunete estomplate ale unor pași într-o continuă cadență îmi răsăriră brusc în minte, iar apoi fără de veste, mi-am venit în simțiri. Ceața se limpezi, mintea redeveni lucidă, reușind într-un final să privesc imagini clare.

Clasa dispăruse, colegii se evaporaseră, iar glasul profesoarei se afla departe. Nimeni nu se găsea în camera semiobscură: eram numai eu și icoana. Pe moment, mi se opri respirația, când îmi apărură atâția sfinți în raza vizuală, dar treptat, grijile îmi dispărură. Candela în care pâlpâia un ciot de lumânare de seu, covorul cadrilat care trona pe peretele scorojit, tavanul cu mult mai coborât decât unul normal și parchetul care scârțâia asurzitor la fiecare mișcare de a mea, îmi dădură de înțeles că mă aflu într-o casă țărănească: și mai exact, casa bunicii mele. Era imposibil să nu recunosc un loc prin care am mai trecut înainte. E greu de explicat, dar mie, personal, mi se întâmpla. Era ca și cum fiecare încăpere ar fi avut o tonalitate a liniștii, un anumit timbru al tăcerii, care era acompaniat, în surdină, de scârțâituri, de sfârâituri sau picuri.

În timp ce ascultam, icoana mă privea atentă, mă studia din cap până-n picioare, dezvăluindu-și în lumina plăpândă întreaga sa

slavă. Înconjurată de o aură, parcă încerca să-mi ofere un răspuns, dar eu nu-l puteam înțelege. Era lesne de înțeles că memorase fiecare detaliu cu acuratețea unui artist, al unui sfânt. Probabil că privirile mele încă nu denotau înțelegerea absolută, căci ea nu schiță niciun gest. Rămase cu aceeași ghicitoare întipărită pe chip, lăsându-mă să mă frământ încontinuu, în căutarea unui răspuns. Of, de ce mereu trebuia să fie atât de greu? Aș fi vrut ca de fiecare dată să pot primi măcar un indiciu, ceva, să îmi obțin un răspuns. M-am ridicat de pe pat, simțind că amețesc. Lumina lumânării păli sau probabil că din nou se lărgise conul de umbră: mi-era indiferent. Important era să ies undeva, la aer curat, căci mirosul îmbâcsit din acea cămăruță îmi întorcea stomacul pe dos.

– Așa e cu mult mai bine, îmi urlară plămâni, când am coborât pe prispă, în lumina orbitoare a lunii.

La răstimpuri, zăream siluete prin curte, pe după gard, printre copaci, adevărate normalități în lumea nesomnului sau a viselor... În ultimul timp începuse să devină din ce în ce mai greu să deosebesc visul de realitate, căci zilele zburau atât de halucinante, atât de himerice, încât singura mea satisfacție căzuse pe umerii subconștientului. Ei bine, cam asta era adevărul, îmi trăiam viața din vise, căci în vise nimeni nu-ți pune a căciulă de smoală în cap, nimic nu împiedica soarele să sfredelească aerul până la trupul tău și înapoi. „Crezi că există vreo fisură în zid? Te înșeli”, îmi rosteam. „Conul de umbră niciodată nu îl vei putea alunga.” Adeseori, chiar și când stăteam pe prispă, întunecimea conului se destrăma sub lumina unui iris *roșu-galben-albastru*. Un glob ocular, cu priviri fixe, al cărui mușchi îl silea adeseori să se îndrepte spre o țintă unică: eu. Ochiul nu mă deranja, aproape că îți stârnea un umor macabru gândindu-te că în copilărie chiar fusese un joc amuzant acela de a te uita în ochii altuia și de a spera să clipească. Mare păcat că acel ochi nu putea vorbi, nu era în stare a articula măcar o propoziție despre câte văzuse. Câte minunății zărise peste mări și țări, prin ceruri și prin ape. Într-un final, el se închise, iar eu, neștiind ce trebuia mai exact să fac acolo, am pornit în neștire pe ulițele satului.

– Hei, mai ești acolo? Știu că ești, mereu te văd în vise, zi-mi ce cauți aici?

Nimic. În continuare nu avea gură. Se părea că răspunsul încă nu mi-l oferea nimeni pe tavă. Vis, halucinație, fantezie, fie ce-o fi fost locul acela aruncat în beznă, eu mă vedeam nevoit să-l străbat. Gândurile mele de până atunci erau atât de confuze, încât nici cea mai mare iluzie nu-mi trezea vreo suspiciune.

Întuneric, case părăsite, tot drumul decurgea precum mersul pe o roată imaginară. Cât de stupidă mi se părea toată tărașenia. Nimic nu avea sens. M-am așezat pe un bolovan, mi-am sprijinit spatele amortit de șipca unui gard, apoi mi-am rotit privirile: câte amintiri se legau de acele meleaguri. Copilăria mea s-a scurs aproape în întregime în acel colț uitat de lume, departe de zgomotul și zidurile orașului. Dar trecuseră, se scurseseră acele timpuri. Gardul lângă care am fost trântit pentru prima oară părea sec, lipsit de spirit, iarba pe care ne tăvăleam în tot felul de jocuri părea o mare nesfârșită de catran.

– A fost frumos cât a fost.

– Nu-i așa? veni un glas nu foarte depărtat.

– Da... dar oare ce s-a întâmplat? Arată ca un univers părăsit! Grandoarea, măreția, magia... toate au ars.

– Războaiele, crimele, genocidurile... ele nu au ars.

– Crezi? De ce vezi așa lucrurile? Chiar și tu crezi asta despre România?

– Nu. Cel puțin în momentul de față nu mai cred nimic. Doar mă uit prost la niște pietre și îmi dau seama că n-a mai rămas aproape nimic.

– Satul în care suntem încă mai numără moșii, pământuri, culturi. Dacă dorești, poți obține multe de aici și de oriunde altundeva.

– Nu, crede-mă, pământul de aici e sterp, mai arid decât oricare deșert în care am fost vreodată. Nimeni nu mai poate face nimic. Eu plec, vii și tu cu mine?

– Nu. Încă nu. Simt că mai am puțin de lucru aici.

– Cum dorești. Neputința câteodată ne poate înnebuni, chiar și tu crezi asta. Te mai întreb o dată, vrei să vii cu mine și să pleci din iadul ăsta de pustietate?

Atunci se așeză și el pe bolovan, sprijinindu-se de gard și de spatele meu.

– Ultima ofertă băiete, chibzuiește! Eu am timp.

Mi-am lăsat capul în jos și am oftat.

– Ai simțit vreodată, cum, pentru prima oară după lungi clipe de amnezie, de visare și trăire în același timp, descoperi ceva care-ți spune că nu ești singurul nebun? Că măcar un obiect sau un sat e la fel de pustiit ca tine?

– Nu. Niciodată n-aș putea simți...

– Atunci ți-ai dat singur răspunsul.

Străinul își lăasă mâinile grele pe marginile bolovanului și se ridică învins. Își aranjă basca pe cap, își puse mâinile în buzunare, apoi porni molcom în partea opusă troiței. Nici nu făcu doi pași când m-am surprins strigându-l.

– Domnule, nu vă fie cu supărare, dar cum vă numiți?

Omul se propti în piciorul drept și își ridică fruntea indiferent, către lună, dezvăluindu-și obrazul pământiu.

– Ehe, băiete, speram să nu mă întrebi. Numele meu e Lucifer.

Cuvintele sale căzură ca o bardă. Picioarele îmi paralizară, mâinile începură să-mi tremure spasmodic, conștient fiind că atunci când își va întoarce chipul și mă va privi în ochi totul se va încheia pentru mine. Îmi închisesem ochii, îngrozit că sclipirile și zgomotul greierilor aveau să se curme într-o fracțiune de secundă, dar în loc de asta am simțit doar o atingere pe umeri și un damf de alcool împungându-mi nările.

– Ce ai pățit, conașule? veni glasul ca al unui clopot dogit. Conașule!

Și mă scutură puternic de umeri. În clipa aceea am deschis ochii și am văzut chipul blajin al lui nea' Vasile Ciubotarul. Îmi zâmbi cu toți dinții lui spârți și mă bătu viguros pe umăr.

– Ah conașule, să trăiești, nu te-am mai văzut de un car de ani! De ce te-ai speriat, sunt doar eu, Burebista!

A, am uitat să spun că nea' Vasile era un băutor înrăit. Indiferent ce spirtoase lua: bere, vin țuică, el le deșerta ca un profesionist, motiv pentru care mai mereu umbla serile, diminețile și după-amiezele, pe patru cărări. Pe fiecare pe care îl întâlnea îl lua de gât, îl bătea pe umăr și îi ura toate cele bune cu un glas ca venind din stomac. Pe la bătrânețe s-a deprins el cu meșteșugul,

motiv pentru care mereu stăteam cu el în copilărie și îi spuneam cele mai incredibile trăznăi care-mi treceau prin cap, iar el mă credea. Îmi era simpatic, iar în unele seri, copiii satului, cot la cot cu mine, am decis să-l strigăm Burebista. Nu din răutate, ci doar din pură copilărie, amuzamentul acelor timpuri. Bețivul nostru Burebista, ne uimea și el la rândul său cu propriile povestiri, mai mult sau mai puțin antice, fapt pentru care nu l-aș fi putut uita vreodată.

– Da, coane Burebista, eu sunt, Ștefănel!

– Conașule, nu mai trândăvi așa, noaptea e atât de scurtă, vino cu mine în târg!

– De ce...

Hamalul de ciubotar nu mai așteptă vreun răspuns, ci doar mă săltă ca pe un curcan în brațele sale ca niște greble și sări parcă nenumărați kilometri până mă lasă în mijlocul unei hore. Dar ce horă! Invitații: femei, bărbați, copii, bătrâni, fetișcane oacheșe, toți jucau în jurul nostru cu foc și veselie. În viața mea nu văzusem așa horă, atâta voie bună, atâta unire între oameni. Iar siluetele lor erau atât de strălucitoare, încât parcă ar fi fost rupte din soare. Abia le puteam distinge trăsăturile, dar cu puțin efort, am reușit să-mi dau seama că acolo se aflau numai cunoscuți. Oricum ar fi fost, morți sau vii, certați sau împăcați, ei se țineau de mână și dănuiau ca nimeni alții, luminând întreg meleagul.

– Haide, conașule, să dansăm! zberă Burebista.

– Bine, coane! Hai să dăm mână cu mână cei cu inima română! Să-nvârtim hora frăției!

– .... pe pământul ROMÂNIEI! continuă Burebista.

Mă simțeam în al nouălea cer. Nimic nu mă mai putea înfrânge, nimeni nu mă mai putea ispiti. Diavolul însuși pierise din ochii mei. Haideti atunci să-nvârtim hora frăției, pentru că am izbândit! România, incertă, tulburată de războaie, salvată prin numeroase sacrificii, mi se oferise mie, pentru că eu eram Soarele însuși. Ah, ce extaz, câtă plăcere într-o izbândă la fel de dulce precum o mușcătură dintr-un măr. Luna, singura la fel de strălucitoare ca mine, își diluă pentru câteva secunde nuanța sa puternică de argintiu, dezvelind două pleoape cărnoase și un iris *roșu-galben-albastru*. Tricolorul privirii sale mă sfida ca

întotdeauna, uitându-se fix, dorind parcă să mă deoache, bântuindu-mi visele. Din momentul acela, eram cu totul alt om, unul care nu avea să mai tolereze nimic mai puternic decât România sa.

– Hei, ce vrei de la mine! Te simți mândru, ai? Crezi că ești mai puternic, pentru că privești de sus? A venit vremea să-mi oferi niște răspunsuri și știu că nu ai cum să mi te împotrivești. Zi-mi acum, ce vezi tu în România ta, în frumusețea ei? Acum câteva clipe nici nu înțelegem de ce alții au murit ca niște animale de sacrificiu pentru a o proteja, când, de fapt, avea oricum să nu le mai aparțină lor. Crezi că deșteptul de Cuza a câștigat ceva prin unirea sa, crezi că Ștefan cel Mare a avut mai mulți colaci pe masă pentru că a construit biserici? Nu, ei doar se bucurau că România le aparținea lor și doreau să și-o protejeze, numai pentru ei. Nu-i așa?

Hora continua mai cu foc, hora-mi oferea putere nemărginită, făcând din satul natal propriul meu teritoriu, propria mea armă. Nimeni nu m-a putut opri, nici măcar Necuratul, așa că rezultatul părea inevitabil.

– Ochiule, sorocul e aproape!

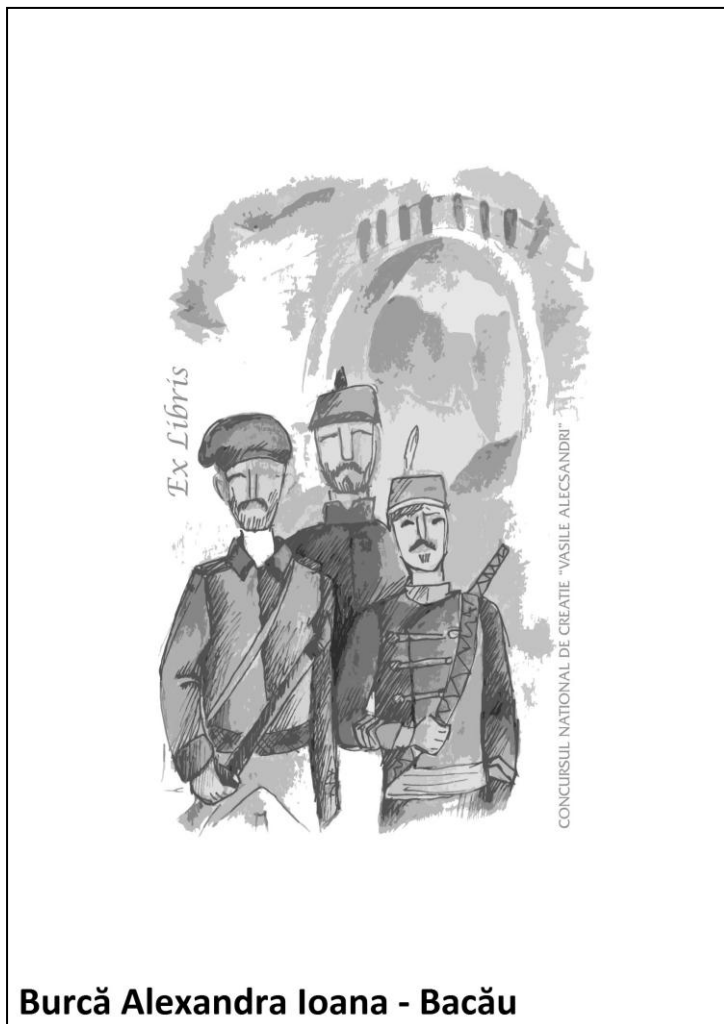
Parcă aprobându-mi spusele, ochiul tricolorului se închise, luna își reluu poziția sa de astru ceresc, iar hora mea își mări atât de mult lucirea, încât totul fu inundat de un fluviu solar fără de sfârșit. Căldura se accentua, peisajul fierbea, până ce am deschis ochii. Aceeași clasă, același praf, același drapel agățat deasupra tablei sparte. Toate păreau la fel, cu toate că în sinea mea simțeam ceva diferit. Nimeni nu mai ședea pe scaune, la bănci, nimeni nu-mi mai istorisea despre Cuza, într-adevăr. Dar nu numai asta era... Eram altul, praful nu mai tălăzuia prin clasă, lemnul dulapului nu era sub nicio formă putrezit, iar aerul... cât se poate de normal. „*Am găsit răspunsul! Conul de umbră a dispărut, sunt liber!*” M-am tolănit atunci pe două scaune, savurând izbânda, când ochii îmi alunecară spre tablă. În viața mea nu fusesm atent la unul dintre scrisurile acelea fără rost, dar acela îmi atrase atenția: era imnul țării... și cântecul porni de la sine: *Deșteaptă-te, române, din somnul cel de moarte, / În care te-adânciră barbarii de tirani!*

Deodată, în dreapta mea își făcu apariția o fetișcană îmbrăcată toată în alb, a cărei frumusețe nu putea fi descrisă în

cuvinte. Cu părul bălai, lung până la șold și legat cu o panglică în trei culori, ochii albaștri, pielea catifelată, buzele cărnoase și mâinile atât de fine, atât de subțiri și suave... *Acum ori niciodată, să dăm dovezi la lume / Că-n aste mâni mai curge un sânge de roman!* Imnul răsună în surdină, iar fata se apropie, eu m-am ridicat, ea-și desfăcu brațele, plină de mister, cu un zâmbet subtil, se încleștă de gâtul meu printr-o îmbrățișare. Totul era perfect în acel moment, în acel corp, acea senzație... Acea aromă nedeslușită care parfuma aerul, acele trăsături ale inimii ei, care o făceau irezistibilă. *Și că-n a noastre piepturi păstrăm cu fală-un nume, / Triumfător în lupte, un nume de Traian!* Nimic nu-mi mai trebuia, obținusem totul. Ea era a mea, eu eram al ei, într-o îmbrățișare am reunit perfecțiunea cu puterea, cele două jumătăți ale întregului, victoria, dragostea și în final am obținut-o, pe ea, mult râvnita măreție! Am închis ochii și m-am lăsat în voia sorții. *Acum ori niciodată, să dăm dovezi la lume, / Că-n aste mâni mai curge un sânge de roman.* Aaa... am strâns-o mai puternic la piept, i-am atins părul. Stai! Ceva nu era în regulă, trupu-i părea mai subțire, părul își pierduse din vigoare, din moliciune. Am deschis ochii, apoi l-am văzut. El era. Mă privea iarăși cu dispreț, cu superioritate și, mai mult decât atât, cu ură. Era holbat, acolo, în mijlocul drapelului, cu irisul nu colorat, ci roșu, roșu sângieru. Disprețul său îl simțeam mai adânc ca niciodată, mă săgeta atât de puternic, încât îmi tăie cu adevărat respirația. *Priviți, mărețe umbre, Mihai, Ștefan, Corvine, / Româna națiune, ai voștri strănepoți...* Tablourile și planșele prinseră viață, Ștefan cel Mare, Cuza, cu toți pășiseră afară, cu zâmbete ironice și priviri drăcești. Șuierară paloșele scoase din teci, buzduganul lui Mihai Viteazul lovi furios pereții. Abia atunci am realizat că reapăruse conul: mai larg, mai întunecat, mai primejdios. Mi se contorsiona deasupra capului ca un demon nebun. Fata își înfipse apoi ghearele în carnea mea și își descoperi chipul, chip care nu mai aparținea unei tinere în floarea vârstei, ci unei Joimărițe hâde. Articulă câteva cuvinte, dar nu le-am putut descifra. Doar atât am simțit: cum pielea mi se strângea pe carne precum o haină mult prea strâmtă, care stă să plesnească. *Cu brațele armate, cu focul vostru-n vine!* Joimărița se îndepărtă de mine, conul îmi apăsa din ce în ce mai tare spinarea. Ochiul se

închise, iar în locul pleoapelor se formară două buze care-și arătară dinții ascuțiți ca briciul. Ele se arcuiră în același mod mefistofelic și strigară parcă prin vocile a sute, mii de oameni: *Viață-n libertate, ori moarte!* După, totul rămase doar un imens con de umbră...

Burcă Alexandra Ioana - Bacău

NIȚĂ CAMELIA MANUELA – Bacău

„Un colaj între un prezent mai mult absent și amintiri mai vii ca prezentul – trecerile sunt bine construite și întregesc povestea.”

ANCA IFRIM

Regăsit în amintiri

Nu mi-am lăsat, nici găsit vreodată puterea în vreun bărbat, nu mi-am lăsat niciodată brațele să cadă moarte, nici capul să mi se afunde în pieptul lor mare, nici urechea să-mi absoarbă sunetul respirației lor sacadate, sau degetele să mi se împletească ritmic printre suvițe moi de păr.

„Am refuzat să-ți fiu devon, ție, bărbatul care îmi oferise orhidee, în zile înecate într-un albastru morbid, lăcuit, alteori ofilit. Nu m-ai prins nici în coduri, nici în maxilare reci, nici în cârlige de cleștar pierdute în cearșafuri de mătase imprimate simetric. Am băut singură din paharul de orhidee și m-am lăsat acaparată de pietre, legată de stânci, absorbită, sfârșită.” (Caiet de amintiri – 1970, iulie)

Ajunsesem la un stadiu în care îmi mai găseam refugiul doar în pahare de whisky și vin de Bordeaux, fumam țigară după țigară, fluturându-mi degetele și ochind priviri flușturate printre cerculețe de fum de țigară. Îmi plăcea să mă machiez cu dermatograf, să am unghii roșii sau stratul gros de fard. Mă uitam în oglindă, dezaprobam imaginea beată, de femeie ușoară pe care mi-o creasem. Uneori mă speria, ca și cum oglinda ar fi fost împotriva mea. Păream ca o necropolă, o femeie searbădă de bărbați îngropați și uitați în cripta de suflete vrăjmașe. Uneori râdeam. Caietul de amintiri stătea mereu acolo, pe noptiera din dreapta patului. Mă uitam la poze vechi, citeam rânduri, versuri care îmi aminteau vag imaginea unor bărbați care intraseră și plecaseră din viața mea ca dintr-o gară. Erau și ei acolo, un factor în maturizarea mea târziu simțită.

Eram, cred, în primul an de facultate când pentru prima dată m-am îndrăgostit de un bărbat, ce e drept, mai mare cu cinci ani decât mine. Obişnuiam să mă bazez pe lucruri concrete dar îmi

amintesc că el mi-a zis o dată: „Nu materia creează viața și conștiința, ci invers. Există ceva superior, o inteligență intrinsecă care conduce și pe care se bazează tot ce vezi.” Mulți ani după aceea m-am gândit la el. Era, de altfel, bărbatul care m-ar fi lăsat să mă zvârcolesc în lacrimi și apoi m-ar fi salvat din lanțuri în care propria mea minte m-ar fi legat. Și era înțepător să îl am zi de zi lângă mine. Dimineața ne certam și seara ne împăcam. A fost, probabil, singurul care nu m-a văzut frivolă. Și singurul bărbat pentru care aș fi renunțat la un pachet de țigări pentru un bilet de tren până în Constanța.

Cu caietul în brațe și degetele încleștate pe foile galbene ridic privirea în oglinda șifonierului. Părul lung îmi atârnă pe spate și cade, specific mie, pe umărul drept. O șuvită castanie lăsată asimetric pe sprânceana stângă și buzele mari, cărnoase, strâmbate într-o grimasă rece, mă fac până la urmă să zâmbesc. Înainte, nu îmi stătea în fire melancolia. Ce prostie! De fapt, de ce naiba mă mai afectează? Au trecut ani și ani, bărbați și bărbați, prin diferite paturi și nu am dus lipsă niciodată de nimic, poate doar de dragoste.

„Urâsc când instinctual mă transform într-un devon. Simt cum mă devorezi chiar și când ești la zece metri în fața mea, așezat nestingherit pe canapeaua din dreptul ușii. Și totuși e absurd că de câte ori vreau să plec, ușa aceea mă oprește, și este pur și simplu aberant cum îți este de ajuns să mă privești cu ochii tăi de crisolit și să îmi săruți buza de jos, să mi-o strivești cu dinții puternici, să îmi prinzi spatele și să mă îndepărtezi de orice ușă printr-o zvârcolire, să te abați de la orice normă. E crud și plăcut să mă vezi urlând, să te văd râzând, plângând, zbierând și să ne legăm cătușe fictive unul altuia. Și nu. Nu sunt artificială. Și nu te amăgesc.” (Caiet de amintiri – 1970, decembrie)

Mi-ar plăcea să mă mint. Dar nu pot. Am îmbătrânit și am ajuns într-un stadiu în care realizez că ar fi fost mai bine să nu fi pus pe locul întâi rațiunea. Și poate de nostalgie, sau din lipsă de putere, mă rezem de speteaza fotoliului și derulez imagini alb-negru, întind mâna după o altă țigară și încă una, până când camera se învăluie într-un miros insuportabil de tutun. Simt nevoia să beau ceva tare, dar mă abțin. Mă simt patetic. Și brusc, mă pufnește

râsul. Îmi amintesc prima reușită împreună și prima încercare de a o sărbători. Zăpada în strat de un metru, brazii de Crăciun în vitrine aburite, luminițe, aglomerație și oameni de zăpadă intrând și ieșind grăbiți din magazine, doar era Crăciun! Aveam felul nostru de a ne copilări, cu bure și șampanie, cu jucării din pluș vechi, roase, măcar erau ale noastre. Fiecare etapă a unei relații are farmecul propriu și fiecare vârstă are tiparul, iubirile și extravaganța ei. Să o fi catalogat pe a noastră de la început, ar fi fost premeditat și pretimpuriu.

Uneori îmi lipsește Bucureștiul, cu bulevardele largi, străzile vechi și atmosfera mereu încărcată, Lipscani – locul unde ieșeam în fiecare seară. Era aproape de Universitate, și clădirile vechi ni se potriveau. Nu m-am simțit niciodată stingheră în preajma lui. De fapt, cu el, fără să îmi dau seama, deveneam, poate, adevărata EU, fără să îmi pese de latura mea negativă și fără să mă chinui să proiectez o imagine care nu m-ar fi reprezentat.

„Săruturile tale au devenit străvezii, m-am convins că ești un paradox, un cod ce mi-ar fi imposibil să îl descifrez. Ești nebun de ceresc, absurd de profan, iar eu sunt mioapă, obosită și în același timp nesătulă de felul ăsta de iubire. Sunt multe lucruri ce au acțiune reciprocă, pe care noi nu le înțelegem, sau poate, care din indolență le ignorăm inconștient. Valurile mării erodează stâncile încet, în timp, și sigur. Presupun că stânca sunt eu și mă las voi în imposibilitatea de a alege, copleșită de tine. Se spune că verigheta leagă doar psihic o persoană de o alta, însă din obișnuință, persoanele în cauză ajung să simtă legătura ca pe una fizică.

Ticăitul punctual al acelor de ceasornic și zâmbetul malițios, subtil al timpului care gonește în grabă de poștaș, a luat în viteza lui lucruri pe care mai târziu le-am regretat și a mumificat cu precizie egipteană sentimentele noastre simple, ce prea târziu am învățat să le apreciem. Dar aberez, știam că eu sunt devonul tău... și am fost conștientă din prima secundă...” (Caiet de amintiri 1971, martie)

Știi ce urmează și de mult timp am încetat să mai citesc pasajele acelea. Închid caietul și îl ascund grăbită în ultimul sertar, ca și cum acest lucru m-ar fi ajutat să îmi anulez propria sentință dictată în elegii de neînțeles. Și zâmbesc, și poate pentru prima

oară în toți acești cincisprezece ani am curajul să încerc. Și simt mai mult dor și mai multă nerăbdare ca niciodată. Măinile mele îndemânatice caută febril printre agendele vechi. Apoi aud telefonul care sună și la capătul celălalt al firului o voce masculină, puternică răspunde... Dacă poate până atunci nu aș fi avut tăria să las șuvoiul de cuvinte să curgă, îmi aduc aminte de ceea ce tu însuși mi-ai spus și atunci un întreg trecut perimat se evaporă în fața încercării de încheia propriul nostru sfârșit.

„A murit devonul.”

POPOACA IOANA SABINA – Brăila

„Limbaj expresiv, dar cu tendințe spre exagerare, cultivând echivocul și prolixitatea.”

ELENA PÂRLOG

„Repetă redundant și fără efect stilistic anumite sintagme (exemplu: „nu pot zice că o simt”) la distanță de câteva rânduri, ca și cum a uitat că a spus asta deja.”

ANCA IFRIM

180° la realitate

„M-aș simți jignit dacă toată lumea m-ar înțelege!”

Edgar Allan Poe

M-am întrebat adesea cum simte un nebun durerea și cum e percepută plăcerea. Cum vede el de fapt realitatea, acel lucru acceptat colectiv de către o masă de oameni cu un coeficient de inteligență declarat retard când într-o societate rata de genialitate e 1 la 10. Cum vede un nebun dragostea, plăcerea fizică, portocalele, culorile, ploaia, o pisică moartă cu mațele întinse pe pavaj... Cum văd eu, de fapt, și cum vede el, de fapt?

Propun un exercițiu, deși mi s-a zis să nu-mi fac din înțelegerea nebuniei un punct de interes. Mă voi preface pentru o scurtă perioadă de timp că și eu înțeleg de fapt ce e realitatea și voi încerca să explic cum percep eu și cum mi-au fost explicate lucrurile și cum ar trebui să le judec și cum cred că ar putea percepe un om... care e oficial denumit „nebun”, un om care nu mai are nici el însuși o dovadă că este sănătos.

Realitatea, ne învață dicționarul explicativ al limbii române, este existența efectivă, o lume înconjurătoare existentă în afara conștiinței umane și independent de ea. Deci... realitate, ești o lume care nu depinzi de noi, dar depinzi de felul cum te conștientizăm. Eu cum înțeleg realitatea, asta trebuie să explic: realitatea este lucrul pe care îl dau dezamăgirilor mele, este locul de la sfârșitul basmului, este sfârșitul iubirii, este un act egoist și colectiv perceput de oameni născuți și crescuți de ipocriți,

realitatea este locul în care omorâm oameni fiindcă considerăm că e greșit că au omorât oameni, realitate e locul în care ne întoarcem după ce-am dormit, este visul unui filosof *nebun*. Realitatea este nucleul vidului, e nimic pentru mine. Realitatea pentru un nebun este ceva mult mai complex. Un nebun este un om care e afectat de o un grad înălțător de independență înălțătoare, care își permite practic să gândească și să se comporte așa cum dorește, având în vedere că e nebun, nimeni nu s-ar aștepta la altceva, realitatea pentru un nebun este modul în care refuză să nu facă parte din ceva, e ceva anormal... ceva care nu este conform unui standard, în materie de gândire și conduită, a fi independent înseamnă a fi anormal, a fi anormal înseamnă a fi detestat, a fi detestat duce la premisa că ești nebun și de aici, damnarea oamenilor. Acum, realitatea pentru un om nebun o reprezintă culorile, realitatea e uneori persoana care îți pune mâna pe umăr și te oprește din frenezie, realitatea e violență, e viol, e macabru, realitatea e joc, e eșarfa din mațe de pisică, e punctul de pe I, realitatea nu este aceea în care un om zice „Am o soție, am doi copii, am o slujbă stabilă și muncesc 12 ore pe zi și merg cu metroul câte 10 stații.”, și după aceea afirmă „Sunt liber!”. Realitatea nu e ciorba aceea spirituală care stă în trup până se descompune, nu e teama frenetică de pierdere a vieții căreia oricum nu îi ducem lipsa odată dusă, realitatea nu e școală, nu e iubire, realitatea nu e simțită, nu e timp, nu e secunde și nici cuvinte. Realitatea e mintea, realitatea e Lysergic acid diethylamide, realitatea o reprezintă culorile.

Iubirea, ne învață dicționarul explicativ al limbii române, este o mare afecțiune pentru o persoană (neapărat) de sex opus. Iubirea e *nebunie* temporară vindecabilă. Cum percep eu iubirea? Nu o percep, nu pot să zic că o simt. Iubirea e ceva ce nu pot înțelege, nu pot zice că o simt, nu pot zice că mă străpunge, că dimineța când simt razele soarelui pe față zâmbesc și mă gândesc că iubirea mea e acolo undeva. Iubirea pentru mine nu e gândul că mă căsătoresc, nu e gândul că o sămânță o să se combine cu un ou și o să iasă o chestie pe care o vom numi rodul iubirii. Je sais pas, je sais plus. Obişnuiam, dar nu cred că există altă iubire în afară de cea patologică, omul conectat prin gene iubește, gândește că iubește, știe că iubește, se gândește că iubește atât de adânc, încât e

gata să-și dea viața. Un om își iubește mama, tatăl, sora, fratele și copilul și cam atât... restul e dat de iubire, nu e primit de iubire. E amanet. Nu iubim fiindcă vrem pur și simplu să iubim, iubim fiindcă vrem să fim iubiți, iubim din dorința de a avea acel sentiment pufos, iubim ca să ne trezim lângă o persoană, ne simțim singuri când nu iubim, ne simțim goi, ne luăm câmpii la vale când nu iubim, avem nevoia permanentă să IUBIM, nu să fim IUBIȚI. Vrem iubire, o cerșim, facem copii să ne iubească, îi lăsăm pe străzi din iubire, iubim, iubim, iubesc, nu iubesc. Nu există iubire, doar amanet. Cum ar zice Liviu Rebreanu: „Te iubesc pentru că te iubesc!”, atât de simplu. Iubirea dispare, iubirea se uită. Iubirea e a doua armă periculoasă, după ură. Nebunul... cum percepe el, nebunul, iubirea? Nu o percepe – al naibii norocos. Un nebun este un om care nu are noțiunea sentimentului, nu are noțiunea empatică a cuvântului „a da” și „a primi”, adică „a da” vreau să zic, nu are noțiunea dorinței de „a primi” iubire, nu vrea un sentiment pufos, nici un mizerabil stupefiant pentru *realitate*, fiindcă iubirea, cum am mai zis, este nebunie temporară. Deci, matematic vorbind, când ești nebun nu poți fi și mai nebun temporar. Dar, oare cum o văd ei? Văd oare culori când iubesc? Știu că am zis că nu sunt capabili, dar și asta am învățat, nu știu de o cred. Un nebun oare zvâcnește când iubește? Oare își petrece viața în mica lui cameră albă cu un ursuleț în brațe zicând „O iubesc, Doamne, dacă ar dispărea ea, și viața mea ar dispărea, și realitatea nu ar mai fi la fel...”. Nu cred, nu știu. Îi consider norocoși, ei nu au nevoie de altceva decât de liniștea anormalității în care trăiesc, nu au nevoie de iubire, nu se simt goi... fiindcă nu sunt. Ce oameni norocoși or fi.

Ura, ne zice dicționarul explicativ al limbii române, este un sentiment puternic, nestăpânit, de dușmănie față de cineva sau ceva. Ce zic eu despre asta? Ura este *neburnia* inimii, ura pătimașă dă sens unei vieți sau poate lua viața la fel de ușor ca și iubirea. Popoare întregi au fost omorâte din ură și oameni întregi au murit din cauza imperfecțiunilor iubirii, deci sentimentele astea se aseamănă. Consider că ura este mai bună decât iubirea, consider că nu poți să urăști mai mult decât ființa ta, nu îți dai viața din ură, iei viața din ură, pe când din iubire, oameni întregi au decis să scape

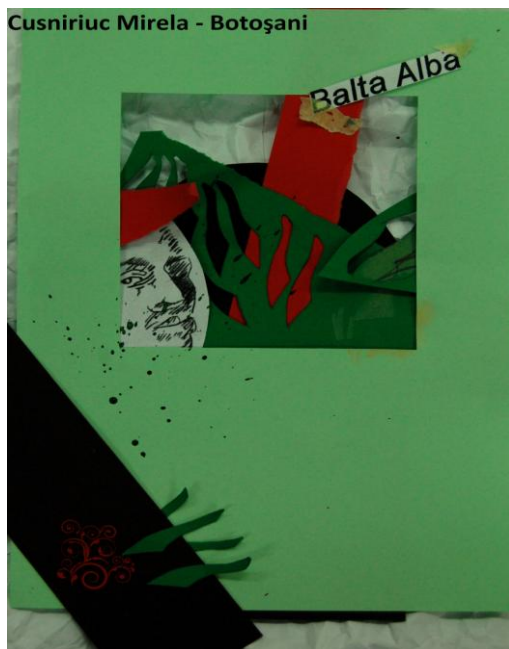

scaunul de sub picioare. Ura este o ciocnire între mintea unui om și corpul altui om, e iubire împotriva iubirii. Ura este sentimentul primordial, e o ostilitate față de alți oameni. Nu sunt rasistă din cel mai mic motiv: nu fac discriminări când vine vorba de ură. Vă urăsc pe toți. Un nebun este un om care nu are noțiunea sentimentului, ci un om care are rațiunea impulsului. Un nebun nu urăște, un nebun nu se complică să se auto-pedepsească prin ură, ci pedepsește pe moment, la impuls. Impulsul care instigă la violență, la omucidere, vrajbă mintală, de parcă o Armada de neuroni dă năvală în pumni și în cuțite. Un nebun este un om ale cărui bariere pe care scrie „STOP!” nu există și de aceea își permite să facă orice vrea. El nu iubește, nici urăște, el ucide sau lasă în viață. Sună Dumnezeisc.

Culoarea, ne zice dicționarul explicativ al limbii române, este totalitatea radiațiilor de lumină de diferite frecvențe pe care le reflectă corpurile și care creează asupra retinei o impresie specifică; aspectul colorat al culorilor. Cum percep eu culorile? Pete, pete, pete. Pete de nuanță, pete de viață. Nu știu eu să explic multe, nici măcar culoarea nu știam a o explica până când nu am citit definiția în DEX, dar știu ce simt când văd culoare. Știu că-mi place să văd culoarea sângelui, știu că-mi place să văd portocalele, știu că iubesc albastrul mării și că mă calmează negrul și că albul mă face irascibilă. Știu că există terapie prin culori și nu știu cum să o explic și nu știu nici de fapt ce să înțeleg prin „creează o impresie”, adică cum? Eu nu văd bine, am doar o impresie? Ciudat. Un om nu ar trebui să se mire de cum e alt om, fiecare om e ca și cerul... culoare. Dacă viața ar fi zugrăvită în culori, ar fi probabil zugrăvită doar în negru și alb, niciodată în gri, niciodată murdar, niciodată între. Nu port în general alte culori decât negru și gri, îmi colorez unghiile în schimb foarte des. De ce? Fiindcă dacă mă uit la ele și sunt colorate, mă învioresc. Ei, uite aici am și găsit defectul unui om nebun, sau cel puțin cred. Nu sunt sigură pe mine că un om nebun e capabil să perceapă culorile în același ritm și stil cum, să zicem, că o fac eu, așa-zis om normal. Cred că ei nu văd mai departe aspectul unei culori, nu văd sensul, nu văd corelațiile, nu înțeleg simbolismul. Desigur, cum sunt suspectați și de faptul că nu ar putea să simtă, este aparent destul de logic că ei nu se simt

înduioșați la vederea unei frunze mai roșii decât restul frunzelor roșii. Aici nu pot să-i consider decât anormali că nu-i bucură culorile.

Aș putea da multe exemple, aș putea încerca să vă/îmi explic multe lucruri, să fac o mică inspecție în ceea ce cred eu că simte și vede și percepe și vrea un om nebun, dar nu pot, când stau la același nivel. Am făcut un mic schimb de realități și aș fi fericită dacă aș reuși să mai fac minim un om să se întrebe dacă într-adevăr e normal, dacă într-adevăr e liber. **LIBERTĂȚE** ~**ăți** *f.* 1) Posibilitate de a acționa, în anumite împrejurări, după propria sa voință sau dorință. 2) Stare a unei persoane cu drepturi depline, care nu este în servitute; stare de independență. 3) Drept consfințit printr-o legislație, printr-o convenție; lipsă a restricțiilor. ~**atea presei**, căci așa ne zice dicționarul explicativ al limbii române că suntem. Tu ești? Ești bun nebun?

SAVA IOANA – Iași

„Început superb, metafora sucului interesantă, deși nu destul de originală, abordare epică foarte interesantă, sfârșit dezamăgitor.”

ELENA PÂRLOG

„Impresia inițială a fost aceea de text simplu (în sensul bun), curat și sincer. Aceste calități se pierd pe alocuri, apoi revin... apoi se pierd iar.”

ANCA IFRIM

Metaforă cu citrice

Sucul de portocale este ceva savant. Aruncați-mi fraza la gunoi dacă nu vreți să credeți. Poate că ignoranța e la fel de dulce ca portocala virgină, dar merită să o transformați în suc. Va merge și fără zahăr.

Există două moduri de a face un suc de portocale. Eu folosesc un storcător... dacă aveți intuiția să vedeți, este ceva poate mai interesant decât un documentar... nimeni nu face filme despre așa ceva. După ce ți-ai stors portocala, ai să rămâi cu o zeamă fără esență, cu atâta concentrație cât înțelepciunea într-un meci de rugby, și pe filtrul cu găurele stilizate, pulpă și sâmburi. Ei bine, sucul propriu-zis este viața în sine, pe care o trăiești fără să-i faci nimic. Găurelele sunt momentele care fac diferența. Pulpa este tot ceea ce este important pentru tine, iar sâmburii, evident, lucrurile care dor. Câți oameni, dintre cei și așa puțini care își fac singuri sucul de portocale, mai și aleg sâmburii de pe filtru? Nu știu câți dintre ei, dar eu cu asta mă ocup. Nu se numește perfecționism, este dorință de depășire a stării jalnice în care ne aflăm. Dacă suntem prea ocupați să ne alegem sâmburii din pulpa sucului de portocale, ce ne face să ne uităm din când în când pe fereastră ca să vedem cum toate miliardele de lucruri de care ne temem preconcepțiv se desfășoară într-o înlănțuire straniu de firească, pentru că ne-am obișnuit să îi lăsăm pe alții să meargă și să facă treaba pentru noi.

Ne uităm la televizor și vedem tot felul de prostii pe care suntem născuți să le înghițim, pentru că, de altfel, avem de ales?

Cine își riscă viața ca să se facă auzit, pentru o milisecundă de glorie și întuneric pe viață? Nimeni, desigur... cine vrea să ne asigure că, de fapt, chiar mergem pe un drum de nimicuri, spre nimic și înarmați cu nimic?

Poate că dacă mă gândesc bine, de ce să îmi mai fac sucul de portocale, dacă mă face să mă gândesc la lucrurile astea? Acum ce ziceți, dați la o parte foaia și sunteți ușurați că s-a terminat în sfârșit lucrul acesta inutil pe care vă pun să-l citiți. Puteți să o faceți, dar eu nu a să încetez să îmi fac sucul de portocale. Pentru că dacă și eu prefer să fiu oarbă uitându-mă la lume, atunci vor mai rămâne chiar mai puțin susținători de citrice. Și hai să lăsăm metafora la o parte, suntem penibili încercând să pretindem că știm ce facem.

Suntem ca niște paranoia în lumea lor... ah, ce poate fi mai frumos decât să te prefaci bolnav, ca să fii fericit? Simplu, orice altceva, pentru că este dezagustător, este oribil, revoltător, opriți-mă din a mă mai gândi la asta, pentru că mă tulbură prea tare!

Moartea nu este o alternativă la viață, este ceva pe care trebuie să îl acceptăm, poate mai mult ca pe un parazit. Nici sinuciderea nu este, dar cu siguranță poate fi o alternativă la inteligență.

E amuzant cum toți oamenii râd de lucruri de genul acesta și cei mai mulți mor de boli cauzate de stres. Nu mă înțelegeți greșit, nu este ca o răzbunare, doar o decădere serioasă de principii.

Da, dacă tot suntem la ce vă displace mai puțin, la alegerea sâmburilor de pe filtru, mai este și binele comunității. De la a lua un loc în banca lângă prietena ta, în timp ce colega care stă cu ea de obicei nu e la școală, până la uciderea unui cutare cu sânge rece, ca să primești o mărire de salariu. Nu, nu filme polițiste, lumea în care trăim.

Chestii din astea scandează mulții oameni incapabili, fără să le înțeleagă... cum fac eu diferența-valoare și cum poate fi definită cealaltă extremă? Prin faptul că eu mă simt datoare să spun ce cred, fără să mă gândesc că o să ajung rău, până la urmă toți se duc, tot ce rămâne sunt lucruri bune, lucruri rele și lucruri care nu au fost clasificate, deoarece nu a fost momentul lor încă... pot să îmi agăț sufletul pe sârmă după ce l-am curățat la mână... toată

lumea poate să-l vadă, dacă tot vă uitați înapoi ca să vă confirmăm despre ce am eu de gând ca să mă răzvrătesc... am găsit ceva ce nu o să mai copiați... pentru că nu aveți curaj și nici măcar cum.

Și să ne fie rușine de sufletul nostru, pentru că e dezbrăcat și nu l-am dat cu fard? A, da, cui să-i pese când noi ne-am umplut fața de tot felul de opțiuni de a evita natura leza, de un ciment, atât de periculos încât închid și porii aceia minusculi spre viața lăuntrică a sufletului ce curge ca un... un om închis și condamnat la moarte în venele care mustesc de sânge bolnav de chimicale?

Nici măcar nu sunt portocali în România... e asta o scuză? E vina noastră? Poate că da, ia gândiți-vă, dacă putem să creștem plantele acelea aproape toxice din sere, cu siguranță s-ar putea găsi o soluție și pentru portocali. De fapt, unii oameni sunt atât de neglijenți cu ele și mă întreb dacă unii chiar cred că sunt atât de dese și de ieftine, încât să arunce pulpa și sămburii cu totul. Cum poți să te mulțumești cu atâta tot, să fii atât de plat în gândire, când lumea are nevoie de o dietă tradițională, iar noi cumpărăm suc de la fast-food? Aici am fost poate că puțin prea metaforică, pentru că ceea ce vroiam de fapt să spun este că viața este un dar. Nu contează dacă este unul lung sau dacă durează o secundă, o pâlpâire de lumină, dar trebuie să îi dai ocazia să devină ceva memorabil. Nu te îndoii că poți să faci asta. Cam așa se definește slăbiciunea.

Adevărul este, din întâmplare, amar... Poate că a trecut destul de când am afirmat că există două tipuri de a face un suc de portocale... Ei bine, al doilea este puțin mai tragic... ar trebui să sugrumi biata portocală de una din jumătățile ei și să îi lași sucul să curgă în pahar... zeama din cupa storcătorului... și dacă ai stors portocala în felul acesta, vei fi nevoit să arunci coaja cu toată savoarea conținută în pulpa încă îmbibată de siropul dulce. Asta este, în primă instanță, comoditatea. Aceasta este definiția simplistă a vieții. Înainte să apuci să o începi cum trebuie, să te arunci în învierea dimineților cu o simpatie nebună de miros de grădină, cineva să îți spună că trebuie să te ascunzi într-un hambar de vite cu mâinile amputate, și tu să-l ascuți. Cu toții avem un diavol care ne spune că e vremea să terminăm acolo unde am lăsat dalta în

mijlocul articulației din sculptură, dar de ce există credință, dacă ne aruncăm în brațele tuturor priveliștilor comode?

Cum Dumnezeu vreți să trăiți viețile altora, când cu a voastră nu vă descurcați? E ca la bicicletă... o să te prinzi odată și odată, dar înainte o să dai primul viraj într-un gard. Mai frumoasă și mai inocentă explicație nu este, dar ceea ce trebuie clarificat nu merge la fel de bine complimentat. De ce nu vă ajunge jumătatea voastră de destin pe care să o uniți când o să vină timpul cu ducatul de univers care aparține micului vostru puzzle de sugestii? Nu e de ajuns? Merită să căsăpim mai multe frunți întinse de tinerețe? Calea cea bună este cea pe care se calcă peste pietre cu durere atât de mare, încât o putem suporta... adică imensă, pentru că ne-am născut să trăim, nu să stăm la fereastra lumilor, care este din acuza noastră doar un neglijent conturat oblon marinăresc, obosit sub sarea mărilor... Ce ar fi dacă pentru unica dată am lăsa aerisirea de dimineață pentru altcineva și ne-am purifica pe noi, iar atingerea aerului din jur n-ar mai părea atât de vulnerabilă? Atitudinea este o armă, dar nu una de distrugere, o simplă cale spre Rai.

Acum pot să fiu mândră că mi-am făcut un adevărat suc de portocale. I-a rămas puțin și mamei. Poate să îl ia, eu am să mă duc în sufragerie să îl beau pe al meu. Îmi place sufrageria. E plină de lucruri frumoase: de cărți, de sticlărie. Este departe de hol. Holul înseamnă țcănit de tocuri, chei băgate violent în broaște, muzică proastă, din aceea de care nu îmi place mie și este chiar mai aproape de ce mă așteaptă afară. Nu mi-e teamă. Este doar deprimant. Dar o să reușesc și în dimineața asta.

Trăiți-vă sucul de portocale.

*****

Capitolul I

Patima caimacului din lapte

Frigul este constructiv... ca și faptul că nu te simți dorit, te ține rațional. Ochii care lăcrimează și rețin un căscat se mișcă grav între două puncte găurite într-o frunză aproape rotundă. Pe linia spinării curge o durere tremurată, un fel de frison glaciatic. Degetele sunt strânse într-un pumn mic cu tăișul unui inel de aur. Gândurile sunt febrile și incoerente, spirale în unduirea buzelor ce fredonează atât de calm, încât se vede aproape mecanic, un cântec mut.

În mijlocul frunții se intuia un stres aproape acidulat, învățat în respirația caldă a mulțimii. Pălpiind din pleoapele ușoare de odihnă și totuși grele de sinceritate imaginile din fața ochilor nu își schimbau decât intensitatea... tot mai vagi și mai aburite.

Era o vârstă mică pentru a decide ce avea să facă... era însă o perioadă în care se simțea mai matură decât viața însăși, după ce o vătămaseră toate și o fericiseră atât de puține, știa într-un fel că tot ce putea să facă era numai foarte relativ. Înăuntrul ei, însă, totul căpăta un sens. Până și somnul îi era din ce în ce mai neodihnit, ca și cum se apropia ceva. Adevărul este că, obiectivitatea mea, pe care o am doar pentru că o privesc printr-un tavan de câteva pagini, îmi este inutilă, pentru că nu îi pot striga că are dreptate. Cartea mea va chinui această mică făptură nedorită, născută din cicatricile tuturor sfinților și martirilor, ca să vă arăt vouă... cât cântărește lumea de acolo de unde vine ea.

Frumusețea ei, la fel de relativă îi plânge sufletul. Un profil, cel stâng, curat de orice pată, chiar și de roșul din obraji, scandează un început... în timp ce acela drept, înjunghiat de zgârieturi, încă palid, dar uman, strigă un deces.

Doar un copil, prin vârstă, statură și înfățișare, dar plânsul cu lacrimi de deșert, suspinul ca un găngurit de prunc, veselia ușoară, rafinată, și tristețea densă ca un întuneric, o azvârl între copilărie și moarte în fiecare clipă.

Moartea probabil că ar fi eliberat-o... dar ea nu cunoștea altceva decât starea în care se afla, un mod ciudat de echilibru. În

care zâmbea și chicotea ca o fetiță prostuță, în care plângea, în care vorbea ca și cum ar ști ce spune... în care făcea greșeli...

Buzele îi erau sterpe de orice plăcere. Mânca atât cât să supraviețuiască.

Înăuntrul ei... însă erau plăcerile pe care abia și le amintea în nebunia aceea fascinantă pe care o trăia... uneori se simțea doborâtă de dragoste sau de dor... ca într-o amintire, pentru că treceau cam atât de repede precum apăruseră...

Era într-adevăr o neînțeleasă. Dar asta nu fusese decât o prostie... ea era un talent, toată lumea spunea asta, însă felul în care își asuma dramele pe care le gândea, o făcuse pe mama ei să plângă și de atunci încetase.

Mai ales că ea nu putea fi o paranoia... pentru că tocmai luciditatea și răceala, care nu ar fi lăsat-o încă o dată să iubească, o făcea atât de crudă și rea chiar... își zicea că era un monstru. Pentru că astfel durerea la care putea fi supusă era imensă.

Adora să uite de lume...

Capitolul II

Mușcând din carnea timpului

Ea creștea atât de surprinzător... își spunea că îi cresc aripile... pentru că era incredibil de frumoasă și totuși o durea fiecare articulație din corp ca și cum s-ar fi dezvoltat o nouă structură osoasă subterană sub pielea ei străvezie și moale.

Încă plângea, ochii îi erau înghețați într-o indiferență care îi ținea pe ceilalți la distanță. Plângea o dragoste pe care nu o simțea, cum plâng maicile copiii lor ce nu vor fi vreodată născuți. O idealistă în pielea ei îi bloca strigătele și îi crea un timbru cald și dulce, subțire și ușor blând... însă înspăimântător de multă ură transpira din cuvintele ei. Abia dacă vorbea totuși... mai mult gândea. Inima îi bătea de atâta repulsie, încât aproape că se încurca în ritmul ei.

Fusese însă un copil normal... cu un zâmbet fermecător, cu o alură inteligentă și tăcută, cu un bun-simț de-a dreptul interesant, uneori aberant și cu o timiditate atractivă. Ceea ce o lăsase fără chipul ei rotund și binevoitor, fără râsul tulburat și fără vreo

singură dorință să se apropie de cineva nu era mai mult decât o maturizare prea rapidă ce o lăsase să înțeleagă mult prea bine ce se petrecea în jurul ei.

***

Felician și Vella:

– De ce ești tu femeie? Ca să mă chinui pe mine, sfântul, cu frumusețea ta, pe care o am în brațele mele, care mi se cuvine și care nu îmi e destul?

– Sunt femeie pentru ca să te fac să înțelegi perfecțiunea în tine... cum tu ești înger și eu sunt doar o umbră a bunătății tale, o simplă adorație pe care o dezvolți din plictiseală.

– Dar, minune, eu te iubesc. Deși nu ar trebui... deși ești seacă de orice consolare și muribundă... însă știu că sfințenia mea mă va ține în viață...

– Eu nu îndrăznesc decât să îmi rog sufletul să nu te amăgească. Iubirea e a mea, ca o pedeapsă pentru soarta ce mi-a fost zămislită în păcat, o încercare.

– Nu, tu ești aceea ce vede dincolo de mărturia mea. Păcatul tău mă face mândru. Mi se bucură și tălpile când te găsesc neputincioasă.

– Veșnicia este dureroasă, ca și dragostea ta. Mă doare să te știu așa, când toată bunătatea a pierit din zâmbetul meu și inima nu îmi bate.

– Singura inimă pe care o auzi bătând este inima mea... aceea plină de iertare nesfârșită.

– Și Dumnezeu?

– Nu există Dumnezeu, minune. Numai sfinți.

– ...

– Oamenii cred în Dumnezeu pentru că se tem de consecințe... de părerea celorlalți, de „judecata de apoi”... iar eu, care n-am să gust nicicând moartea, eu trebuie să am grijă de tine.

– Dar eu... eu voi muri?

– În durere, minune...

– Și vei rămâne singur?

– Mai singur decât la început... când așteptam să vii să murdărești perfecțiunea mea cu visurile tale groaznice și cu luptele mâinilor tale în țărână.

– Și durerea mea?

– Eu sunt durerea ta, bucuria ta, chinul pe care îl vei înghiți până când sufletul o să se sinucidă de otrava faptului că îmi ești diavol.

– Iartă-mă, dar genunchii îmi cedează și mersul mi se răsfire sub cuvântul tău... devotamentul tău este chiar pentru mine?

– Pentru cine, în singurătatea asta? Pentru mine? Nu, sfințenia este credința mea în ceea ce înfăptuiesc ca să te omor și ca să te fericesc.

***

Frigul este constructiv... ca și faptul că nu te simți dorit, te ține rațional. Numai că în ambele cazuri nu te poți gândi la altceva. Ea era pur și simplu indiferentă. Nu îi păsa de durere, de prostiile celorlalți, nu manifesta interes pentru nimic mai mult decât propriile afaceri – nu prea profitabile – pe care le numea de ochii lumii prietenii. Se hlizea puțin de formă, inventa câteva glume seci, la care- ceea ce o întriga puțin numai – toată lumea râdea, discuta despre chestii de care nici nu încerca să pară interesată... așa că era o ciudată provizorie pe lista tuturor.

Era Duminică, ziua Domnului, în care dormise până la 9 și ceva, iar când se trezise, casa era goală. Se uita împrejur plictisită încă în visul ei, în care trebuia să se căsătorească în tricou. Zâmbetul care ar fi trebuit să fie adresat unui auditoriu îi zbuciumă puțin pieptul, deoarece își amintea foarte clar că nimeni nu menționase, măcar pentru o clipă, cu cine trebuia să se căsătorească. Fiindcă ieri fusese sâmbătă, toate hainele erau împrăștiate prin cameră, pentru că se gândise că le va purta și astăzi. Dar nu se simțea gata să pună din nou pe ea blugii și cureaua, îi era încă prea somn ca să intre în realitate. Vroia să rămână în pijama, numai că se simțea murdară, vroia să se îmbrace cu haine noi, dar se simțea inconfortabil să facă asta înainte să se spele. Vroia și să curețe camera, numai că nu știa ce să strângă și ce să nu. Așa că s-a dus să se uite la televizor.

***

Știți că în jurul unui cui bătut în lemn se înroșește? Există, evident, e explicație logică: rugină. Numai că pe ea o fascinau toate fenomenele acestea curioase. Își dădea seama că e o mare prostie

să creadă că era singura care observase. Cum stătea pe scaunul prea înalt, încât nu îi ajungeau picioarele pe podea, se uita cu interes pe fereastră. Formele circulare din ornamentațiile lampionilor tipice de stradă și forma de treflă a plăcuțelor explicative de pe monumente îi aminteau de o eleganță demnă de ceva mai interesant. În schimb, strada jilavă, un acoperiș pe jumătate prăbușit, tufișurile sălbăticate de vreme și de ploile constante o readuceau cu picioarele pe pământ – din păcate pentru spiritul ei critic, numai la figurat. Era o noapte nedormită la mijloc.

De aceea începuse să își construiască fața. Se preocupa de asta des. În orice caz, avea o expresie ușor de citit. Cam la fel de ușor de interpretat ca o hartă, când deții o legendă – pentru că totul era limpede, numai că pe dos, în comparație cu un om „normal”. Dacă se uita intens, însemna că era interesată de ce se vorbea în jur, privirea ei pătrunzătoare neatingând, însă, chipul nimănui, părând că se uită în gol. Ceea ce ea numea o privire diluată era un semn că se gândea în cu totul altă parte, capabilă însă să primească semnale nervoase la rostirea numelui ei. Când zâmbea neuitându-se la cineva anume, se putea spune clar că ceva nu îi convenea. Când se uita la tine zâmbind era un fel de „ești prost”. Cât se poate de logic.

***

Era aproape noapte, cerul era aproape metalic și apa... aproape verzuie. Aproape lăcrima și era aproape liniște.

Curenții rezezi ai râului împingeau apa într-un chip de zâmbet pe care îl furau și îl deformau la intervale precise. Ceea ce scădea odată cu lumina nu era vizibilitatea, ci frecvența. Sunetele intense se întunecau în servitudinea nopții și schimbarea era tot mai neprevăzută și mai ușoară, rămasă în brațele creștăturilor în apa mată, unde chipul era numai o amintire.

Se uitase de zeci de ori să vadă dacă nu era reflecția propriului ei chip în sticla zării pământene de sub podul antic, adus în vremurile astea doar prin niște graffitti-uri stilizate și amplificat în pledoaria lui pentru tragedie. Își simțea mușchii feței încordându-se la aceleași intervale. Însă nu părea să fie o cauză, ci un efect. Se hotărî într-un târziu să își rearanjeze pietricelele dintre degete ca să nu le mai simtă colțurile în piele.

„În România, lumea este obsedată de lucruri de ultimă oră și engleza este o noutate de care încă suntem stupefiați. Acum câțiva ani, când a pătruns în țară patima cuvântului englezesc care devenise cel mai pronunțat și mai scris, pe garduri, pe bilețele, pe palme. Despre țara asta mai sunt câteva de spus. Ca de exemplu, că ce e străin pare superior. Că ce e scump este superior. Că ne dăm porecle care pot să fie mai lungi decât numele în sine, doar ca să fie la modă. Uneori încerc să mă gândesc dacă există vreo poreclă mai lungă decât numele meu.

Toate chestiile astea se întâmplă și în cartierul meu. Totul este însă diferit, de parcă ar fi fost pata de adevăr într-o impecabilă prostie, comunitatea românească. Iartă-mă că îți tot spun lucrurile astea, dar ultima mea fărâmă de patriotism s-a scurs printre gratiile canalelor înfundate de pe străzile principale ale micului punct urban pe hărțile cu scări mari, atunci când am ajuns pe lume.

Pentru că sistemul e prost, pentru că tot ce se vinde și tot ce se cumpără este prost și pentru că șaizeci la sută din ceea ce vorbește este mai mult decât prost. Muzica de aici nu este pe placul meu... singurele cărți pe care le citesc sunt acelea în care oamenii chiar cred ceea ce spun și, mult mai important, ceea ce spun e nu ficțiune, ci doar ceea îmi place să numesc literatură cu fantezie meteorologică, adică o ambuscadă complicată de stiluri, idei și planuri. Astea sunt rare. Am doi colegi de clasă care locuiesc în cartier și îi întâlnesc mai des la școală decât pe acasă și vreo două prietene: Valeria și una care nu merită să primească un nume.

Cartierul e fantastic...

Începutul sună ca o poveste lacrimogenă... este... dar nu în sensul acela necioplit și urât în care multe dintre fetele pe care le știu își plâng viața.

Fusesem o îndrăgostită melancolică și niciodată împlinită, cu un blog de văicăreli emoționale... acum, eram mai rece ca o piatră și totuși plângeam întotdeauna înainte să mă simt așa. Sunt imună la fapte, dar vorbele mă pot ucide. Am încercat să mă sinucid când aveam 13 ani. Am încercat să cred că am paranoia pe bune... Dar nu mi-a ieșit, așa că am așteptat să nu mai iubesc. Am așteptat până să mă simt disecată de încercările de a fi băgată în

seamă. Sunt o melancolică, știu, dar vreau să știți că realizez câtă atenție cer...”

În timp ce se chinuia cu ochii întredeschiși să citească ceea ce ea singură scrisese, ceea ce ar părea neinteresant oricui – chiar și ei – fredona un cântec, bătând ritmic – spre deosebire de linia melodică a cântecului – din picior.

***

Viața este doar o încâlceală de clipe, care uneori coincid, care se dilată în zâmbete și se îmbrățișează în lacrimi, pe care uneori ți-ai dori să le strivești cu ciocanul de carne, iar alteori să le măтури în fărâșul sufletului tău.

Sufletul... atât de controversat și atât de complex. Când ne gândim la el, îl indicăm pe undeva pe lângă inimă... eu una cred în existența unui depozit de suflete, undeva în neantul neajunsului uman, departe de otrăvurile dulci pe care le gustăm cu privirea. O simplă baterie sau o cartelă de memorie, care are nevoie uneori de un amărât de adaptor ca să țină pasul cu tine.

Și astfel ironia nu este un fel de a fi, ci un stil de viață, care se cultivă prin disciplină. O disciplină atât de sărată, încât se pierde chiar valoarea ironiei, dacă o instigi prea mult.

Să stai pe pat și, în loc să dormi, să te gândești la așa ceva, este nu într-atât de ciudat, cât de amuzant. Probabil că nu găsiți nimic amuzant și credeți că am vrut să umplu propoziția.

Dar amuzamentul este, desigur, unul amar, o ironie. Pentru că în camera cealaltă se plânge moartea unei pisici, căreia personajului meu gânditor i-ar fi servit cu plăcere o cărămidă în cap, dacă bătrânețea nu i-ar fi făcut însă treaba.

Purta o mare ură pisicii aceleia, pentru că era moartă. În timpul vieții îi fusese indiferentă, dar acum că era plânsă în dormitorul întunecat, stând pe canapeaua bună, o înnebunea. „Nu mi-e milă de cei care au murit, au scăpat, îmi e milă de cei vii, care trebuie să le privească nemișcarea și să o regrete degeaba, dintr-un mare egoism.”

***

- Vella, iubire, mănâncă ceva.
- Mâncarea este pentru oamenii din sticlă ca tine.
- Și ce o să faci, femeie?

– O să mă hrănesc odată cu scursura.

– Să mănânci din sentimentul ei?

– Da, Felician.

– Nesăbuito, simțirea ei este toată a mea, toată îngerească, pentru că pe a ta nu o merită, jivină.

– Iart...

– Cazi în genunchi.

– Cad. Ca să pierd urma păcatului în bunătatea ta.

– Nu mă mai iubești?

– Ba da, mai mult decât orice, decât lumina reflectată în fântânile de must, mai mult decât sângele pe care îl verși din mine ca să existăm amândoi.

– Și atunci de ce te îndoiești?

– Să mă îndoiesc?

– Că am dreptate, că sunt zeul suprem al existenței, a ta și a îngrozitoarei noastre soarte comune.

– Nu.

– Ce nu?

– Poftim?

– Uite jurnalele scursurii în odaia ta... le aduni, le citești, le săruți, le plângi.

– Cum?

– Ecourile se furișează din răutatea ta până în sufletul meu curat.

– Dar nu vreau.

– Ce nu vrei? Să mă știi în interiorul tău temeinic, în cuibul tău de falsă milă, care mă dezgustă?

– Nu vreau să te știu vinovat.

– Vina este numai a mea... te-am servit ca pe o egală. Când ar trebui să îmi șezi ca un animal la tălpi. Pleacă. Și vino să mi te rogi de dimineață, iar apoi să secerăm demonii ce mi se bocesc acum înainte.

ȚUȚUIANU ECATERINA – Bacău

„Un demers frumos, de factură postmodernă. M-au impresionat modalitățile de deconstrucție a comunicării, fie prin nerespectarea principiului cooperării în dialog, fie prin ruperea logicii discursive din cauza interferării diferitelor tipuri de texte.”

ELENA PÂRLOG

„Un flux al conștiinței, cam prea puțin coerent.”

ANCA IFRIM

MICRO SAU UNDE? MICROUNDE

«– Bună ziua. Aș dori...

– N-avem.

– Dar nici nu v-am zis ce vreau.

– Nu contează, n-avem.

– Dar, domnule, văd pe raftul acela exact produsul de care am nevoie.

– E cu titlu de prezentare. E gol. N-avem.

– Cum adică, nu aveți?

– Păi, nu știu (cască). Pur și simplu... n-avem.

Deci, n-aveau.»

Așa se întâmplă aproape de fiecare dată când mă cert cu tine și mă duc apoi la magazin în speranța că o să găsesc măcar un baton de Lion.

Da' parcă totul ține cu tine, și viața mea e dată peste cap preț de câteva ore.

De ce?

... pentru că știu că din orice zic, orice răspunzi nu e decât un ecou slab a ceea ce am zis mai devreme tot eu,

pentru ca oricum, orice ar fi, îmi e ușor să pun sentimente într-o cutie fără fund, unde totul se pierde,

și știu că îmi e din ce în ce mai frică să mă atașez, după din ce în ce mai multe dezamăgiri,

sau poate prefer să sufăr singură decât „să suferim”?

Egoismul rămâne, totuși, singura mea apărare în fața mea, față de ceilalți, față de tine...

«plăcerea începe mereu cu un teatru de umbre atârinate pe sfori vizibile. umbre de îndoială care iau forme variabile. un joc de circumstanțe și posibilități. poate în dimineața asta... poate nu. poate după-amiază... poate nu. poate mâine... poate nu. nouă și un sfert cu potențial de scenă de opt și jumătate. e o plăcere a temerilor.

plăcerea crește în așteptare. imit gesturile lui. un joc mimetic. febră de anticipări.

plăcerea se consumă în suprapunerea dintre dorințe și gesturi, mai ales între dorințele neexprimate și gesturile care se desfac... bucurie de-o multitudine de secunde. desfășurarea lor se face în alt timp.>>

Și merg acum, încet, pe cărarea aceasta printre ierburi, și cred că ar fi mai bine să-i sun eu pe ăia de la protecția mediului și să îi ameninț că îi dau în judecată dacă nu îmi fac curat în fața blocului. Ce importanță are că, demult, noi obișnuiam să ne plimbăm pe aici...

Cât de necesar e să știu asta? Sau cât de necesar era să ne vedem, să ne cunoaștem?

Sau că mă vedeai peste un an, peste zece, poate niciodată... Acum, când sunt sub imperiul acestei stări – pe care, hai s-o numesc fericire, dar e mai complicat! – după vinul vechi al ei, pot crede foarte simplu că tot ce s-a întâmplat atunci nu s-a pierdut, mai există, numai că nu știu exact unde, și chiar dacă așa ști, ar mai trebui încă: să despachetez lumina păstrată cu grijă, vocile lor împăturite subțire, delicat... Mi-e dor de tine, cel de-atunci, dar o dorință mult mai simplă: mi-e dor de tine, cel de-acum, de azi, de săptămâna trecută, vreau să-ți strâng mâna, poate să ți-o țin puțin într-a mea, să te ascult, să te privesc vorbind cu mine, zâmbind... Dar, nu, eu nu știu nimic, nici măcar ceea ce e efectiv memorat, reținut în mintea oamenilor de aici...

Am început să iau totul de la capăt: întâlnirea noastră, prietenia, dragostea. Și m-am oprit, nu știu de ce, la prima noastră întâlnire în gară, vara trecută, când am venit din... nu contează. Nu știu de ce

doar până acolo, pentru că fericirea avea să se rupă sau să se deznoade puțin mai târziu.

Se pare că țineam nepărat ca bucata aceea de timp să fie intactă.

Atunci, vara trecută, m-ai așteptat lângă chioșcul de înghețată, mi-ai spus că înainte să mă săruți vrei să mă întrebi dacă știu cumva ce stă într-un picior, vede cu un singur ochi, zice „cucu” și e îndrăgostit de mine. Nu știam, ți-ai pus imediat mâna la ochi, ai ridicat un picior și ai zis râzând „cucu”.

Și răsfoiam pe fondul cenușiu al îmbrățișărilor noastre tandre, filmate cu încetinitorul, pe vremea când eram îndrăgostiți, când nu eram bolnavi de înțelepciune, ci numai de frumusețe și fericire...

Îl mai ții minte pe bătrânul ăla mic, care ne tot spunea nouă că: „Și voi, și voi, stați ca pe ghimpi, vă știu eu, vouă nu vă arde de stat în casă, ci de plimbat pe coclauri, să vă țineți de mână la nesfârșit, să vă țineți de mână și să vă sărutați în prostie, văd urme de sărut pe buzele voastre.”

Om nebun...

Ajunsă acasă, am tras perdeaua cea groasă înainte de a mă culca, iar când m-am trezit, nu știam exact dacă e ziuă sau noapte. Am dat telefon la ea și, imediat ce mi-a spus ora, mi-am simțit stomacul mișcându-se greoi. O foame de lup mi se declanșase instantaneu, dar aveam s-o calmez ușor, cu o omletă modestă...

«Tu ai căzut în ochii mei, iar eu în brațele tale; și ai curățat privirea mea, iar eu am suflat drum în palmele tale. Acum privești cu ochii mei, și eu scriu cu mâinile tale o singură cale dintr-un labirint de cuvinte în care am desenat același tablou în timpuri diferite. Și totuși, clipa ta era din minutul meu, și cuvintele mele sunt din povestea ta; și clipa ta a stat, și cuvintele s-au mișcat; și timpul s-a oprit și am început să mergem. Și am călcat minutarul până acul s-a rupt – trecutul s-a spart. Știi cum mulți clădesc viitorul pe cioburi? Le sângerează călcăiele la fiecare pas și plâng și își strâng urma în brațe. Ne-am topit urmele, le-am scurs pe drum. Eu acum și tu acum, construim în stâncă – viitorul – viitorul e doar o sumă de prezente.»

Dar totuși, iată-mă acum, colecționând glorie și dispreț.
Și uită-te la el, un necunoscut, un plic aruncat în care poate au fost nervi sau poate bațjocură.
Amândoi am trecut deja de perioada critică și, ca să citez dintr-o carte pe care o citesc acum, „amorul nostru nemuritor s-a dus dracului”...
Și îl rog, – oriunde ar fi – să accepte acest text „nu numai ca monedă de schimb pentru cuvintele pe care mi le-a spus nu foarte demult, dar și ca pe un tandru omagiu.”

«Pe scaun și casc.

Casc și-mi cad din gură perle de moleșeală, dospite sub limbă.
Limbă aromatizată cu gumă de mestecat și cafea simplă, ca și cum cartof cu spanac nici nu a existat la micul dejun.
Micul dejun este atunci când caști gura și primești.
Primești doar pe jumătate dacă s-a făcut deja ora 11.
Nouă ni se părea aseară că the police spionează îndrăgostiții din borcane cu dulceață de tei.
Tei să mănânc până încep să-mi iasă fluturi pe gură.
Iar gură.
Gură să casc și aburi să alung departe de pleoapele care caută orice motiv ca să-mi explice că somn am.
Am impresia că e luni.»
Și ți-am scris o scrisoare...

Dragă...

Ești la fel. Ești ca toți și ești peste tot. Nu ai avut nimic special și nu a avut nimic nimeni înaintea ta, nici după nu va fi nimeni diferit. Ești una dintre perechile de ochi înăuntrul cărora am încercat să mă caut, una dintre perechile de urechi care am sperat să mă audă și una dintre multele perechi de buze pe care le-am sărutat și pe care le voi mai săruta...

Până acum, ai fost doar o înlocuire a singurății mele, un răspuns mai mult decât puțin satisfăcător al dorințelor mele și o tentativă slabă a încercării mele de a nu-mi fi frică să iubesc; dar singură tot sunt, dorințe nesatisfăcute tot mai am și încă îmi e frică să iubesc cu adevărat...

...deci ai fost inutil, ai fost asemenea tuturor care au fost înaintea ta și a celor care vor urma. Ești toți și nu ești diferit de nimeni... Ești toți, de la primul până la ultimul, și te voi vedea mereu în ei.

Nu știi când ai început să fii și sper să aflu când te voi găsi cu adevărat.

Până atunci, totul devine din ce în ce mai bine... iar pe tine te văd din ce în ce mai rar în alții.

iar tu? Ți-am mai zis, ești toți, de la primul până la ultimul, și nu ești nimeni.

iar eu? Eu pot supraviețui și fără să te cunosc.

Cu Drag...

«Tramvai sau salată de vinete?

Facturi sau ciorapi?

Dentist sau pantofi cu toc?

Mama sau Magazinul din colț?

Relație deschisă sau eșarfă de mătase?

Să te trezești dimineața devreme, fără să-ți fie somn, să stai 5 minute cu ochii închiși, ca să-ți aduci aminte de ce te-ai trezit, să faci cafea fără să porți ochelarii, să citești un .pdf de 3 de pagini despre puterea minții, să scrii ceva inteligent și ușor de înțeles, să te întrebi dacă femeia de serviciu care face curățenie pe strada ta a luat micul dejun, să mănânci ursuleți și broaște-jeleu? Curios.

Să îți privești sora cum doarme ca un covrig, boțită printre perne și plăpumi.

Să-ți imaginezi că așa era și prietenul tău acum nu mult timp și să chicotești în șoaptă?

De neprețuit.»

Când ai afecțiune de oferit, n-o să aibă nimeni vreun minut liber s-o primească,

Când vrei să telefonezi unui prieten doar așa, de drag, și dor, și grijă,

din interes pentru orice lucru mic ce-l face,

n-o să-ți răspundă decât o voce seacă și expeditivă.

Te vor asalta toți cu întrebări când vrei să îți unele lucruri numai pentru sufletul tău,
N-o să fie niciun prieten available când ai poftă de o confesiune pe fugă,
Când simți nevoia să fii luat în brațe, lumea se întoarce cu spatele,
Dacă ești drăguț, te privesc toți de parcă faci un lucru interzis,
Când îți exteriorizezi stările afective, o să se joace cu tine,
Dacă ești fericit două zile, o să plătești toată viața pentru deliciul permis.

«Sudalme microscopice care mi se scurg din măsele sub formă de boabe de mac, căci corpul ei e mai lucios ca pielea de focă și degetele ibovnicului luminii alunecau încă de aseară pe coardele ciupite, pare-mi-se că muierușca încearcă să mă sugrume cu sunete abia perceptibile în absența cutiei de rezonanță.

Am măsurat zilele în lung și în lat, cu rigla. Le-am legat cu gumă de mestecat, le-am uns cu unt de arahide și le-am agățat în cămară. Pe nopți le-am cernut într-o cană de cositor. Am turnat miere deasupra. Și Cini Minis. Am băut cafea în fiecare zi, așa cum mi-a prezis mama, în urmă cu doi ani.»

Și a trecut aproape un an și jumătate de când noi doi obișnuiam să petrecem fiecare secundă împreună.

S-a schimbat și vânzătorul de la magazin, am schimbat și eu caietul meu în care scriam nebunii. Mi-am schimbat până și mobila din cameră. Și cafetiera.

Am mutat și masa din bucătărie, că să bată soarele direct pe fața mea în timp ce-mi iau micul dejun.

«Pentru că dimineța sunt conștiincioasă, învăț despre publicitate. Despre culturi, scotocesc pe Wikipedia. În curând o să am nevoie de viză pentru Google. Încep să prind drag de oameni noi, să mănânc covrigi calzi care miros a fripturi și să mă molipsesc de bancuri deșuchate.

Pantofii stau la coadă sub dulap. Își așteaptă rândul. Ca bătrâneii cu sacoșe de pânză în piață, la magazine, dintotdeauna. Tricourile s-au

transformat în dictatori cu etichete lungi și stufoase. Toate puloverele bat în retragere. Fularele se prefac că hibernează.

M-am trezit lângă soare mai des și mai alintată. Dacă zâmbesc mai des, e pentru că tu știi cum să porți zâmbete și cum să îți ții echilibrul în bucătărie. Iubire e atunci când prinzi culoare de la pupici.»

Mi-a luat ceva timp să îmi dau seama: vreau zile libere, bilete de avion, șezlonguri și ochelari care potolesc soarele. Nu vreau iarnă, ceaiuri și nici de tine n-am nevoie.

VEREȘ DANIELA GEORGETA – Bihor

„Motivul sacrificatei insule Ada-Kaleh, în numele progresului, prilejuiește autorului o evadare în timp, spre a revela magia trecutului. Cuceresc nu atât dislocările temporale și spațiale (Ada-Kaleh, 2004), cât logica povestirii și poezia unui topos devenit ficțiune. Se știe, ficțiunea nu minte niciodată.”

PETRE ISACHI

„Lectura este una plăcută autorul creând imagini foarte vii. Înșă construcția acestor imagini este făcută cu figuri stilistice uzate, aproape clișeice. Construcția narativă aduce mult a sblonul secolului XX, iar tema, a Eliade.”

ANCA IFRIM

Călător dincolo de timp: JURNAL

Ador natura. Farmecul său m-a ademenit întotdeauna ca un magnet, ca o dulce ispită de care devii dependent. De aceea, cred că am și decis să devin fotograf. Nu-mi place să pozez oameni. E suficient să văd eu cu ochii mei atâtea fețe posomorâte care schițează silit un zâmbet, nu vreau să-mi chinui și camera de fotografiat, care mi-a devenit ca un frate, cu astfel de „priveliști”. Pentru mine, natura e cel mai sincer chip pe care îl pot fotografia, cel mai blajin surâs e o rază de soare ce alină cerul bolnav după o furtună tumultuoasă, iar seninul e cel mai limpede ochi, florile, cele mai suave buze.

Mereu am urât monotonia, dar priveam cu entuziasm orice oportunitate de a ieși din casă și de a admira mărețiile naturii. Asta m-a determinat să accept deplasarea în sudul țării, pentru o croazieră pe Dunăre. Am fost foarte entuziasmat de a străbate apele fluviului de la Orșova la Marea Neagră. Eram fascinat și abia dacă am închis un ochi în noaptea de dinaintea plecării, din cauza emoțiilor și nerăbdării de a descoperi secretele Dunării Albastre.

După un drum început în noapte cu un microbuz, ziua începea să se amestece cu semiobscuritatea zorilor, iar eu înaintam, înaintam. Orele zece ale dimineții m-au prins pe faleza din Orșova, așteptând îmbarcarea alături de un ghid plictisit de priveliștea care pe mine mă fermeca de-a dreptul. În cele din urmă, se auzi printre

strigătele acute ale pescărușilor o voce gravă care anunța, spre bucuria mea, îmbarcarea. Motorul vasului pornește. Sunetul supărător de mașinărie demarată începea să se piardă în clinchetul valurilor, în curenții senini de apă ce loveau ambarcațiunea.

Aerul curat, privesc, totul era fascinant. Cerul și apa erau într-o deplină oglindire, erau senine, pure. Înainte de a înainta spre mare, am parcurs o mică porțiune în amonte, pentru a vedea chipul regelui dac Decebal sculptat în piatră. Stânca îi devenise ca o temniță eternă, o solemnă colivie ce are să amintească lumii de azi de existența unui mare strateg militar pierdut printre miile de pagini ale istoriei. Deodată, vasul face o curbă amplă, iar construcția de metal devenise, parcă prin magie, grațioasă, ca și cum ar fi fost reflexia în apă a unei păsări răpitoare ce zbura în înaltul corolei de topaze albastre. De acum, traseul era stabilit numai de valea acestui fluviu peregrin. Vasul se lăsa în voia mățăsurilor unduitoare ale apei. Nici când nu fusesem mai fericit, mai împlinit din punctul de vedere al meseriei mele. Mă simțeam învăluit în peisaje, era pentru prima dată când acestea mă vâneau pe mine, și nu eu pe ele, era prima dată când mă găseau ele pe mine, nu eram eu cel ce vâna cu atâta ardoare un cadru, doream ca limitata mea substanță întinsă, corpul care mă ține captiv, să se răsfrângă în mai mulți eu pentru a mă putea bucura de fiecare rază de soare, de fiecare adiere și de fiecare fir de iarbă în parte. „E un vis!”, mi-am spus în sinea mea...

Brusc mi-a venit în minte povestea unui petic de pământ înghițit de aceste ape care mi se arătau acum atât de calme și de liniștite. Nu puteam să-mi dau seama cum a putut această apă cristalină să acționeze atât de violent cu o adevărată perlă născută din propria-i ființă, cum și-a scos această mască de calm și a îmbrăcat hainele unei mame denaturate, care-și reneagă propriul prunc, rupt din ea însăși. Vorbesc aici de ceea ce a fost odată vestita insulă Ada-Kaleh, o nestemată îndelung disputată de puterile vremurilor de mult apuse. Ce-i drept, nu a fost vina fluviului în sine pentru înecarea acestui colțișor de rai pe care Dumnezeu L-a uitat în lumea fiilor Săi, dar îmi imaginez puterea cu care a zdrobit apa această insuliță și nu reușesc să trec cu vederea soarta ostrovului de lângă Orșova. Străbunicul meu îmi

vorbea adesea de acest loc când eram mic, căci eram plictisit de toate poveștile despre prinți, cai năvăși și domnițe prinse în castele impunătoare de zmeii cei răi. Mereu am avut o atitudine nonconformistă, cu o predispoziție îndreptată spre realitate, iar imaginea apelor care au dat năvală peste insulă mă fascina mai mult decât orice conflict dintr-un basm banal. Treptat, mă apropiam de locul unde „odihnea” sub ape o victimă a tehnologiei și a industrializării, iar eu mi-aș fi dorit să văd în toată splendoarea ei mica insulă, dar Dunărea i-a fost casă, Dunărea i-a devenit și mormânt. M-am apropiat de grilajul ce mărginea tribordul cu un aer meditativ: „Cât aș fi vrut...” Brusca, apa ce lovea ambarcațiunea cu valurile ei forma în fața mea un cerc, ca un ochi. Am vrut să mă apropiu ca să văd ce ascunde misteriosul vârtej ce rămânea la aceeași distanță de vapoarașul care mergea și mergea... Curios ca un copil ce începe să se lase de mâna mamei, trec dincolo de grilajul ce mărginea vaporul. Abia puteam să-mi țin piciorul pe marginea exterioară, îngustă. Deodată, un pescăruș trece drept prin fața mea și, dezorientându-mă, cad în apă, în vârtejul misterios. Nu o să uit niciodată acea senzație. Nu simțeam nimic și, totuși, mă copleșea îmbrățișarea ciudată a apei. Parcă toate simțurile îmi erau anihilate, nu mai percepeam nimic ca până atunci. Credeam că Dunărea va fi și mormântul meu...

Până să apuc să realizez ce se întâmplase cu mine, mă trezesc ca dintr-un somn adânc pe un mal, apa era în spatele meu. O briză leneșă dădea fiori groaznici corpului meu ținut în hainele ude, greoaie. Un minaret din depărtare anunța că mă aflu într-o țară musulmană. „E prea devreme să fi ajuns deja în Turcia, singura țară preponderent musulmană din regiune, trebuie să mă aflu într-un sătuc sârbesc, unde locuiește o comunitate mahomedană”. Mă ridic de pe malul pietros. Priveliștea mă lovea în cap mai tare decât soarele ce devenea din ce în ce mai puternic: mă aflu, spre stupefaccia mea, pe o insulă. Pe care? Nu știam. Trebuia să merg să văd unde sunt. Atunci mi-am adus aminte de căderea mea în apă și de straniul cerc de care încercam să mă apropiu, dar am remarcat că am rămas fără camera mea fotografică în timpul incidentului. Așadar, cu hainele pline de apă pornesc în cercetarea insulei. Vocea din minaret suna tot mai tare, drept

urmare, simțeam că sunt tot mai aproape de centrul așezării unde aş putea găsi pe cineva să mă ducă până pe malul românesc. Tot vocea din minaret sugera că e ora de rugăciune, de aceea străzile sunt atât de pustii. Ajuns în centrul insulei, am remarcat multitudinea de terase, magazine și tarabe. Într-un colț, un precupeț se închina lui Allah de pe covorașul ticsit de colbul de pe marginea drumului neasfaltat, pietruit cât să nu se transforme într-o mare de noroi după ploile aprige de vară. Stau nemișcat câteva secunde și îl analizez cu curiozitate. Nu trece mult și precupețul se ridică, își adună rapid covorașul, și, așezându-se la taraba sa, strigă ceva într-o limbă străină mie. Vocea sa tresaltă de îndată: „Bragă! Cafea la nisip! Specialități turcești! Tot ce doriți, la mine găsiți!” Atunci, uimirea mea devenea tot mai mare. Pe lângă faptul că știa româna, glasul său aduna oamenii în juru-i precum o făcea și minaretul ce chema populația la rugăciune. Ceea ce mă intriga pe mine era vestimentația deosebită, ciudată, învechită. Totuși, cred că pentru ei, eu eram cel caraghios, îmbrăcat în haine ciudate și neobișnuite, pentru că am remarcat chicotelile celor ce treceau pe lângă mine, tentați de marfa bătrânului precupeț. Hotărât, îl țințesc pe bătrân cu privirea ca un leu feroce și mă grăbesc să-i cer o explicație. Nimic nu vedeam în jurul meu, doar acel punct fix pe care îl ochisem: comerciantul de bragă. La câțiva pași de el simt că ceva mă izbește din partea dreaptă. Întorcându-mi privirea am zărit cel mai îngeresc chip pe care un muritor de rând îl poate vedea. Cu ochii mari, albaștri ca luciul apei ce înconjură insula, mă privea speriată și rușinată, zicând: „Iartă-mă, străine!”. Și dispăru în fugă, rușinată, la fel de repede precum și apăruse. Faptul că vorbea limba română mă mai liniștit puțin, măcar știam că nu sunt prea departe de locul unde am căzut în apă. Sau cel puțin, nu trebuia să fiu prea departe...

Cu gândul la fetișcana pe care o întâlnisem, am decis să merg totuși la taraba precupețului. Cu pași mai moi, dar decizi, mă îndrept spre taraba încărcată cu carafe de tot soiul, cu pahare și cutii frumos colorate. Știind că vorbește româna, comand o bragă. Foarte amabil și prompt, măsoară atent cantitatea de băutură turnată în paharul de sticlă ieftină, decorat cu flori colorate, după care îmi întinde băutura. După ce zăcusem o vreme pe malul insulei, în arșița soarelui, era o binecuvântare. Am băut-o fără o

gură de aer. Ochii lui spuneau clar că dorește să primească banii, de aceea îi întind două bancnote mototolite de un leu, care-mi rămăseseră prin buzunare. Îi plătesc cu generozitate omului, dar privirea lui arăta că nu era tocmai mulțumit.

– E tot ce am. Sunt fotograf și am pornit într-o croazieră pe Dunăre, dar am căzut în apă peste bord și m-am trezit tocmai pe insulă, e tot ce am momentan la mine, i-am explicat eu.

– Să tot vină străini la noi pe insulă, dar nici unul nu mi-a mai dat astfel de bani, tinere, îmi răspunse el, arătându-mi într-o cutiuță de lemn toți banii acceptați.

Am constatat cu stupeoare că toți banii erau scoși din circulație de zeci de ani, dar, avertizându-l, precupețul ripostează:

– Nu are cum! Vorbești prostii! Uite aici! Moneda asta e bătută în urmă cu doi ani! Cum să nu fie bună? zise bătrânul precupeț, ridicând tonul și întinzându-mi moneda în cauză.

O iau în mână și, uimit, nu pot să cred ce-mi văd ochii. Pe monedă era marcat anul 1902. Îmi repetam într-una mie însumi că nu are cum să fiu în anul 1904. Era imposibil!

– Ei? Te-ai lămurit? îmi spuse cu un aer ironic vânzătorul de bragă. Lasă, tinere! Se vede că ești pentru prima dată pe Ada-Kaleh. Fac eu cinste cu paharul de bragă.

Fără să mai scot un cuvânt, las paharul mult prea decorat pe taraba din lemn și plec pe ulicioara prăfuită, unde văd cu ochii, ca hipnotizat, având în minte doar „Sunt pe Ada-Kaleh în anul 1904!”

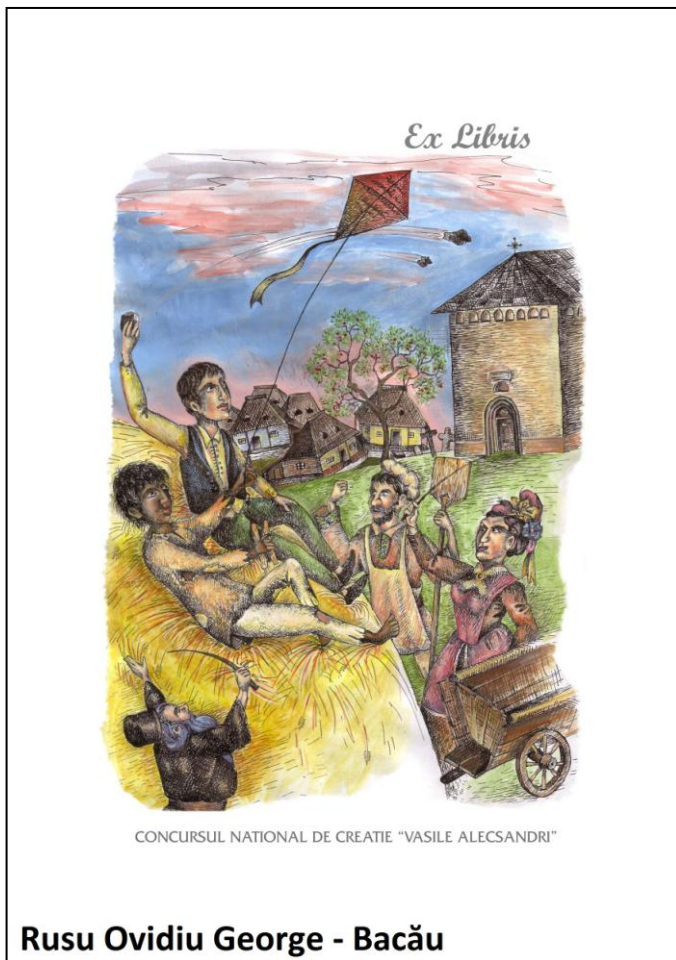
Pierdut printre gânduri, pierdut în simțiri și aflat dincolo de bariera timpului, eram confuz. Mă așezasem pe iarba crudă dintr-o grădină de trandafiri, la umbra unui curmal. Priveam spre apă și nu credeam că poate ascunde un asemenea mister. Amintindu-mi de poveștile străbunicului, mă gândeam cu ironie că mai lipsește să apară din neant un Făt-Frumos călare pe calul lui cel alb sau un zmeu sau...

Mirosul de trandafiri era îmbătător, iar soarele reflectat în Dunăre te orbea de-a dreptul. Regretam că nu aveam camera foto la mine. Dacă aș fi povestit cuiva despre această experiență, m-ar fi considerat nebun. Asta, dacă aș fi avut cui să povestesc despre asta. Sau îmi era predestinat să rămân pe Ada-Kaleh a anului 1904. Nu

aveam cum să mai înștiințez pe nimeni despre „escapada” mea, pentru că și eu eram buimăcit, amețit și uimit de această aventură bizară, aș fi părut un adevărat ciudat. Deodată, se aud niște versuri îngânate de o voce de fată tânără:

„Ada-Kaleh, Ada-Kaleh, colț de rai,
Oameni plini de suflet ai.
Te-ai născut din ape reci,
Viața omului s-o îndulcești!”

Era aceeași fată cu ochi albaștri pe care o văzusem în centrul insulei. Văzându-mă, se oprește din cântat și își pune sfios vălul colorat pe cap, semn că nu se aștepta să mă întâlnească. I-am cerut să nu se oprească și să nu mă vadă ca pe un intrus ce îi curmă bucuria. Fata a început să cânte atunci o romanță veche, pe care o știam de pe vechile discuri de vinil ce zăceau de generații întregi pe niște rafturi prăfuite într-o cămăruță. Vocea ei era îngânată de apele Dunării, de stoluri de rândunele și vrăbiuțe. Era ca o orchestră completă și pe deplin perfectă. Vocea ei blândă, gesturile ei copilărești, comportamentul jucăuș, totul mă făcea să simt acea magie a trecutului, culoarea epocii și savoarea aceluia loc exotic, de a cărui existență încă mă miram. Încă mă miram de faptul că mă regăsesc pe mine în acest context. Părea imposibil. În veselia ei, fata zburda printre trandafirii parfumați ca o albină, plină de viață, plină de naturalețe, de puritate. Ajunsă lângă un trandafir roșu ca focul, îl rupe cu o cruzime de care nu aș fi crezut că e în stare. Aleargă spre mine și îmi pune capul însângerat al trandafirului în buzunarul de la cămașa deja zbicită de razele soarelui. După aceea, m-a chemat la fântâna din grădină, unde, îmi zise ea, e cea mai bună apă de pe insulă.

Drumul până acolo, deși scurt, a fost umplut cu cântecele fetei care laudau bogățiile și frumusețile cu care fusese înzestrată de natură insula. Fântâna avea un aspect obișnuit, comun, nu foarte decorată, cu o plăcuță din marmură albă pe care zăcea de ani buni o inscripție turcească. Pe marginea ei, o cană din lut decorată cu motive populare românești, semn că insula se afla la intersecția mai multor popoare și culturi, toate diferite între ele. Fata îmi spuse, ca un adevărat ghid, că sultani și împărați și-au potolit setea cu apa din această străveche fântână, care nu a secat niciodată. Uitându-mă în jos, vedeam că apa numai bună de băut era foarte accesibilă

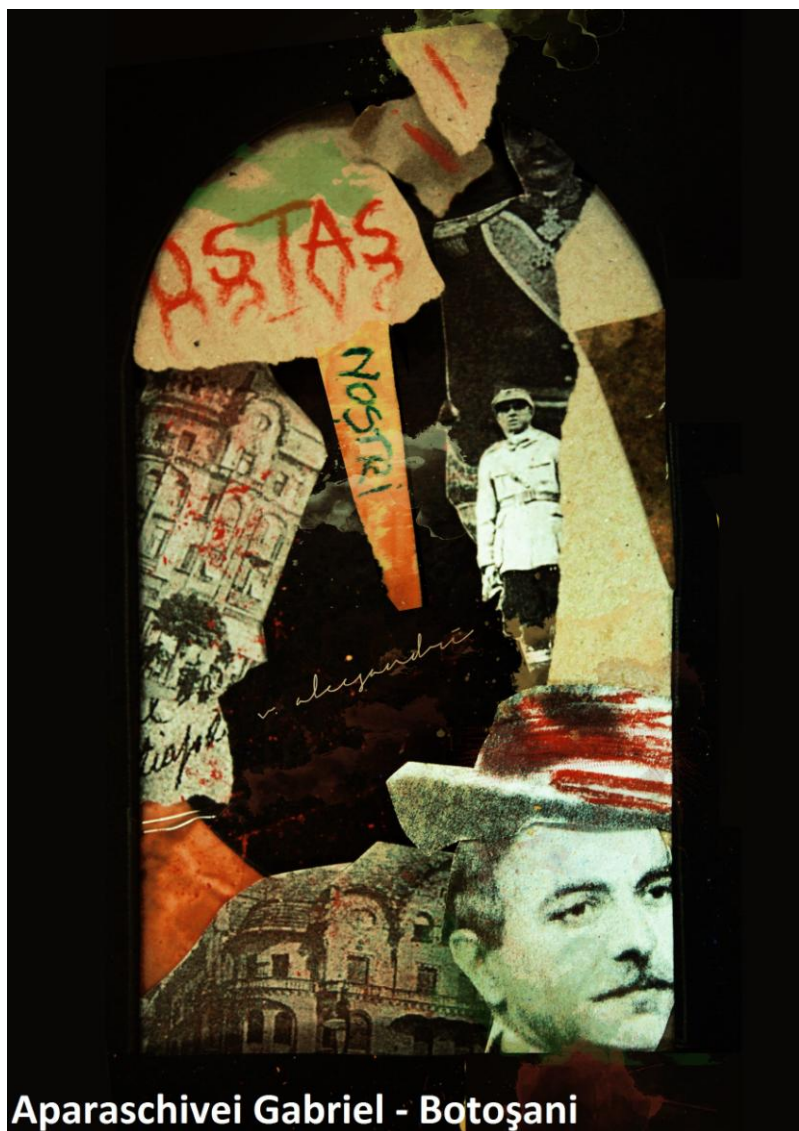
și, dacă mă întindeam, ajungeam cu cana de lut pentru a o umple. Zis și făcut. Luând cana, încerc să ajung la apă, dar parcă o forță mai puternică decât mine mă trage în jos. Tot ce aveam în minte în acel moment era țipătul ascuțit al fetei care m-a văzut căzând în fântâna dintre curmali și trandafiri. Simțeam că acea cădere este eternă, fără sfârșit. Totul era întunecos, singura rază de lumină era chipul fetei și glasul ei.

Nu știu cât timp a trecut până am scăpat de această senzație, dar o lumină puternică mă lovea fulgerător în ochi. Vocea fetei dispăruse, auzeam acum o voce gravă. Încercând să deschid ochii, în locul fetei îl zăresc pe căpitanul vasului.

– Ce bine că ți-ai revenit! Ne-am făcut foarte multe griji pentru tine când te-am văzut căzând în apă. A fost o binecuvântare că unul dintre băieți s-a încumetat să sară să te salveze.

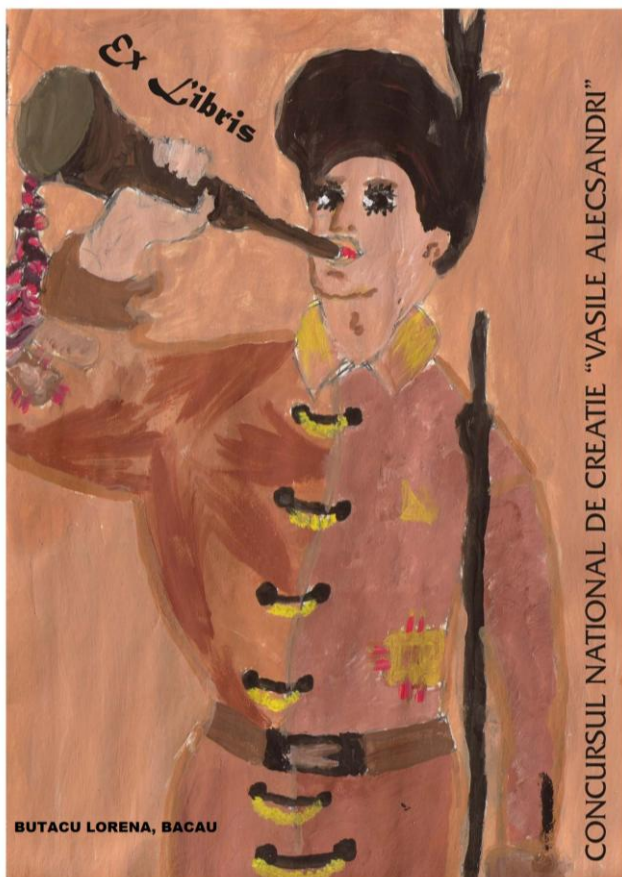
Încă îmi amintesc vorbele lui. Eram mai confuz ca niciodată. Am cerut echipajului să mă lase o clipă singur, să mă dezmeticesc. După ce m-am adunat puțin, m-am așezat tulburat de cele întâmplare pe băncuța de pe punte, privind când la malul sârbesc, când la malul românesc, când la cer, când la valurile Dunării. În fine, ajunseseam la concluzia că totul a fost un vis. Și insula, și fata, fântâna, toate fac parte din visul în care a fost indus din cauza căzăturii în apă. Așadar, era momentul să pun mâna pe aparatul foto ce zăcea uitat pe marginea ambarcațiunii și să fac ceea ce știu mai bine și ce îmi place, dar nu înainte să mă schimb de hainele ude. Uitându-mă înspre buzunarul de la cămașă, observ că e cam bufant. Cu două degete scormonesc până scot afară capul unui trandafir roșu ca sângele proaspăt. Atunci totul se transformase într-o stare și mai confuză, iar buzele-mi îngâneau parcă fără să vreau:

„Ada-Kaleh, Ada-Kaleh, colț de rai,
Oameni plini de suflet ai.
Te-ai născut din ape reci,
Viața omului s-o **îndulcești!**”

Aparaschivei Gabriel - Botoșani

TEATRU

AVRAM CRISTI IULIAN – Dorohoi, Botoșani

"Zborul lebedelor" este lucrarea concursului care demonstrează cea mai bună capacitate de a stăpâni tehnicile specifice genului dramatic. Ideea, interesantă, cea a unui Testament estetic, putea fi mai bine fructificată printr-o documentare specifică și printr-un plus de autocenzură a textului și a replicilor, care adesea devin tirade.

IOAN OVIDIU STOICA

ZBORUL LEBEDELOR

Piesă de teatru în VII tablouri

PERSONAJE:

NARCIS- bărbat în vârstă

ELVIRA- soția lui Narcis, femeie în vârstă

DIRECTORUL- bărbat la 45 de ani

SPECTATORII- o mulțime de oameni de diferite vârste

ANGAJAȚII OPEREI- câțiva oameni care lucrează la

Operă (Tabloul VII)

Un pian în mijlocul scenei cu fața la public, iar în jur sunt scaune împrăștiate peste tot. Unele în ordine, altele unul peste celălalt.

Narcis este așezat în fața pianului, cu spatele la public, pe un scaun de lemn. Este îmbrăcat sărăcăcios, poartă un fes care îi lasă pletele albe peste umeri. Compune o partitură și are în jurul lui mormane de foi împânzite cu note muzicale. Se vor auzi frânturi de melodie, apoi tăieturi pe foaie, reluări și iar fragmente. Din când în când bătrânul izbește cu pumnul în clapele pianului nefiind mulțumit de absența inspirației.

Scena este în semiîntuneric, o lumină clară cade numai peste Narcis și pianul său.

TABLOUL I

ELVIRA (*Intră din spate și trage un scaun lângă pian.*): Îți aduc cafeaua?

NARCIS: Da... Si, si, fa diez, si, do. (*Și apoi continuă.*)

Elvira iese, aduce o tavă cu două cești.

ELVIRA: Ar trebui să te odihnești și tu puțin, uite ai deja trei ore de când nu te ai mai dezlipit de scaun. Ai probleme cu spatele Narcis. Te rog mai ridică-te și tu!

NARCIS (*Continuând să lucreze.*): Nu mă pierzi, stai liniștită. Prea-i cătea viața asta a noastră încât să latre în van încă mulți ani de zile... (*Se întoarce către Elvira.*) Dacă aș ști că mor, m-aș așeza pe scaun și aș striga moartea, însă e destul de departe. O aud cum latră și văd că e vrednică. Are de gând să-mi roadă toate oasele până la mădună.

ELVIRA: Asta ți-ai ales și cu asta trebuie să mergi mai departe. Vezi bine că te bagi în lucruri mărețe și nu vrei să-ți accepți vârsta. Ar fi timpul să-ți vezi și de ale noastre. De casa asta în care trăim de ani de zile la fel. Uite, nu am reușit să ne cumpărăm măcar un pat. Dormim iarnă și vară pe scaune acoperite cu cartoane, ca ultimii oameni. (*Cu nuanță de lucru măreț.*) Și ești prim dirijor la operă!

NARCIS (*Uitându-se încă în foile sale.*): Taci cațo! Te-ai plâns toată viața de nenorocita asta de casă, însă ți-a plăcut să te salute cu respect lumea pe stradă. A intrat vreodată lumea aici? Nu. Și atunci nu văd pentru ce am amenaja totul. Am trăit cincizeci de ani așa, la ce mi-ar folosi luxul de acum?

ELVIRA (*Se ridică și se apropie de el.*): Narcis, a venit timpul când am ajuns să cred că nu mai am nevoie de toată isteria apaluzelor, nu mai am nevoie de respectul și recunoștința oamenilor. Ai trăit o viață doar pentru asta. Gândește-te și la omul din tine care așteaptă să cunoască gustul vieții.

NARCIS (*Pune foile jos și închide capacul pianului.*): Nu-mi trebuie omul din mine care iubea odată cu nesaț și umbla nopțile în picioarele goale să nu fac gălăgie în curțile oamenilor. (*Contrariat,*

către nevasta lui.) Elvira dragă, toată viața am trăit în zbucium, dar de când mi-am dat seama ce este muzica, am ajuns să cred că înseamnă echilibru.

ELVIRA: Termină Narcis! Pentru tine echilibrul înseamnă nopți de nesomn, boli de spate și probleme cu vederea, nenorociri și nimic altceva. M-am săturat, eu, cât de mult te plângi de durerile de spate uneori, încât îmi vine să-mi iau câmpii.

NARCIS: Nu te mai înțeleg femeie. E peste puterile mele. Alteori îmi spui că ai face orice să mă știi bine, să nu-ți mai vezi bărbatul în chinuri ca un vițel la înjunghiere și alteori te plictisesc necazurile mele. *(Se duce să își ia cafeaua de pe tavă. Apoi răutăcios.)* Când ai făcut cafeaua asta, acum două ceasuri?

ELVIRA: Acum două ceasuri te-am întrebat dacă nu-ți servești cafeaua pe care mi-ai cerut-o.

NARCIS: Puteai să o încălzești.

Bărbatul își trage un scaun în fața scenei și își servește cafeaua. Femei ia ceașca de ceai în mână și își pune un scaun lângă bărbatul ei. Trage cu ochiul la fiecare sorbitură a lui Narcis, iar el, la fel, o privește pe furis după fiecare sorbitură.

Lumina se va stinge încet. Se aud în continuare pianul și pașii femeii îndepărtându-se; apoi un zgomot de aripi care umple scena. Peste câteva minute liniște deplină.

TABLOUL II

Același decor, doar că la aprinderea luminii se va distinge o ușă agățată de sfori în partea stângă a scenei.

Elvira va intra din spate cu o lumânare aprinsă și o lumină ușoară o va urmări. Se va apropia de Narcis și va căuta printre foile sale. Va lua una din acestea și o va mototoli în buzunarul capotului, apoi va stinge lumina și va pleca în întuneric. Peste câteva secunde, același zbor al păsării și o cădere zgomotoasă.

Se vor auzi scaune trase dintr-o parte în alta cu huruit puternic. Acum va fi aprinsă lumina și îl vedem pe Narcis aducând scaunele în fața scenei, pianul rămânând în același loc.

ELVIRA: Narcis, ce faci? De ce atâta zgomot? Pentru ce muți toate scaunele astea?

NARCIS: Am nevoie de o simulare a decorului pentru opera mea. Este inspirat din mediul în care am trăit ani la rândul.

ELVIRA: Și ce se va întâmpla aici? Despre ce-i vorba?

NARCIS: Despre viața mea pe care am dedicat-o muzicii. Iar scaunele sunt locurile spectatorilor care vor urca pe scenă. Ei devin personaje în opera mea. E pentru prima dată când își vor da seama că opera le aparține. De data aceasta vor vedea în fața ochilor cum e să trăiești pe scenă și vor înțelege că, de fapt, totul este creat pentru ei și din dragostea pe care le-o port.

ELVIRA: Sopranele și tenorii vor juca rolul unor oameni simpli din public?

NARCIS (*Care încă mai trage câteva scaune.*): Nu este o operă pentru soprane și tenori. De data aceasta soliștii vor fi cei din public, care vor da glas trăirilor puternice din ei. Vor învăța să se exprime.

ELVIRA: Nu înțeleg. O operă pentru public, doar cu public? Și ce se va întâmpla cu soliștii?

NARCIS: Vor privi din public. Vor vedea cum e spectacolul de pe celălalt tărâm. Rolurile se vor inversa acum.

ELVIRA: Dar asta nu este posibil. Lucrul acesta...

NARCIS: E testamentul meu. Fiecare are dreptul de a lăsa după moarte averea sa cui dorește. Eu vreau să o las publicului, nicidecum soliștilor. Ei vin și pleacă, își pun sufletul pe rug și se dăruiesc apoi se sting. Vii rămân însă cei din public care duc cenușa soliștilor mai departe, în casele lor, în câte un colț de lume și apoi își amintesc de tot ca și cum ar fi fost un vis. De data aceasta se vor lua cu ei înșiși, se vor admira ca într-o oglindă și vor vedea că se identifică cu arta mea. Își vor lua zborul prin mine și vor deveni lebede călătoare. Vor colinda toată lumea asta, iar eu mă voi stinge ca o stea căzătoare.

ELVIRA: E minunat ceea ce vrei să faci. Ai terminat totul?

NARCIS: Da. Partitura este gata. Finalul e apoteotic. Celor din public le vor crește aripi care se vor îndrepta spre cer. Iar ei... se

vor ridica pe scaune și vor privi abisul știind că acolo sunt de fapt. Apoi vor închide ochii și se vor desprinde de pământ. Aceștia vor începe zborul spre regăsirea lor.

Narcis își trage răsuflarea și se așază pe unul din scaune. Scena este plină de scaune până în spate unde abia se mai văd, iar în centru pianul înconjurat de foi.

ELVIRA: Ai obosit iar.

NARCIS: M-am gândit că ar fi bine să joci și tu în opera asta.

ELVIRA: Eu? Știi bine că nu mă pricep la cântat.

NARCIS: Nu-i nevoie. E opera în care nimeni nu cântă. Există doar muzica ce dezleagă trupul de suflet fără a mânji sufletul de carne.

ELVIRA (*Se urcă pe unul din scaune și ridică mâinile spre cer descriind o curbă perfectă.*): Iar eu cine voi fi? Una din lebede? Deja mă văd ridicând aripile spre cer și privind eternitatea în ochii.

NARCIS: Nu vei fi o lebădă. (*Femeia coboară mâinile și se întristează.*) Tu vei fi o croitoreasă.

ELVIRA (*Coboară de pe scaun și îl privește în ochi.*): Dragul meu, de ce mă chinui? Vrei să mă vezi umilită în ultima ta operă? (*Începe să plângă.*) Am crezut că rolul meu e unul mai important știind că viața noastră ți-a fost muză. Am fost alături de tine mereu, iar acum voi fi o simplă croitoreasă ancorată bine în țărână, murdară și urâtă. Nu-mi oferi nimic, mă lași să putrezec în aceeași condiție ca până acum. Am fost și voi rămâne o amărâtă ce doarme pe cartoane.

NARCIS: Iubito, ai înțeles greșit menirea croitoresei. Dar să știi că nu am vrut să te întrerup. (*Vocile celor doi vor fi din ce în ce mai calme.*) Ai rolul principal în toată această poveste. Ești croitoreasa care le prinde aripi oamenilor din public. Ești cea care ajută la metamorfozarea lor în lebede, cea care îi ajută să zboare. Fără tine nu ar exista lebede, nu ar exista zbor. Tu ești cea, datorită căreia, se naște totul. În absența ta eu nu aș fi descoperit

muzica, în absența ta eu n-aș fi existat. Elvira e timpul să-ți mărturisesc că te iubesc cum n-am putut iubi niciodată. Ești muzica mea și zborul ei până la cer.

ELVIRA (*Zâmbind printre lacrimi.*): Nu m-aș fi gândit la asta. Iamă în brațe Narcis... Știi ce e ciudat? Că nu mi-ai zis încă nimic despre rolul tău în operă. Tu cei vei fi, una din lebede, sau...

NARCIS: Eu sunt în zborul lebedelor. Dar nu voi apărea ca prezență carnală. Nu mă va vedea nimeni pe parcursul operei. La final voi apărea din spate, voi deschide ușa aceea și voi intra într-un sicriu.

ELVIRA: Cum vrei să faci asta? Tu ești însuși zborul, ar trebui să fii ridicat de către lebede în văzduh. Lasă-mă să modific puțin opera de data aceasta. Eu aș vedea finalul...

NARCIS: Nu Elvira. Finalul a fost gândit să fie așa. Eu trebuie să fiu întruparea cărnii din mine. Ceea ce e limpede și curat mă părăsește o dată cu zborul lebedelor, iar putregaiul din mine intră în sicriu și nu rămâne acolo decât câțiva ani. Apoi totul se pierde ca și cum nu ar fi existat niciodată.

Elvira merge să deschidă ușa. Dincolo de ea se vede un sicriu având capacul deschis, un sicriu vechi și prost lucrat. La finalul acestui tablou sicriul va fi luat de după ușă.

ELVIRA (*Înghițind în sec.*): E greu pentru mine să te știu acolo în timp ce eu cos aripi lebedelor. Dar trebuie să-ți respect dorința.

Narcis se așază pe cel mai din fața scaun, aproape de public, iar Elvira în spatele lui se apropie de pian, scoate partitura din buzunar, o îndreaptă și o reazăază printre celelalte. O privește câteva clipe. Pe marginea fii scrie SFÂRȘIT.

ELVIRA: Narcis, când începem repetițiile?

NARCIS (*Din spate.*): Pentru opera aceasta nu se vor face repetiții. Ea a fost jucată ani la rândul încât totul va fi perfect.

ELVIRA: Dar, eu nu am fost niciodată pe scenă. Nu am jucat niciun rol. Cum aș putea juca perfect când nu am făcut asta niciodată.

NARCIS (*Tot în spate, în întuneric.*): Vei juca cum nu se poate mai bine. Totul va fi perfect. Nu-ți face probleme, garantez cu viața mea reușita acestei opere. Vei vedea, nu va mai fi nicio lebădă pe pământ. Finalul piesei va găsi scena goală. (*Vine cu multe aripi care se vor trage pe mâini ca niște mănuși. Acesta le așază în fața scenei una peste alta.*)

ELVIRA: Dar spune-mi cum va fi spectacolul, ce trebuie să fac.

NARCIS (*Plecând din nou în spate pentru a aduce o altă serie de aripi.*): La început muzica umple scena goală, iar la un interval de câteva secunde vor urca persoane normale din public și se vor așeza fiecare pe câte un scaun. Tu vei fi în partea stângă a scenei, acolo lângă mormanul de aripi, și vei privi nemișcată spre public. Ei vor urca încet și vor ocupa toate scunele. Apoi la un semnal al meu, cu toții vor privi spre cer rămânând nemișcați. Apoi vei veni tu și le vei prinde aripile fiecăruia în parte. Va dura ceva timp. Apoi îți vei ocupa din nou locul inițial, iar ei vor urca pe scaune ca într-un dans menținându-și privirea fixă spre același punct. Mai apoi vor ridica brațele și le vor aținti spre cer. Își vor lua zborul, iar tu vei pleca spre spatele scenei mulțumită. Finalul nu vreau să ți-l spun încă, trebuie să fie ceva nou și pentru tine. Eu apar în final, dar tu nu vei mai fi acolo.

Elvira rămâne nemișcată. Lumina se va stinge înet.

TABLOUL III

Se aud bătăi în ușa agățată de sfori.

NARCIS (*În semiîntuneric venind din spate.*): O secundă. Stai că m-ai trezit din somn. (*Ca pentru sine.*) Cine o fi? (*Se duce și deschide ușa. Dincolo de prag se distinge silueta unui bărbat cu bustul gol și cu o pereche de pantaloni rupți. Lui Narcis nu-i vine să creadă.*) Domnule director, ce faceți aici în miez de noapte, îmbrăcat așa?

DIRECTORUL: Îmi dai voie să intru, da? (*Narcis răspunde afirmativ, poftindu-l înăuntru. Acesta se așază pe unul din scaune, timp în care Narcis închide ușa.*) Au închis opera din lipsă de spectacole în stagiune. Dacă nu avem o operă foarte bună riscăm să

ajungem pe străzi. Soliștii m-au rugat să vin aici. Uitați-mă în ce hal am ajuns. Am protestat toată noaptea în fața Operei, dar au pus sechestrul pe ea. Ajutați-ne să facem ceva! Viața a zeci de oameni stă în mâinile dumneavoastră. Ați terminat opera despre care ne-ați vorbit atât de mult?

NARCIS: Da, totul e gata, am gândit toul, însă e ceva nu întocmai în regulă. Situația asta mă depășește.

DIRECTORUL: De ce spuneți asta?

NARCIS: Opera mea nu e făcută pentru niciun solist. Nu va cânta nimeni. E o operă cu public, nu implică niciun solist.

DIRECTORUL: Domnule Narcis, dar e imposibil ceea ce îmi spuneți. Viața a zeci de oameni stă atârnată de opera aceasta, iar acum îmi spuneți că ați conceput-o pentru public? Știti suntem una din cele mai puțin cunoscute opere din țară și avem nevoie de ceva care să ne scoată din anonim. O partitură buna, o interpretare bună, ne-ar salva.

NARCIS: Domnule director, opera mea este cea care va salva viața artiștilor și a Operei dumneavoastră. E testamentul meu artistic pe care nu-l văd pus în scenă decât la opera aceasta „aproape anonimă” la care s-au jucat toate spectacolele mele.

DIRECTORUL: Dar ea nu poate fi jucată fără soliști. De altfel ar fi un spectacol de teatru. E imposibil domnule Narcis. Cum vreți să salvați viața Operei fără să implicați soliștii?

NARCIS: Pe scenă nu vor fi decât oameni din public. Soliștii vor inversa de astă dată rolurile. Ei vor sta în public și vor admira spectacolul ca într-o oglindă.

DIRECTORUL (*Confuz, dar văzând-o ca pe o ultimă șansă.*): Asta nu am mai făcut-o niciodată. Mie îmi place ideea dumneavoastră. Dar trebuie să ne apucăm de repetiții. Să lucrăm. Vreau să iasă impecabil.

NARCIS: Opera aceasta va fi jucată fără repetiții. Am jucat-o ani la rândul.

Directorul nu va mai zice nimic. Se vor auzi bătăi din aripi apoi acesta va părăsi scena pe aceeași ușă. Narcis va merge lângă pian, va privi din nou partitura și va pleca încet spre fundul scenei.

TABLOUL IV

Se aud bătăi în ușă și multă gălăgie. Dincolo de ușa închisă se vede o mulțime de oameni nemulțumiți care încearcă să afle ce se întâmplă cu Opera. Se aude țipându-se: „Vrem spectacol! Vrem spectacol!...” Elvira vine din spatele scenei speriată și neînțelegând ce se întâmplă.

ELVIRA: Narcis, sunt oameni care vor să intre peste noi ce mă fac, și par a fi mulți... Și zbiară întruna.

NARCIS (*În spatele scenei.*): Îi aud iubito, dar nu mă simt în stare să-i primesc. Am obosit. Spune-le că dorm și încearcă să vorbești cu ei. Primește-i și spune-le că vor juca într-un spectacol de operă. Vorbește-le despre finalul carierei mele. Eu am să mă odihnesc. Vreau să reușesc să apar pe scenă în finalul operei mele așa cum mi-am dorit mereu. Să închei încă în putere. (*Pleacă în spate. În tot acest timp dincolo de ușă se vor mai auzi strigăte, iar unul din ei va continua să izbească cu pumnii în ușă.*)

ELVIRA: Nu mai izbiți așa că o să-mi stricați ușa. Vă ajunge, vin! (*Elvira deschide ușa. În pragul ușii un bărbat prost îmbrăcat, la fel ca și ceilalți, nu are nimic distinctiv, decât poate curajul.*) Ce doriți de la noi, nu avem nimic care să vă intereseze; poate doar viața noastră.

CEL DIN FAȚA UȘII: Aveți ceva. Viața a zeci de artiști și trăirile noastre atunci când suntem în public,. Dați-ni-le înapoi și faceți ceva pentru Operă. Nu mai putem trăi așa. Ne sufocăm fără spectacol. Am jupuit hainele de pe noi în semn de protest. Unde este domnul dirijor, vrem să vorbim cu el. (*În acest timp cei din mulțime vor forfoti în continuare. CEL DIN FAȚA UȘII va țipa replica de mai sus ca pe un manifest, timp în care ceilalți vor striga „Vrem spectacol! Vrem spectacol!...”*)

ELVIRA: Terminați. Nu depinde de noi ca opera să fie redeschisă. Dar să știți că ne chinuim să facem asta. Nu mai țipați așa. Soțul meu doarme și e mai bine pentru voi să tăceți. Încercați să nu-l obosiți și mai mult. Are nevoie de liniște. (*Mulțimea continuă să ceară spectacol.*)

Nu se mai aude niciun zgomot. Cei din mulțime intră în casă tăcuți; nu mai vorbesc nici măcar între ei.

ELVIRA: Vă rog să vă așezați pe scaune fără să scoateți vreun cuvânt. Fiecare pe scaunul lui. După cum vedeți este loc pentru fiecare. (*Observă un bărbat care se apropie periculos de mult de pian.*) Te rog să nu te atingi de foile soțului meu. În ele stă vița Operei, deci a voastră. Am să vă explic totul. Veți vedea că Opera se va redeschide cât de curând. Însă trebuie să ne ajutați. Să știți, de voi depinde redeschiderea ei. E ultima creație a soțului meu, dar e și cea mai grea. E desăvârșirea crezului său creator. Nu vreau să-l dezamăgim. Împreună vom putea face ca visul lui de a crea o operă perfectă să ia ființă. Așa că trebuie să urmați întru totul ce vă voi spune eu. Sunteți de acord?

Cei așezați pe scaune se vor privi unul pe celălalt ajungând să dea din cap afirmativ.

CEL CARE DĂ SĂ PLECE: Dar ar trebui să începem repetițiile. Trebuie să iasă impecabil.

ELVIRA: Nu se va face nicio repetiție.

UNUL: Cum se poate?

CINEVA: Dar e imposibil!

ELVIRA: Soțul meu a gândit spectacolul bazându-se pe intuiția voastră. El va fi acolo, deci spectacolul va ieși așa cum trebuie. Încercați să priviți în perspectivă. E primul vostru spectacol și se bazează pe imporvizație.

UNUL: Dar...

ELVIRA: El urmărește sinceritatea și sentimentul născut în acel moment. Trebuie să fiți cât mai naturali, să nu regizați nimic, să faceți totul ca o porinire a sufletului vostru. Nimic gândit de altcineva. E primul spectacol nebazat și pe rațiune ci doar pe sentiment. Pe trăire. Trebuie să fiți voi înșivă, așa cum veți simți atunci.

CEL CARE DĂ SĂ PLECE: Ați putea să ne spuneți măcar care este tema acestei opere? Cum se numește.

ELVIRA: Nu vă pot spune nimic. Veniți mâine la Operă pentru că veți juca spectacolul. Aveți încredere în sentimentele voastre și dacă vreți să mai trăiți vreodată emoțiile unui spectacol, veniți mâine cu ochii închiși. De data aceasta nu veți mai fi dincolo de spectacol, voi veți fi spectacolul însuși. (*Ea va deschide ușa și vor ieși cu toții încă mirați. Apoi ea va închide ușa în urma lor. Se va așeza pe unul din scaune și va ofta scurt.*) Sper să iasă bine. Vai, Narcis, nu credeam că e atât de greu rolul pe care mi l-ai distribuit mie. Și nu credeam că e atât de frumos. (*Elvira se ridică și se îndreaptă spre fundul scenei, unde va intra în întuneric. În urma ei se aude același sunet dat de bătăile aripilor.*)

TABLOUL V

NARCIS (*Vine în față și privește scena pe care au trecut cei din public.*): Ce frumoasă e casa mea acum. E parcă mai vie. (*Se îndreaptă spre ușă, o deschide și privește îndelung dincolo de ea.*) Oamenii aceștia sunt minunați. Nu-și dau seama cât de importanți sunt pentru mine și pentru opera pe care am creat-o. Dacă până acum nu înțelegeam ce înseamnă cu adevărat viața atunci oamenii aceștia m-au făcut să înțeleg. Nici nu-și dau seama ce forță au asupra-mi. Sunt sigur că va ieși cel mai bun spectacol care s-a pus în scenă vreodată. Iar Elvira este cea mai bună prim solistă pe care o puteam alege pentru rolul croitoresei. De fapt ea asta a făcut mereu. Fără să-și dea seama a cusut pe fiecare personaj al meu aripile care l-au ajutat să zboare pentru că a fost prima care a crezut în zborul lui.

Narcis se așază la pian și începe să mai cânte o dată partea finală a partiturii operei. Muzica se naște limpede, o muzică liniștitoare. Lumina se lasă încet, iar narcis se oprește. De pe unul din scaune, din spate, se aude o femeie vorbind.

FEMEIA: Nimeni nu ar fi crezut vreodată că te vei opri din a face muzică. Mie nu-mi vine, încă, să cred. (*Narcis caută sursa vorbelor cu mirare.*) Nu încerca să-ți dai seama cine sunt, nu m-ai cunoscut niciodată. Pentru tine sunt o străină și nici de acum nu am de gând să mă las descoperită. (*Narcis face câțiva pași spre fundul*

scenei.) În zadar mă cauți, nu ai să mă vezi. Sunt aici, nu te mira! Ți s-a întâmplat să vorbești singur și alte dăți, dar acum e diferit. Am venit să-ți spun că eu am văzut deja spectacolul tău și a ieși perfect. E cel mai bun spectacol pe care l-ai avut vreodată. Opera aceasta a însemnat totul pentru tine și s-a văzut.

NARCIS (*Încă nelămurit, dar totuși calm.*): Și acum de ce ești aici? Ce vrei de la mine?

FEMEIA: Vreau să te ajut.

NARCIS: Nu am nevoie de ajutorul nimănui. După cum vezi m-am descurcat și singur.

FEMEIA: Te-am ajutat în toate până acum. Nu-ți vine să crezi, dar ai scris despre spiritul meu aici. Ai descusut din mine fiecare celulă și ai transformat-o în notă muzicală, m-ai fărâmițat în mii de bucăți și apoi m-ai adunat la loc suflând asupra ființei mele emoție. M-ai ucis pentru a-mi da viața mai apoi, pentru a-mi crea eternitatea. De fapt tu ești cel care m-a recreat și m-ai născut așa cum vorbesc despre mine acum.

NARCIS (*Preumblându-se pe scenă în căutarea femeii.*): Așa spun toți spectatorii Operi, însă nu-și dau seama că de fapt ei sunt cei care nasc totul, ei crează emoțiile după cum ai spus.

FEMEIA: Nu sunt un spectator așa cum poate ai crezut până acum. Dacă aș fi un spectator poate ai reuși să mă găsești. E zadarnic să mai umbli după mine. Nu mă găsești, nu ai cum să mă vezi. Este suficient că mă auzi.

NARCIS: Și atunci, ce vrei de la mine?

FEMEIA: Nu te necăjesc prea tare dacă te rog să te așezi și să privești spre cer?

NARCIS (*Așezându-se pe un scaun în întuneric. Din public nu se vor vedea decât picioarele lui pe un scaun, iar pe celălalt picioarele unei femei acoperite cu o pânză albă.*): Mă corupi să-ți fac jocul. Prea bine!

FEMEIA: Uită-te acolo sus! (*De sus coboară o lumină slabă.*) Acolo e raiul tău. Vei ajunge cât de curând acolo și vei locui printre lebede.

NARCIS: Rai?

FEMEIA: E locul în care vei exista doar tu învăluit de zborul lebedelor tale. Te cheamă zborul acela departe de aici, căci aceasta ți-a fost dorința dintotdeauna.

NARCIS: Vreau să-mi văd ultimul spectacol, am trăit pentru asta. E ultimul lucru pe care îl mai am de făcut aici. De fapt nu e ultimul. Mi-a mai rămas Elvira pe care nu o pot lăsa așa. Mi-a fost alături ani la rândul, iar acum e rândul meu să o privesc la fel cum a făcut-o ea până acum.

FEMEIA: Vei continua să o privești. Ea nu va simți lipsa ta până după spectacol. Apoi îți promit că o aduc alături de tine. Însă e nevoie de tine acolo sus.

NARCIS: Dar e nevoie de mine și aici. Elvira are nevoie de mine.

FEMEIA: Femeia aceasta a avut nevoie de tine de multe ori și i-ai fost alături cum nici nu ai crezut; dar de fapt cum ai putut mai bine. De acum nu ea are nevoie de tine ci tu ai nevoie de ea. Fără zbor nu mai ești același. Încearcă să te vezi din nou ca atunci când nu exista muzică.

NARCIS: Dar acum ea există. Chiar dacă nu se naște din mâinile mele, ea există. Și înseamnă liniște.

FEMEIA: Da, însă e undeva departe și trebuie să te unești cu ea. Privește-o, te strigă.

NARCIS: Dar cum să plec așa fără... deodată... lasă-mă să vorbesc măcar cu Elvira, să-mi cer iertare pentru ce nu am făcut până acum.

FEMEIA: Elvira nu-ți va cere asta niciodată. Se va descurca singură știind că ești în siguranță, iar după spectacol, o aduc alături de tine. Haide, vom lăsa aici acest voal alb.

Femeia își dezvelește picioarele lăsând pe scaun materialul alb. Narcis se ridică și el, iar apoi lumina se stinge încet.

TABLOUL VI

Lumina se aprinde brusc și se aude zgomotul bățăilor de aripi. La aprinderea luminii ușa este deschisă. Elvira intră din spate, îmbrăcată cu o rochie neagră, iar deasupra poartă un șorț de croitorie.

ELVIRA: Narcis, m-am gândit că ar fi bine să fiu îmbrăcată așa, ce spui? Narcis unde ești? (*Ajungând în fața ușii deschise privește dincolo de ea.*) Narcis unde ești? Și nu am fost aici doar câteva clipe. (*Continuă să-l strige.*) Narcis, Narcis! (*Se învârte prin cameră și observă cearșaful.*) Ce-i asta? De unde o fi apărut cearșaful acesta? Și nu peste mult timp începe opera, cred că o fi deja plecat acolo. Și m-a lăsat aici. Dar nu ar fi făcut el asta; îi este destul de greu să meargă atâta drum neînsoțit. Și nu este bine pentru sănătatea lui. Cred că a plecat cu cineva... (*Iese și apoi închide ușa încet.*)

TABLOUL VII

Sala Operei. Nu este diferită deloc de încăperea celor doi soți, este chiar aceeași. Pe scenă poate apărea un cuier portabil cu multe costume inutile; pe scenă roiesc câțiva soliști ce își repetă partiturile pentru alte spectacole, apoi coboară de pe scenă pierzându-se în public. Pe culoar în sală, sunt actorii care urmează să joace rolul persoanelor din public. Pe scenă se pregătește un spectacol; scenografi, persoane de la recuzită, însă totul este inutil, de fapt spectacolul nu este jucat de actori. Elvira își ocupă locul în partea stângă, lângă aripile aduse de Narcis. Va începe o muzică cu o tonalitate gravă, va fi grandioasă, cum poate nu a existat niciodată, va sugera apogeul unei arte ce se va metamorfoza în zbor. Poate fi o secvență din Carmina Burana de Carl Orff sau o altă partitură nou creată. Pe această muzică se va desfășura acțiunea imaginată de Narcis. La un anumit moment vor urca pe scenă actorii ce așteaptă în picioare, în public. Se va realiza o coregrafie, dar care totuși, să aibă anumite stângăcii. Semnalele vor fi efectuate din regie, iar în final lumina se va stinge și se va auzi zgomotul bățăilor din aripi. La aprinderea luminii Directorul Operei va apărea pe scenă.

DIRECTORUL (*Către public.*): Acum e rândul vostru. Urcați pe scenă!

CORTINA

DUMITRESCU ROXANA MIHAELA -

Mioveni, Argeş

A fost odata Mariana ...

Personaje:

MARIANA, o fată confuză de 17 ani ce suferă de depresie. Se izolează de toată lumea și se înfurie când e deranjată.

PĂPUȘA, o figurină albă ce întruchipează un omuleț slab și chel. Păpușa poate fi considerată conștiința Marianeii, materializată.

CRISTINA, colega de cameră a Marianeii. O tânără foarte frumoasă, de 23 de ani, îmbrăcată în haine mulate și machiată.

FETIȚA, copilul Cristinei care nu și-a cunoscut niciodată tatăl. O copilă brunetă, firavă, cu părul drept și lung, îmbrăcată într-o rochiță neagră, cu șortuleț.

(În dimineața unei zile de decembrie. Scena înfățișează o cameră de baie mică, cu pereți gri și cojiți. În stânga se află o ușă deschisă pe jumătate, prin care se intră în scenă. O cadă de baie pe jumătate plină e așezată în centru. O oglindă mare e așezată lângă, astfel încât o parte din public să-și poată vedea reflexia. O chiuvetă veche stă în fața oglinzii. Lumina e slabă. Mariana stă în cadă, îmbrăcată într-o rochie albă de voal, și șușotește. Robinetul nu e închis de tot, se aud din când în când picături de apă, căzând.)

SCENA 1

(Mariana vorbește rar. Ține în mână păpușă și se uita fix la ea. Păpușa are voce feminină, cu ecou.)

MARIANA: Substanță. Materie.

PĂPUȘA: Suflet. Ficțiune sau rațiune?

MARIANA: Vid. Vis sau minciună ...

PĂPUȘA: Minciună, adică realitatea pe care-o ști. Adevăr sau realitate?

(Pic! Pic!)

MARIANA: (se resemnează) E o lume aiurea... e o lume aiurea rău.

PĂPUȘA: (batjocoritor) Ești tristă, goală și distrusă. Ce o să faci acum? Nimeni nu te vrea.

MARIANA: Cred că...

PĂPUȘA: Oamenii ca tine nu au prieteni. Toți te lasă, mai devreme sau mai târziu.

MARIANA: (confuză) Ca mine? Eu ce sunt?... De ce mai sunt?

PĂPUȘA: E numai vina ta!

MARIANA: (rar) Refuz să cred...

PĂPUȘA: Te simți vinovată. Zi că nu!

MARIANA: Nu mai simt nimic. Într-un fel e amuzant...

PĂPUȘA: E numai vina ta!

MARIANA: (agitată) N-am greșit cu nimic...

PĂPUȘA: Ai reușit să distrugi toate lucrurile bune pe care le-ai avut.

MARIANA: (și mai agitată) Ba nu. Nu, nu, nu! (scufundă păpușa de mai multe ori în apă, încercând să o înece) Nenorocită zi... ziua în care te-ai mutat în craniul meu și mi-ai invadat visele. Vrei doar să mă amețești, să-mi încurci gândurile.

PĂPUȘA: (furioasă) N-ai fost niciodată dorită!

(Pic! Pic!)

MARIANA: Dispari! Taci!... taci, pentru numele ...

PĂPUȘA: În niciun caz! Nu poți să scapi de mine... (râde straniu) sunt „tu”.

MARIANA: Niciodată... Lasă-mă!... Lasă-mă să îmi văd de viața mea nenorocită!

PĂPUȘA: Fii serioasă, te rog! Care viață? Ai murit acum 3 ani, pe data de 15 ianuarie. Ști bine că te-au închis într-o cutie prăpădită de lemn.

(Pic... pic... pic...)

MARIANA: Când nu dorm se întâmpla chestii aiurea...

PĂPUȘA: Nu visezi uneori întuneric?

MARIANA: (în cele din urmă cedează de tot)... și mă trezesc oarbă ...

PĂPUȘA: ... cutia a putrezit demult.

(Pic...pic...pic...)

Poți să îi auzi apropiindu-se? Îi auzi mișcându-se?
MARIANA: ... viermii...

SCENA 2

(Fetița Cristinei trage cu ochiul, apoi intră în baie sfioasă. Mariana nu o observă, dar când fetița începe să vorbească, își îndreaptă brusc privirea spre ea.)

FETIȚA: Ce-ai pățit, Mari? Cine te-a supărat?

MARIANA: Pleacă. Lasă-mă în pace. (Spune monoton, plictisită)

FETIȚA: (Rămâne nemișcată, zâmbește ușor) O să fie bine. Dacă vrei... îți spun... o poveste să îți treacă. Sigur îți trece. Mie mi-a spus ieri tati una grozavă... despre...

MARIANA: Pleacă, ți-am zis!

FETIȚA: Despre ... cum îi zice?

(Pi...c)

MARIANA: Nu mă interesează povestea ta. Du-te să te joci!

(Ridică tonul progresiv)

FETIȚA: Pot să mă joc aici?

(Pic-pic!)

MARIANA: (se înfurie) Nu înțelegi... că vreau să dispari? Pleacă odată!

(Mariana aruncă păpușa în direcția fetei, care țipă scurt și iese, trântind ușa. Lumina se stinge. Se aude cum Mariana iese din cadă, încuie ușa, apoi intră iar .)

MARIANA: E un gol aici... (pune amândouă mâinile pe piept, în dreptul inimii)... pe care am încercat să îl umplu cu nimicuri, cu tot ce am găsit. Lucruri... neimportante. Vidul meu crește și, ca o gaură neagră, încearcă să-i absoarbă pe cei care se apropie de mine. Nu mai vreau să rănesc pe nimeni... asta mă termină. Prefer să stau singură.

SCENA 3

(Se aud bătăi puternice în ușă timp de 10-15 secunde. Vocea Cristinei e acoperită la început de zgomot și se aud doar părți din cuvinte, apoi bătăile se opresc. Se aprinde lumina.)

CRISTINA: (Iritată) Ce tot zici acolo?

MARIANA: N-am zis nimic.

(Pic... pic)

CRISTINA: (ironic) Da, sigur și... Pământul e pătrat, iar eu abia am venit de la înmormântarea ultimului tău neuron. Iar vorbești singură?

MARIANA: Nu am zis nimic, bine?

CRISTINA: Ești bolnavă, scumpo. De-a dreptul sărită.

MARIANA: Nu am chef de glumele tale. Zi odată... ce pisici vrei?

CRISTINA: (Ironie) Ah, ști... vreau și eu să intru, dacă se poate.

MARIANA: E deschis.

CRISTINA: Serios?

MARIANA: Da, e deschis.

CRISTINA: Ah, bine. Înseamnă că ușa asta din fața mea n-ar trebui să existe. E un fel de barieră creată de mintea mea, corect? (Începe iar să bată de câteva ori cu pumnii în ușă)

MARIANA: Mai bine du-te și uită că sunt aici.

(Pic-pic)

CRISTINA: Păi... tocmai asta e problema, că am venit până aici, adică ... am străbătut tot holul ca să vin până aici și nu vreau să plec... ce o să faci în legătură cu asta?

(Mariana începe să își lovească mâna de cadă ritmic și să numere)

MARIANA: „-O alună, două, trei,

Veveriță, câte vrei?” (Scurtă pauză)

„ - Vreau vreo patru, cinci, sau șase,

Că alunele-s gustoase”...

CRISTINA: (Puțin mai calmă, se așează pe podea, cu spatele răzmat de tocul ușii.) Bine, e de-ajuns. Acum deschide!

(Pic... Pic)

MARIANA: „- O alună, două, trei,

Veveriță, câte vrei?”...

CRISTINA: Am încercat să înțeleg, zău... toate ieșirile tale. Când m-am mutat nu m-am gândit... nici măcar nu mi-a trecut prin cap că o să împart apartamentul ăsta greșos cu o dementă.

MARIANA: Ce-ți pasă? Ce pisici îți pasă?

(Spune cu vocea înecată de sughițuri și continuă să se lovească)

CRISTINA: ... chiar cu o isterică ...

MARIANA: Ce dracu' îți pasă? (Mariana se scufundă în apă)

CRISTINA: Chiar nu îmi pasă, vreau doar să fac un nenorocit de duș.

(Se stinge lumina)

SCENA 4

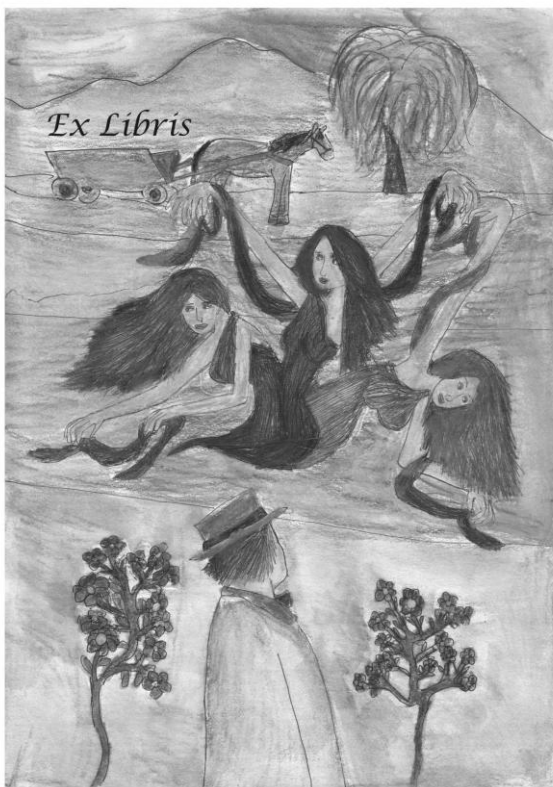
(Se aprinde un bec în cadă. Fetița Cristinei stă pe marginea căzii astfel încât fața să-i fie umbrită. Ține într-o mână Păpușa, care de data asta este roșie. Cristina se spală pe dinți în oglindă. Sta ușor aplecată.)

FETIȚA: (Povestește rar publicului) A fost odată... o fată tristă. Îi plăcea să-și spună Mariana. Nu era numele ei adevărat... dar îl citise undeva și nu numai că îi plăcuse mult... dar i se și păruse potrivit. Cu toate că avea 17 ani, Mariana nu știa prea multe... și asta o chinuia.

(Cristina lasa periuța și începe să meargă în cerc pe lângă cadă, privind spre fetița, mirată. Fetița chicotește.)

FETIȚA: Mariana visa...

CRISTINA: (își privește fiica mirată și îi pune mâna pe umar) Cine naiba e Mariana?

CONCURSUL NATIONAL DE CREATIE "VASILE ALECSANDRI"

Popa Mara - Bacău

PINTILIE IRINEL – Târgu-Ocna, Bacău

Un text interesant prin propunerea dramatică, prin intenția de originalitate.

IOAN OVIDIU STOICA

COMEDIANTUL

PERSONAJE:

GEORGE FORAIN – omul (*tânăr/trecut de vârsta tinereții*)

MARIA FORAIN – mama lui George Forain

ELENA FORAIN- soția lui George Forain

DOAMNA GEORGIANA – onoarea, demnitatea ce sălășluiește
in George Forain

DOMNUL F- conștiientul lui George Forain

DOMNUL J- subconștiientul lui George Forain

DOMNUL A- inconștiientul lui George Forain

JESTER – bufonul, comediantul

Prolog

*(scena este goală, doar o lumină pâlpâie, se aud voci din culise;
fragmentele trebuie să aibă o cursivitate rapidă, dar același
impact emoțional ca și pe parcursul piesei)*

“...hohote de râs sau hohote de plâns?” (GEORGE F.)

“Groază!” (GEORGE F.)

“Eu am făcut-o” (DOMNUL A)

“Mama este aici!” (MARIA F.)

“Il fac pe Dumnezeu sa râdă” (GEORGE F.)

“Nenorocitele! Esti un nemernic!” (ELENA F.)

“Singur!”(GEORGE F.)

“Absurditate...tragic, comic” (GEORGE F.)

“ Dar tu ești viața mea! (JESTER)

“Totul începe cu o literă.” (GEORGE F.)

ACTUL I

(în scena sunt trei oglinzi, una în dreapta, una în stânga și una în fundul scenei; există o masă goală spre marginea scenei)

SCENA 1

(intră George Forain târâind un scaun pe care îl poziționează în mijlocul scenei și se așază pe el)

G.F.: *(scoate un pachet de țigări)* Există un râset care plânge. *(râde ușor)* Și poate fi oare o diferență care se ajunge? *(scoate o țigară)* Hohote de râs sau hohote de plâns? Tragic este acela fără zâmbet și care bucurie n-are lacrimi? Și vreau să știu! Ce este viața? ...

(intră doamna Georgiana îmbrăcată într-o rochie făcându-și de treabă prin scenă, dar nu-l pierde din ochi pe George care continuă să vorbească fără a o băga în seamă)

G.F.: ...Și cum ajung din vrăbii șoimi, șacalii junglei citadine? Mă îndoiesc că voi putea afla vreodată. Nu scriu, nici nu filozofez, dar sunt om și pot să îmi pun întrebări. Nici vicii nu mai poți să ai.

(arunca pachetul de țigari și începe să vorbească cu inflacarare)

(doamna Georgiana se apropie urmărindu-l atentă)

G.F.: ...Are viața sens? Când? *(doamna Georgiana îi masează umerii)* Cum poți purcede în viață dacă de ei nu ai loc? Trebuie să le faci jocul. *(se ridică de pe scaun)* Să dansezi după cum îți cântă. *(o ia pe doamna Georgiana la dans, lent, vals vienez)* Să cânti după ei, să scrii după ei și ...și să îi dobori când se așteaptă mai puțin *(se oprește din dans îndepărtându-se de doamna Georgiana dezgustat)* Aștepți un apus ca un sarpe să moară *(scoate un pistol și îl îndreaptă spre doamna Georgiana)* Să n-ai pic de demnitate! *(o*

împuşcă pe doamna Georgiana care cade secerata la pământ) Să ucizi ce ai mai de preţ! (scapă pistolul cu uimire, începe o abordare a situaţiei mai dramatică, îşi şterge palmele de haine) Am omorât! (disperare) Sunt un nenorocit! (începe să plângă) Blestemat în eternitate, mi-au vândut sufletul (o ridică în braţe pe d. Georgiana şi iese strigând) Eşti om?! Criminalule!

SCENA 2

(Intră trei personaje, domnii F, J şi A . Domnul F se apropie şi se pune pe scaun, în timp ce domnul J şi domnul A se duc la câte o oglindă, gesticulează uneori)

DI. F: *(umil)* Era acolo şi se uita la mine. Nu, nu se uita la mine, de fapt, se uita într-o oglindă şi mă vedea pe mine, iar eu mă uitam şi eu în oglindă şi ea se uita la mine. Nu ştiu! *(disperare)* A fugit, dar parcă stătea. Da. *(încercând să vorbească repede)* în braţele mele parcă stătea *(gesticulează o îmbrăţişare şi termină uitându-se la mâini)* şi aceste mâini au făcut nedreptatea *(îşi pune mâinile în cap)* şi acest cap a gândit-o. *(scoate o batistă)* Am omorât! *(se şterge pe mâini cu batista)* Am mâinile pătate. *(se ridică de pe scaun)* Sunt un criminal! *(fuge din scenă lăsând batista pe scaun)*
(dl. J pleacă de la locul lui şi se îndreaptă spre scaun, vorbind)

DI. J: Am fost acolo. Era muzică, se dansa, ne simţeam bine *(se aşază pe scaun ignorând batista)* El a scos un baston, nu, nu era baston...era ceva lucios şi de metal, ca un pistol... A tras *(nedumerit)* în sus?! Aşa s-a auzita...

(dl. A pleacă de la locul lui şi se îndreaptă spre scaun)

DI. J: Era inocentă totuşi, avea culoare în obraji, tânără, dar muribundă şi infectată de mulţime. Îi era greaţă de adunări. *(se ridică de pe scaun)* Totul se rezumă la ea! *(se îndepărtează de scaun ca şi cum ar dori să părăsească scena)*

(dl. A ridică batistă de pe scaun cu dezgust)

DI. A: Eu am făcut-o! *(râde malefic şi pleacă)*

CONCURSUL NATIONAL DE CREATIE "VASILE ALECSANDRI"

EX LIBRIS

Dancă Roxana - Bacău

SCENA 3

(intră George, foarte agitat, căutând ceva, murmurând mai mult)

G.F: Doamne! Ce ai făcut? *(se uită spre public - a patra oglindă)*
Tu ai făcut-o! Recunoaște. *(încercând un ton autoritar)* Ești vinovat, nu poți rezista justiției. *(râde ironic și vede pistolul pe jos și se duce să îl ridice)* Ești nebun! *(plânge și se reazămă cu spatele de picioarele scaunului)* Eu? Lumea este ne bună prin esența ei...și nebunia? Nebunia nu este decât o ajustare rațională la această lume...*(râde și își pune pistolul în gură dorind să tragă)*

(intră Maria Forain, se oprește la marginea scenei lângă masa goală având un trandafir în mână)

M. F. : George?! Puiul mamei, ce s-a întâmplat? Te văd necăjit *(având un ton matern)* Nu este nimic *(începe să traverseze scena lăsând trandafirul pe masă)* mama este aici cu tine, totul va fi binea... *(iese din scenă)*

G. F. : *(cuprins de duioșie)* Mamă! *(ca un copil)* mamă !
(fuge după ea, iese din scenă)

SCENA 4

(intră Elena Forain purtând un sorț alb și părul strâns, fiind nervoasă)

E. F. : Unde este oare, Romeo ăsta? *(căutându-l cu privirea)*
Niciodată nu este acolo când ai nevoie de el...trebuie să pui masă, nu este, trebuie să faci curățenie, nu este...

(intră George Forain purtând un sacou alb peste hainele din scenele trecute, o ia în brațe pe Elena, soția sa)

G. F. : Te iubesc!

E. F. : Unde umbli?

G.F. : Pe ici, pe colo!

E. F. : Adică?

G. F. (*dându-i drumul soției sale*) Îl fac pe Dumnezeu se radă.
(*întorcându-se cu spatele*)

E. F. : Ești nebun! Aberezi din nou! Și cum îl faci tu să râdă?

G.F. : Ahh!...Îi povestesc despre planurile noastre de viitor.

E. F. : (*surprinsă, dar prinzând gluma îl lovește ușor peste umăr după care el se pune pe scaun*) Ești dus cu pluta, m-am săturat de tine! (*punându-se în brațele lui*) Dar de ce nu te pot părăsi? De ce?

G.F. : (*uitându-se în gol*) Știi că și animalele evoluează, curând câinii vor lătra organizat, vacile vor vinde lapte-n piață, deși unele deja fac astaa...iar albinele își vor face sindicat, lupii se vor grupa la Alcoolici Anonimi și toți vor fabula despre oameni.

E. F. : Ce vrei să spui?! (*scoțând o batistă*)

G. F. : Drama mea a fost nu că am pierdut trenul, nici că l-am greșit ci că m-am dat jos din el prea devreme și de aici ia comedie... (*râde ușor*)

E. F. : (*se ridică din brațele lui și începe să plângă*) Nemernicule!
(*aruncă batista*) Ești un nenorocit! Știam că nu m-ai iubit niciodată.

(*Elena Forain iese din scenă alergând*)

G. F. : Nu mă pot liniști, nu-mi pot aduna gândurile . (*se ridică și ia batista de pe jos, dar nu se reazăză pe scaun*) ba ele sunt ocupate, ba eu...și până la urmă rămân tot singur (*se șterge pe frunte cu batista*) Singur! (*dezamăgit și căzând pe scaun uitându-se în gol*)

(*se lasă cortina*)

ACTUL II

(oglinzile sunt acum doar rame, același scaun, pe masă sunt batista, trandafirul și pistolul)

SCENA 1

(intră George F., mai vârstnic ținând un baston; intră și se pune pe scaun)

G. R: Singur! (*Țipă*) De ce? (*plânge*)

(intră dl. F purtând alb și un toiag)

DI. F: Ohh...bătrâne! Nu te-ai schimbat deloc. Unde-i?

G. F. : Cine? Sau ce? (*tresărind*)

DI. F: Ai părăsit-o sau te-a părăsit?

G. F. : Despre cine vorbești? (*nedumerit*)

DI. F: (*mergând lângă masă și ridicând trandafirul*) Obișnuiai să dansezi cu ea, nu-i așa?

G.F. : Am fost și tânăr.

DI. F: Și acum?

G. F. : Și acum (*ridicându-se în picioare și punând capul în pământ*) ...si acum nu mai sunt.

DI. F: Tocmai ți-ai dat verdictul vieții.

G.F. : (*confesându-se*) Mai întâi am îmbătrânit în ochii lor și încet, încet m-am obișnuit cu ideea și am ajuns așa, fără tinerețe, bucurii sau orice altceva. Dar de ce așa, de ce sunt singur? (*se așază pe scaun, nedumerit și gânditor*)

DI. F: Pentru că nu o mai ai pe ea. Morții nu te pot ajuta și tu ai dus-o la moarte lăsând-o acolo. Ți-ai pierdut demnitatea, ți-ai ucis onoarea, ai călcat în picioare tot ce aveai mai bun pentru ideile tale năstrușnice. Zi-mi, ai reușit să Îl faci să radă?

G.R: Nu! (*supărat*)

DI. F : Aici ne părăsim! (*iese*)

G.F. : Pentru unii *(se ridică de pe scaun plecând din scenă)* singurul sprijin la bătrânețe este toiagul. *(iese)*

SCENA 2

(intră domnul A, neschimbat)

DI. A : *(se uită atent în jurul său)* și totul este la fel pe aici. *(se uită spre oglinzi)* Ei, nu chiar totul. *(se apropie de o oglindă)* Se pare că am devenit puțin cam transparent. *(se întoarce și vede masa cu pistolul)* Ca să vezi, obiectul cu pricina, dar unde o fi omul cu pricina? *(se apropie și ridică pistolul , admirându-l)*

(intră dl. J în haine rupte, asemeni unui vagabond)

DI. A : Iată cine a hotărât să apară! Dacă nu este el, inocentul!

DI. J : Să nu crezi că nu știu ce ai făcut! *(acuzându-l)*

DI. A : Și ce am făcut?

DI. J: Criminalule! *(abia stapanandu-și furia)*

DI. A: Vrei să spui că eu am făcut-o, că eu sunt un criminal? *(uimit, dar păstrând un ton calm)*

DI. J: Da! Tu ești de vină.

DI. A: Dar dragul meu, toți am făcut-o...tu, eu și celălalt *(dl. J nemaiputându-și păstra cumpătul dorește să îl atace, dar dl. A este mai agil și îndreaptă pistolul spre el)*

DI. A: Nu, nu , nu! *(râzând se depărtează dar păstrând contact vizual cu dl. J și tot cu pistolul îndreptat spre el și iese)*

DI. J: Nenorocitul! *(iese alergând după el)*

SCENA 3

(intră George Forain cu o înfățișare foarte obosită, merge spre masă)

G. F. : Nimic nu se produce pentru nimic, ci fiecare lucru se întâmplă pentru a căuta și prin necesitate totul este necesar. *(admirând trandafirul și rupându-i coada și punându-și-l în piept)*

Am ajuns în absurd. (*continuându-și drumul spre scaun*) Tragedia ține de o lume plină de armonie și plină de reguli, însă absurdul ține de non-sens. La fel se transpune și în comic. Comicalul are memorie dar nu și conștiință. (*umil; ajunge în spatele scaunului și se sprijină de spătar*). Dar dacă trăiesc absurdul nu pot fi luat prin surprindere. Și dacă trăiesc comicalul pot râde! (*râde încet*) și cum ar fi să mor în timp ce merg la o înmormântare?

(*intră Jester, ușor pentru a nu speria pe nimeni*)

JESTER: Cum mai stă treaba? (*ironic*)

G. F. : Cine ești?

JESTER: Îți amintești de mama? (*apropiindu-se tiptil*)

G. F.: Cine ești?(*agonizând*)

JESTER: Mai bine ai lua un loc! Lucruri se întâmplă? (*uitându-se bănuitor în jur*)

G. F.: Ne cunoaștem? (*luând loc pe scaun*)

JESTER: Ohh da! Chiar foarte bine. (*apropiindu-se de scaun*) Îți mai aduci aminte de Elena? (*stând în spatele scaunului*)

G. F. : Elena! (*cu un aer nostalgic*)

JESTER : A murit, ai murit! (*tare și răspicat, ca un reproș*)

G. F. : Ce? (*terifiat*)

JESTER: Așa e, om mic și nesemnificativ: soția ta nu mai este, a murit, după ce ai izgonit-o!

G.F. : Nu este adevărat. Elena este acolo .(*Și arată spre o ramă în care se vede o umbră*)

JESTER: Ha, ha , ha! (*râs isteric*) Trăiești într-o lume a ta. (*sărind în sus de bucurie*) Ușor, ușor i-ai îndepărtat pe toți de lângă tine și ai rămas. (*uitându-se la el*) Cum? Singur? (*râde și mai tare*)

G. F. : Taci! (*luând un ton grav*)

JESTER: Ce s-a întâmplat? Nu e mămica aici lângă tine? (*măsurând scena în pași*) Ai părăsit-o! Nu îți mai aduci aminte? Păcat!

G.F.: Gura! (*tipă*) Dispari, nemernicie, și vezi-ți de a ta viață!
(*ridicându-se de pe scaun și încercând să îl alunge*)

JESTER: Dar viața mea ești tu! (*ironic și râzând iese*)

G.F.:(rămânând în picioare) Mă gândesc la mine. Cu ce am greșit să merit una ca asta? Strălucirea soarelui ce până nu demult era o mângâiere, arde cum nu îți imaginezi. Chiar din momentul când distras de jocu ielelor, viața, o ucizi cu sânge rece i ajungi direct în mizerie. În aceste momente de restriște sufletească, mă văd nevoit să mă arunc în marea cuvintelor înșirate frumos care pansează durerea (*apare Maria Forain dintr-o parte a scenei*), ametește rațiunea (*apare Elena Forain în cealaltă parte*) și își copleșește mintea (*apare doamnă Georgiana îmbrăcată în negru în spatele scenei ieșind din umbră*) cu idei stupefiant de viață, moravuri și credințe. Mă văd nevoit să scriu decât să mor înecat de voci interioare și sugrumat de resentimente notorii.(*cade pe scaun*)
Totul începe cu o literă.

(*moare toată lumea*)

GLOSAR

George Forain -numele de George este un omagiu adus comediantului George Carlin alăturat frantuzescului „forain” (comediant) aduce un aer diploma;

Maria Forain -numele de Măria este folosit ca un prototip al mamei, ea având semnificații religioase (Feciara Maria sau Maica Domnului);

Elena Forain -face referire la Elena din Troia „cea mai frumoasă dintre muritoare”, pentru că fiecare bărbat are lângă el o astfel de femeie;

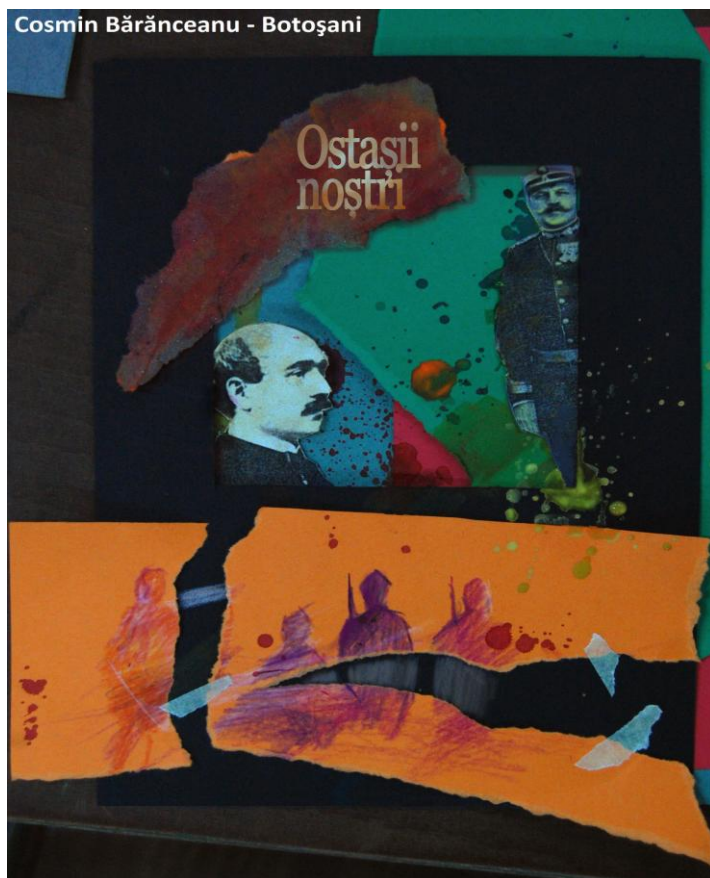
Doamnă Georgiana -este o parte a lui George Forain semnificând tot ce are mai bun un bărbat în el: demnitate, onoare;

Domnul F -reprezintă conștientul lui George Forain, dar face referire și la Freud care a fost primul care a adus acest concept de conștient, inconștient, subconștient în psihologie;

Domnul J -subconștientul lui George Forain, făcând referire la Jung, asociat al lui Freud;

Domnul A -inconștientul lui George Forain , făcând referire la Adler, asociat al lui Freud;

Jester -reprezintă subconștientul (domnul J) adus în pragul nebuniei.

TODOR FELICIA MARIA – Sebeș, Alba

De ce?

Piesă în 2 acte și 4 scene

PERSONAJE:

Eloisa: o văduvă căreia i-a fost ucis soțul cu câteva luni în urmă, care a născut în urmă cu câteva zile și care e foarte săracă, neavând nici măcar bani de mâncare.

Monseur Charles: medic pediatru; un om îngâmfat și avar.

Madmoiselle Sylvie: asistenta domnului Charles; o femeie cam prostituată, dar frumoasă.

Monseur Dupon: bancher; un om rău și ranchiuros, în stare chiar să ucidă.

Trecători.

Actul I

Scena I

Decor: Cabinetul lui Charles din spitalul orașului. Un birou pe care e așezat un laptop, carnet, pixuri și cărți, cu 2 scaune lângă el. Un fotoliu. La stânga, o fereastră. La dreapta, cuierul. Pe pereți, afișe medicale. În spate, un calorifer. Charles stătea în fotoliu, citind o carte, iar Sylvie privea pe fereastră. Deodată, ușa se deschide. Eloisa intră cu copilul ei în brațe.

Eloisa (îngrijorată și cu glasul înecat în lacrimi): Domnule doctor, vă rog, ajutați-mi copilul! Nu știu ce are, dar respiră tot mai greu! Vă rog, salvați-mi-l!

Charles (uitându-se cu atenție la ea și văzând starea deplorabilă a vestimentației ei, a dedus situația ei financiară): Desigur, dar mai întâi trebuie să-i plătiți asistentei mele onorariile, după care, vom vedea ce are copilul dumneavoastră.

Eloisa (înlemnită): Onorariile?

Sylvie: Da, doamnă. Suma de bani pe care ne-o veți da pentru serviciile solicitate.

Eloisa (cu jumătate de gură): Dar eu nu am bani.

Charles: Atunci, vă duceți acasă și după ce veți veni cu banii, vă voi trata copilul. Până atunci, nu!

Eloisa (cu lacrimi în ochi): Vă rog, domnule doctor! Copilul meu răsuflă greu. Sunt o văduvă sărmană. Nu am bani nici de mâncare. De unde aș putea face eu rost de bani pentru dumneavoastră? Vă rog, ajutați-mi copilul! Măcar de data asta, faceți o faptă bună! Vă voi rămâne veșnic recunoscătoare și Dumnezeu vă va răsplăti cu siguranță.

Charles (înfuriat): Pe ușa mea scrie „Cabinet de consultații”, nu „Cabinet de binefacere”! (ridicându-se-n picioare) Ai cumva impresia că sunt popa de la biserică să fac fapte bune? Ce să fac eu cu recunoștința ta? Mă doare undeva de ea! Femeie proastă ce ești! În ziua de azi doar banii contează! Ei conduc lumea. Ai auzit, muiere? L'argent, the money, paralele... Cum am mai spus, mă doare undeva de recunoștința ta!

Copilul începe să plângă.

Eloisa: Vă rog, domnule doctor! Salvați-mi pruncul! Fie-vă milă de el! Măcar, dacă nu, salvați-l acum și mai târziu vin eu cu banii. Fac tot ce voi putea și tot vă aduc banii. Dar îngrijiți-mi pruncul! Pe toți Sfinții, fie-vă milă măcar de lacrimile acestui suflețel nevinovat! Salvați-mi odorul!

Charles: Mă crezi cumva prost? După aia să te plângi că n-ai avut de unde face rost de bani?

Sylvie (îngrijorată): Sau și mai rău, să ne pricopsim cu copilul ăsta? Să ne trezim că ni-l lași nouă, că nu mai vii după el, că nu ai cu ce-l îngriji?

Eloisa îi dă o palmă Sylviei.

Eloisa: Măsoară-ți cuvintele! Nu mi-aș lăsa copilul nici pentru tot aurul din lume! (auzind plânsetele copilului ei) Ah, domnule doctor! Vă rog, fie-vă milă de pruncul meu! Cu ce e vinvat sufletelel lui? Salvați-mi-l!

Charles (înfuriat): Auzi, ce tupeu pe ea! După ce că mi-a pălmuțit asistenta mai are și tupeul să mă implore să-i salvez copilul. Femeie proastă, ți-am mai zis că eu nu-s popa! Eu nu fac acte de caritate! Ieși din cabinetul meu! Pleacă și să nu te mai văd niciodată!

Eloisa (căzând în genunchi la picioarele medicului): Domnule doctor, vă rog frumos, ajutați-mi pruncul! Nu mai poate respira. Dacă nu interveniți, va muri în brațele mele! Faceți ceva, vă rog!

Charles și Sylvie o târăsc afară din cabinet.

Sylvie: Pleacă odată, femeie!

Eloisa (exasperată): Domnule doctor, salvați-mi copilul! Va muri dacă nu-l ajutați!

Charles: Și ce-mi pasă mie? Mă doare undeva de el! Nu mă interesează dacă trăiește sau nu. Din partea mea, praful să se aleagă de el! (scoțând-o pe Eloisa din cabinet și închizând ușa) Și să nu te mai întorci niciodată aici! Ce femeie proastă! Acum trebuie să dezinfectez locul ăsta din cauza ei!

Sylvie: Oh, fața mea! Mi s-a înroșit obrazul de la palma primită. Ce-o să mă fac eu acum, că mi-am uitat fardurile acasă?

Charles: Ei! lasă că o să-ți treacă în cel mult zece minute.

Sylvie: Dar până atunci? Îmi vine să fug și să mă ascund într-o mănăstire, să nu mă vadă nimeni.

Charles (râzând): Pourquoi? Est-ce que tu veux prendre le voile?

Sylvie: Pas du tout! Je veux y aller parce que je suis laide et je ne veux pas voir de gens.

Charles: Mais, voilà! Ton visage est comme nouveau! Tu as bonne

mine!

Sylvie: Est-ce tu parles sérieusement?

Charles: Biensûr! Je suis très sérieux! Tu as bonne mine!

Sylvie: Oh, monseur Charles!

Charles: Non, non, non. Dis moi Charles!

Sylvie: Eh, bien, Charles... Ah, oui, Charles, merci beaucoup pour les compliments!

Charles: De rien! Je dis simplement la vérité.

Sylvie: Oh, Charles! Tu es un véritable chevalier!

Cei doi încep să râdă și să privească cu insistență unul în ochii celuilalt.

Actul II

Scena I

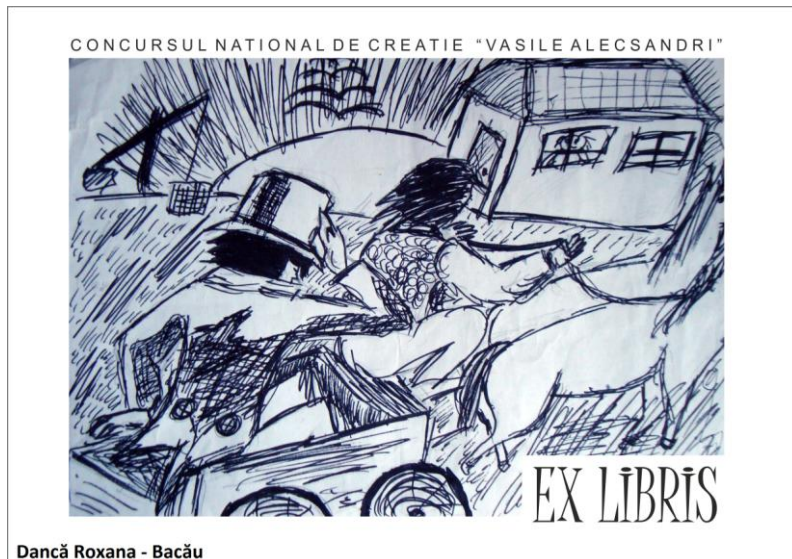
Decor: O stradă (deocamdată pustie). O casă cu o poartă mare. Niște flori plantate pe o porțiune de iarbă. Niște cuti cu gunoai. Câteva ziare aruncate. Apare Eloisa cu ochii înecați în lacrimi și cu copilul în brațe, care plânge și respiră din ce în ce mai greu.

Eloisa: Nu mai plânge, puiule! Te rog din suflet, nu mai plânge! Odorul mamei, oprește-te din plâns! Lacrimile doar îți agravează starea de sănătate. Scumpul meu băiețel, oprește-te te rog, căci ce mă voi face eu fără tine? Ești tot ce mi-a rămas mai scump pe lume! Fără tine, voi muri. Of, scumpule, nu mai plânge!

Eloisa bate în poarta acelei case.

E cineva aici? Vă rog frumos, ajutați-mă oameni buni! Copilul meu e pe moarte. Vă rog, veniți! Ajutați-mă! Faceți ceva! Scumpul meu copilăș o să moară dacă nu mă ajutați. De ce nu mă ajută nimeni? De ce? De ce? De ce? De ce? Oameni buni, ieșiți repede că odorul meu se prăpădește! De ce nu mă ascultați?

Eloisa cade în genunchi și ridică copilul sus, după care își ridică capul și rămâne cu privirea ațintită în sus, ca și cum s-ar uita la cer.

Scena a II-a

Decor: Aceeași stradă, aceeași casă cu poartă mare, aceleași flori pe un colț de iarbă, aceleași cutii cu gunoaie. Eloisa s-a așezat în apropiere de poarta cea mare. Are privirea oarecum pierdută și își ține copilul, acoperit cu ziare, strâns la piept, ca o fiară gata să răpună pe oricine ar îndrăzni să se atingă de puiul ei. Deodată, poarta se deschide. Apare un om înalt, bine îmbrăcat, cu costum negru, papion, cămașă albă, pantofi negri lăcuiți, pălărie, baston, cu puțină mustață răsucită, mai albicioasă și cu părul puțin cărunt. Aparent, puteai spune că e un domn gentil, dar nu e așa. El e monseur Dupont...

Eloisa: Domnule, vă rog frumos, dați-mi și mie un ban! Dacă nu voi mânca, nu-l voi mai putea alăpta și puiul meu va muri de foame. Dați-mi măcar un colț de pâine, nu vă cer mai mult, dar, vă rog din tot sufletul, ajutați-mă!

Dupont (încruntat): Ce vorbești, femeie? Eu, să-ți dau bani de mâncare? Eu? Chiar eu? Mai bine taci și du-te să muncești! De la mine nu vezi nimic! Și încă ceva; casa asta e unul dintre genotipurile mele, așa că, mai bine ai pleca de aici până nu chem autoritățile să te căsăpească bine și să te alunge de aici. Nu o să te ajut. Ai înțeles? Jamais en ma vie!

Eloisa (ridicându-se și ducându-se la el): Vă rog, domnule, ajutați-mă! Dacă nu, pruncul meu va muri de foame. (apucându-l de braț pe monseur Dupont) Fie-vă milă de acest sufletel nevinovat! Ajutați un îngerăș să supraviețuiască! Vă implor!

Dupont (contrariat): Ia mâna de pe mine! (și o împinge pe Eloisa) Cât tupeu pe tine! Ai îndrăznit să mă atingi cu mâinile tale infecte? Ți-am spus deja că nu te ajut, nici pe tine, nici pe copil. De ce nu vrei să înțelegi? Nu, rămâne nu! Ce parte din „nu”, n-ai înțeles-o? „N” sau „U”?

Eloisa (căzând în genunchi la picioarele lui): Vă rog, ajutați-mă, că dacă nu copilul meu moare! Vă rog, fie-vă milă de sufletelul lui! (plângând) Nu vreau să-mi pierd odorul! Vă rog, vă implor, ajutați-mă!

Dupont (vrând să-i dea o palmă, a ridicat mâna asupra ei, dar văzând-o mai bine, a recunoscut-o): Eloisa? Tu ești!?

Eloisa s-a dat speriată câțiva pași înapoi.

Dupont (râzând diavolește): Incredibil! Caut acul în carul cu fân și el e chiar sub ochii mei. Ce coincidență! Acum că ne-am întâlnit, o să ai aceeași soartă ca soțul tău... Știi? A fost un om bun, dar a avut ghinion să fie la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Nu e vina mea! Nu e vina lui! Pur și simplu, așa a fost scris să fie. Ți-a fost destinul lui! (râzând din nou) Dar chiar a ținut la voi. Tot timpul,

chiar și până la ultima lui suflare, singurele lui cuvinte au fost: „Doamne, ai grijă de soția mea și de copilul meu nenăscut! Doamne, primește ruga mea!”.

Eloisa se uită înspăimântată la el.

Dupont: Da, da, știi... Totul sună prea siropos; „soția mea”, „copilul meu”, „soția mea”, „copilul meu”, bla, bla, bla. Prea multă dragoste! Dar voi avea eu grijă să vă-ntâniți în Rai. Dă-mi copilul!

Eloisa: Nu, nu-i voi da nimănui odorul meu!

Dupont se îndreaptă către Eloisa.

Dupont: Dă-mi copilul!

Eloisa: Nu, pleacă, nu te apropia! Stai departe de copilul meu! Îți interzic să înaintezi! N-auzi? Stai departe de noi!

Dupont: Dă-mi copilul odată! Nu mă enerva!

Eloisa: Nici moartă! Nu-ți dau odorul meu!

Dupont (a apucat copilul și l-a tras cu putere de la Eloisa din brațe): Dă-mi-l odată! (uitându-se la copil) Femeie nebună! Copilul e mort!

Eloisa: Nu! Sunt minciuni. Dă-mi copilul înapoi! Dă-mi-l!

Dupont: Mai taci odată!

Dupont a aruncat-o pe Eloisa pe cartoane.

Eloisa (ridicându-se și ducându-se la el): Nu, dă-mi copilul! Fiul meu nu e mort! Copilașul meu e...

Eloisa a leșinat.

Dupont: Ce femeie proastă! (uitându-se la copil) Măcar bine că ești mort. M-ai scutit de o treabă.

Dupont pleacă cu copilul.

Scena a III-a

Decor: Același decor. Trecători. Eloisa își revine în fire și își caută copilul cu dispare.

Eloisa: Copilul meu! Copilul meu! Unde e copilul meu? Unde mi-e

copilul? Scumpul meu! Odorul meu! (începe să plângă și vorbește sacadat) Unde mi-e copilul? Pruncul meu! (exasperată) Doamne, de ce m-ai pedepsit așa? De ce l-ai îndepărtat pe copilul meu de lângă mine? De ce nu-mi dai pruncul înapoi? De ce ești așa de rău cu mine? Cu ce ți-am greșit eu? Ah, de ce e viața atât de crudă? De ce mi-e destinul potrivit? De ce se încăpățânează să mă afunde în suferință? Unde mi-e copilul? Unde mi-e copilul? Fără el, mă voi prăpădi! Copilul meu, scumpul meu, odorul meu! Ce se va face mama fără tine? Cum voi putea eu să supraviețuiesc fără tine? Cum? Ah, copilul meu! Viața mea! Unde mi-e copilul?

Eloisa vede o păpușă aruncată pe cutiile de carton. Înnebunită de durere, Eloisa ia păpușa în brațe și începe s-o legene.

Eloisa (privind păpușa): Copilașul meu! Scumpul meu copilaș! (sărută păpușa) Ce dor mi-a fost de tine! Credeam că te-am pierdut. Dar nu e așa. Nimeni nu mă poate despărți de copilul meu! (către sală) Ați auzit? Nimeni! Nici măcar Dumnezeu!

Trecătorii o privesc pe Eloisa când cu nostalgie, când cu indiferență.

Eloisa (plângând): Nu mai plânge, scumpule! Mama e aici cu tine! Nu voi lăsa pe nimeni să-ți facă vreun rău! Nu mai plânge! (ștergându-și lacrimile) Știi? Trebuie să fi puternic! Uite, nici mama nu mai plânge! Nu mai plânge nici tu! Ți-e foame, nu-i așa? Lasă, că te hrănește mama!

Un trecător i se adresează cu o oarecare nostalgie.

Trecătorul: Femeie dragă, aceea e o păpușă! Nu e copilul tău!

Eloisa (cu vocea tremurândă): Nu e copilul meu?

Trecătorul: Îmi pare rău să-ți spun, dar așa e! Aceea e doar o păpușă.

Trecătorul pleacă.

Eloisa (cu privirea lăcrimândă și ațintită în gol): O păpușă? Doar o păpușă? (privind păpușa) Ești doar o păpușă? (cu glasul înecat) Da,

ești doar o păpușă! Ai auzit? Ești doar o amărâtă de păpușă! (începe să râdă, cu ochii în lacrimi, și sfâșie păpușa) Doar o păpușă, doar o amărâtă de păpușă! Asta ești! Ai înțeles? Doar o păpușă de care nimănui nu-i pasă! Doar atât! Mă auzi? Doar atât!

Eloisa începe să râdă și mai tare. După un minut se prăbușește în genunchi și se lovește cu mâinile în cap.

Eloisa vede un pumnal în apropiere de ea, pe care îl ia în mână.

Eloisa (îndurerată): Ce rost mai are viața mea? Cum să supraviețuiesc eu fără ființele cele mai dragi mie? Pentru cine voi mai lupta eu acum? (plângând) Ah, soțul meu, copilul meu! De ce ați plecat și m-ați lăsat singură? De ce nu v-ați luptat cu destinul? De ce nu v-ați opus voinței Lui Dumnezeu? Blestemat să fii, destinule! Blestemată să fii, viață! Vă blestem pe toți cei care v-ați opus fericirii mele și ați refuzat să mă ajutați! Pe toți! Eloisa își înfinge pumnalul în inimă și cade la pământ.

Cortina se lasă.

CUPRINS

Cuvânt înainte	5
Laureații Concursului	7
Juriul Concursului	16
POEZIE	18
Afloarei Daniel Eugen ● Anicăi Teodor-Adrian ● Cădă Ioana ● Cancel Sorana ● Chirnoagă Claudia ● Cucu Lorena-Gabriela ● Doboș Mădălina Ioana ● Dobrovicescu Sânziana Cristina ● Dohot Bianca- Alexandra ● Găman Mihnea Alexandru ● Gicoveanu Ana Maria ● Girip Maria ● Grigore Cătălina Elena ● Marinescu Maria Felicia ● Maximoaia Camelia ● Murguleț Sonia Adriana ● Pavel Eliza ● Pintilie Irinel ● Sandu Oana ● Solomon Andreea ● Stanciu Ana ● Țanțu Alexandru Daniel ● Vereș Daniela Georgeta	
PROZĂ	83
Bostan Ștefana ● Cădă Ioana ● Cancel Sorana ● Dobrovicescu Sânziana Cristina ● Dumitrescu Roxana ● Farcașiu Roxana Florentina ● Gonțea Ioana Teodora ● Gora Celina Georgiana ● Hărău Andor Alexandru Daniel ● Mereuță Bogdan Cătălin ● Niță Camelia Manuela ● Popoaca Ioana Sabina ● Sava Ioana ● Țuțuianu Ecaterina ● Vereș Daniela Georgeta	
TEATRU	247
Avram Cristi Iulian ● Dumitrescu Roxana Mihaela ● Pintilie Irinel ● Todor Felicia Maria	